

Издательска къща „Хермес“

ДИАВЛО

#3

ЦАРСТВОТО НА СЯНКАТА

Ричард А. Кнаак

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It depicts a jagged, rocky mountain peak under a dark, cloudy sky. A bright light source, possibly the sun or moon, is positioned directly behind the peak, creating a lens flare effect. The lower portion of the mountain is covered in a dense, intricate network of golden-yellow structures that resemble a complex, ancient city or a series of interconnected fortifications. The overall color palette is dominated by dark blues, greys, and the warm, glowing yellows and oranges of the structures and light.

РИЧАРД А. КНААК

ЦАРСТВОТО НА СЯНКАТА

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

От зората на времето ангелското войнство на небесния рай и демоничната орда на горящия ад водят непрестанна битка за съдбата на всичко живо.

Сега тази битка се е пренесла в света на смъртните... и нито един човек, демон или ангел няма да остане невредим.

Легенди се разказват за изгубения град Урех, смятан от мнозина за портал към рая. Ако може да се вярва на хорските приказки, на всеки две хиляди години, когато звездите се разположат подходящо и сянката на планината Нимир падне върху руините, градът се завръща за кратко в света на смъртните, разкривайки несметните си богатства на смелчаците, престашили се да ги потърсят. След цял живот, отдаден на проучвания, магьосникът Куов Цин повежда своя отряд от наемници и авантюристи през изпълнените с опасности джунгли на Кеджистан, за да присъстват на прераждането на града. Ала никой от групата не подозира за ужасяващия кошмар, пред който им предстои да се изправят. Сияйният Урех се оказва мрачен портал, който неустойимо ги притегля към...

Една вълшебна история за мечове и магия, създадена по мотиви от популярната компютърна игра.

На Крис Метцен и Марко Палмиери

ПРОЛОГ

— Ги зара! Вендо Ти Урех! Магри! Магри!

Въздухът се изпълни с пращяща магическа енергия. Облаци започнаха да се събират над града. Тъмни облаци, напомнящи не за рая, а за неговата противоположност.

— В името на равновесието — провикна се някой внезапно. — Настоявам да спрете, преди да сте предизвикали ужасяващо бедствие!

Изненаданият магьосник млъкна. Капитанът се обърна към глупака, който се беше намесил в толкова критичен момент.

Слаб, облечен в черно, мъж ги гледаше с арогантността, запазена за онези, които вярваха, че са по-висши от обикновените простосмъртни. Бледото лице на натрапника нямаше да впечатли капитана на толкова, ако не беше забелязал две неща.

Първото бяха очите с неземеен сив цвят, които сякаш улавяха погледа и го задържаха. В тях командирът съзираше доказателство за собствената си смъртна природа — нещо, за което никой наемник не обичаше да мисли.

А второто нещо бяха дрехите. Черната роба и наметалото бяха обсипани със символи, пресъздаващи различни аспекти от задгробния живот, включително такива, които повечето хора избягваха.

Когато непознатият направи няколко крачки напред, капитанът забеляза странната кама, висяща на колана му. Доколкото ветеранът разбираше от подобни неща, беше издялана от слонова кост.

Мъжът принадлежеше към един от най-ужасяващите магьоснически ордени: некромантите.

ЕДНО

Ужасяващият писък дойде откъм реката.

Кентрил Дюмон изпсува и закрепя заповеди към останалите. Беше предупредил мъжете си да внимават с водните площи, доколкото е възможно, но във влажните, гъсти джунгли на Кеджистан понякога ставаше трудно да се избегне плетеницата от реки и поточета. Освен това някои от наемниците имаха склонността да забравят заповедите, когато зърнеха прохладната вода само на няколко метра от себе си.

Глупакът, който пицеше сега, беше научил, че прекомерното самочувствие е опасно. Уви, едва ли щеше да живее достатъчно дълго, за да оцени урока.

Кльощавият, почернял капитан започна да си пробива път през гъстата растителност по посока на жалните вопли. Пред себе си забеляза Горст, своя заместник, гол до кръста варварин, който вършееше през лозите и лианите, сякаш те не представляваха никакво препятствие. Докато повечето наемници, идващи от хладните планински региони на западните кралства, страдаха тежко от жегата, мургавият Горст се движеше с изключителна бързина. Гигантът приличаше на бягащ лъв заради проскубаната си черна коса, която се ветрееше, докато той тичаше към реката.

Следвайки просеката, оставена от приятеля му, капитан Дюмон успя да навакса малко време. Продължаващите писъци му припомниха за тримата мъже, които бяха загинали, откакто отрядът навлезе в гъстите джунгли, покриващи тази земя. Единият беше застигнат от ужасяваща смърт, оплетен от пълчища чудовищни паяци. Тялото му беше толкова натъпкано с отрова, че бе подпухнало до неузнаваемост и невероятно разкривено. Кентрил беше заповядал да подпалят с факли паяжината и нейните обитатели. Това не успя да спаси клетника, но поне беше своеобразно отмъщение.

Другият нещастен боец така и не беше открит. Просто бе изчезнал, докато прекосяваха едно изключително неприятно тресавище с подвижни пясъци. Капитанът се досети за съдбата на

загубения войник, след като самият той затъна до коленете при една погрешна стъпка. Тинята беше бърз и ефикасен убиец.

Кентрил тъкмо си припомняше смъртта на третия наемник, когато излезе на открито и се натъкна на почти идентична сцена.

Огромно влечугоподобно създание се беше надвесило над речния бряг и наблюдаваше малките фигурки отдолу, които отчаяно се опитваха да освободят плячката от огромната му паст. Въпреки че челюстите му бяха здраво стиснати около нещастния наемник, чиито писъци бяха привлекли Кентрил и останалите, чудовището някак си успяваше да съска гневно към хората. Едно копие го беше пронизало отстрани, но очевидно раната беше плитка и съществуването не изглеждаше никак притеснено от нея.

Някой стреля с лък към главата, вероятно целейки се в очите, но изстрелът се оказа висок и отскочи от люспестата кожа. Водният звяр — такова име използваше техният работодател Куов Цин за подобни същества — разлюля плячката си и даде възможност на Кентрил да види кой е нещастникът.

Харго. Разбира се, че беше Харго. Братият идиот бе едно от разочарованията на пътуването. Постоянно оплескваше нещо, откакто бяха пристигнали от тази страна на моретата-близнаци. Но каквито и да бяха недостатъците му, дори Харго не заслужаваше подобна съдба.

— Пригответе въжетата — изкрещя на мъжете си Кентрил.

Водните създания имаха два закривени рога на главите си и това беше единственото слабо място по змиеподобните им тела.

— Не го оставяйте да се гмурне отново във водата!

Докато другите следваха инструкциите му, капитан Дюмон ги преброи наум. Общо шестнайсет човека с него и нещастния Харго. Седемнайсет, ако се броеше и Куов Цин.

Къде беше проклетият визджереец! Този човек имаше дразнещия навик да се скита далече пред отряда и караше войниците да се чудят за какво въобще са наети. Кентрил вече съжаляваше, че е приел задачата, но обещаните съкровища звучаха толкова изкушаващо и примамливо.

Той прогони мислите за пари от главата си. Харго все още имаше някакъв минимален шанс да оживее. Водният звяр лесно можеше да прехапе тялото на две, но явно предпочиташе да завлече плячката си

под водата и да я остави да поомекне малко. Така поне беше обяснил проклетият магьосник с дразнещо поучителния си тон.

Мъжете бяха приготвили въжетата и Кентрил им заповяда да заемат места. Неколцина все още дразнеха гигантското влечуго, с надеждата да забавят отстъплението му, колкото се може повече.

Горст вече се беше приготвил, предвиждайки идеята на капитана. Гигантът хвърли примката си ловко и закачи въжето около десния рог на звяра.

— Оскал! Опитай се да хвърлиш въже на Харго! Бенджин! Хванете с примка и другия рог! Вие двамата — помогнете на Горст!

Набитият Оскал се приближи и запрати въжето си към отслабващата, окървавена фигура в устата на чудовището. Харго се опита да го улови, но то падна на няколко метра от него. Водният звяр изсъска отново и започна да отстъпва, макар усилията на Горст и двамата му другари да го възпираха донякъде.

— Бенджин! Проклет да си, улови другия рог!

— Кажу му да спре да шава и ще го хвана, капитане!

Оскал хвърли своето въже отново и този път Харго успя да го сграбчи и да го завърже около себе си.

Цялата картина напомняше на Кентрил за някаква страховита игра. Отново се наруга, че беше приел задачата, след което прокле и Куов Цин, който го беше забъркал в това.

Къде, по дяволите, беше магьосникът? Защо не беше дотичал с останалите от отряда? Дали пък не беше мъртъв?

Капитанът се съмняваше, че ще има чак такъв късмет. С каквото и да се занимаваше в момента визджереецът, определено нямаше да помогне в тази ситуация. Всичко лежеше на и без това отрудените плещи на Кентрил.

Неколцина от бойците продължаваха да се опитват да наранят чудовището по всякакви начини. За съжаление дебелината на кожата на водния звяр не позволяваше ефективната употреба на мечове и копия, а двамата стрелци трябваше да внимават да не наранят другаря си.

Най-сетне една примка се закачи за левия рог. Капитан Дюмон се почувства обнадежден, но все пак едно беше да уловят чудовището, а съвсем друго — да го извлекат от водата:

— Всички на въжетата! Издърпайте го на брега, там ще е по-тромаво и уязвимо!

Той самият застана зад Бенджин и задърпа с все сила. Водният звяр изсъска високо и въпреки че осъзнаваше опасността, не освободи пленника си. Ако не беше заложен животът на един от хората му, Кентрил щеше да се възхити на подобна упоритост.

— Дърпай — изкрещя капитанът, а кафявата му риза беше залепнала за тялото от стичащата се пот.

Кожените му ботуши, чудесните му нови кожени ботуши, които си беше купил с парите от последната мисия, затънаха в калната почва. Въпреки усилията на осемте мъже, чудовището едва-едва помръдваше към брега.

И все пак сантиметър по сантиметър туловището на звяра започна да се подава на сушата. Наемниците удвоиха усилията си, надявайки се, че скоро ще успеят да освободят своя другар.

Виждайки, че целта е близо, един от стрелците се прицели в звяра.

— Задръж! — успя да извика Кентрил, преди стрелата да се заби в лявото око.

Влечугоподобното създание се дръпна назад, агонизирайки. Отвори своята паст, но не изпусна тежко ранения Харго, въпреки усилията на двамата мъже, които го дърпаха от земята. Макар и без крайници, чудовището така се заизвива и задърпа, че повлече хората към тъмните води.

Един от мъжете зад Горст се подхлъзна и събори друг. Бенджин загуби равновесие и за малко не отнесе капитана.

— Дръжте го! Дръжте го! — разкрещя се Кентрил.

На двете закачени за рогата въжета сега имаше само петима мъже. Силният и мускулест Горст продължаваше да дърпа, въпреки че зад него бе останал само един човек, ала накрая дори неговата удивителна сила се оказа недостатъчна.

Задната половина на гигантското влечуго изчезна под водата. Капитанът разбра, че са загубили битката. Вече нямаше начин да го издърпат на брега.

Дори Харго, който яростно се беше вкопчил в живота, осъзна това. Обърна окървавеното си лице към останалите и се развика с дрезгав глас. Кентрил нямаше намерение да остави този мъж да загине като първия.

— Бенджин, хващай се отново за въжето!

— Късно е, капитане. Няма какво да се...

— Казах хващай го!

Боецът се подчини и Кентрил изтича до най-близкия стрелец. Мъжът стоеше неподвижно и с отворена уста и преbledняло лице наблюдаваше нещастния си другар.

— Лъкът ти, дай ми го!

— Капитане?

— Дай ми лъка, проклет да си!

Кентрил изтръгна оръжието от ръцете на объркания мъж. Беше тренирал дълго и упорито и все още минаваше за най-добрия стрелец в отряда.

Надяваше се да е достатъчно точен за това, което възнамеряваше да извърши.

Без повече колебания командирът изпъна лъка и се прицели. Харго го съзря и внезапно престана да крещи. Погледът му умоляваше капитана да свършва по-бързо.

Кентрил изпъна тетивата и пусна стрелата.

Острието прониза гърдите на Харго и се заби дълбоко. Мъртвото му тяло се отпусна в челюстите на чудовището.

Действията на капитана изненадаха останалите наемници. Горст задържа дъха си, а останалите въздъхнаха тихо.

В настъпилата тишина оцелелите видяха как чудовището бавно и със съскане се потопи във водата. Ръцете на Харго останаха за малко на повърхността, след което също изчезнаха надолу.

Кентрил пусна лъка на земята и започна да се отдалечава от брега.

Останалите бойци събраха нервно багажа си и го последваха, придържайки се плътно един към друг. След третата смърт се бяха поотпуснали и сега един от тях беше платил за това с живота си. Разбира се, Кентрил стоварваше основната вина върху себе си — той беше командир на отряда и носеше отговорност за всички. Досега само веднъж се беше налагало да убие някой от своите подчинени, за да съкрати страданията му, ала това бе станало на бойното поле в разгара на кървава битка, а не в някаква забутана джунгла. Тогава мъжът лежеше с толкова огромна рана, че капитан Дюмон се беше удивил как е още жив. Не беше никак трудно да даде покой на смъртно ранения войник. Докато сега... сега се чувстваше като варварин.

— Кентрил — това бе спокойният глас на Горст. Въпреки масивното си телосложение, гигантът можеше да говори доста меко, когато пожелаеше. — Кентрил, Харго...

— Млъкни, Горст!

— Кентрил...

— Достатъчно!

От всички бойци, които беше командвал през последните десет години, само Горст се осмеляваше да го нарича по име. Не че капитанът го беше предложил; простоватият великан сам бе решил така. Може би затова двамата се бяха сприятелили. Единственият истински приятел измежду всички, които бяха служили при него за пари.

А вече бяха останали само петнайсет човека. По-малко, които да разделят обещаните от визджереецта богатства, но и по-малко, когато се наложи да се изправят срещу опасностите. Кентрил с удоволствие би наел повече хора, но за съжаление не беше намерил други желаещи. Само седемнайсет бойци бяха решили да придружат него и Горст в това тежко пътуване. А парите на Куов Цин бяха стигнали, колкото да се покрият началните разноски.

И като се сети за Цин — къде, по дяволите, беше той?

— Цин, проклет да си! — изкрещя притесненият капитан към джунглата. — Ела веднага, освен ако не са те изяли чудовищата!

Не последва никакъв отговор.

Кентрил се оглеждаше за дребния магьосник, провирайки се из гъстата джунгла, но не успя да зърне плешивата му глава.

— Цин! Покажи се веднага или ще накарам мъжете си да изхвърлят скъпоценната ти екипировка в реката! Тогава ще трябва да молиш водните зверове да ти помагат в проклетите изчисления!

Откакто бяха започнали пътуването си, визджереецът постоянно ги караше да спират, за да проверява инструментите си и да прави дребни заклинания, всичко това, с цел да определя посоката, в която вървяха. Явно имаше представа накъде отиват, но за останалите не можеше да се каже същото.

Висок, носов глас се обади от разстояние. Нито капитанът, нито Горст успяха да различат думите, но и двамата познаха, че това е техният работодател.

— Насам — заяви гигантът и посочи напред и леко вдясно от посоката, в която се движеше отрядът.

Кентрил разбра, че магьосникът е не само жив, но и съзнателно беше пренебрегнал съдбата на Харго. Това го разгневи неимоверно. Ръката му бавно се спусна към дръжката на меча. Това, че им плащаше, не означаваше, че ще му простят, задето не беше използвал талантите си за спасяването на злощастния им другар!

Да, Кентрил лично щеше да се разправя с него.

— Къде си? — подвикна капитанът.

— Тук, разбира се! — отвърна Цин и се показа иззад гъстата растителност. — Побързайте! Загубихме твърде много време.

Загубили време? Капитан Дюмон се ядоса още повече. Като наемник знаеше, че всекидневно рискува да умре, но се гордееше, че цени стойността на човешкия живот. Винаги беше така — за хората със златото и обещанията за несметни богатства страданията на наемниците бяха без значение.

Той измъкна бавно меча си от ножницата. С всеки изминал ден това пътешествие се превръщаше в провал. Време бе да разтрогнат договора.

— Идеята не е добра — измърмори Горст. — Прибери го, Кентрил.

— Гледай си работата! — Никой, дори Горст нямаше да го разколебае.

— Кентрил...

Капитанът направи няколко крачки напред и застана пред визджерееца. Със своите метър и осемдесет се извисяваше с цяла глава над дребния магьосник.

Легендите винаги описваха маговете като по-висши същества. Високи, закачулени, загърнати в покрити с руни червено-оранжеви наметала, наречени туринаш или духовни мантии. Малките сребърни руни по робите предпазваха от някои дребни заклинания и до известна степен от демонични сили. Визджерейците носеха туринаш с гордост, като знак за превъзходството си над останалите. Но Куов Цин беше висок около метър и шейсет и дори наметалото не можеше да му придаде величествен вид. Слабоватата фигура и дългата сива брада напомняха на Кентрил за неговия дядо.

Цин изгледа наемника с презрение. Дребничкият магьосник беше нетърпелив и очевидно не осъзнаваше, че животът му виси на косъм. Разбира се, освен със защитните заклинания визджереецът разполагаше и с жезъл, в който имаше специално подбрани за подобни ситуации магии.

„Един бърз удар — помисли си Кентрил. — Един бърз удар и ще приключа завинаги с тази лицемерна жаба...“

— Време е! — отсече работодателят им и размаха жезъла си пред лицето на капитана. — Какво се мотаате? Знаете, че не разполагам с много време!

„По-малко, отколкото си мислиш, проклетнико!“

— Докато вие скитахте, аз се опитвах да спася един от хората си от водните зверове. Помощта ви щеше да ни е от полза.

— Хм, достатъчно! — Куов Цин погледна обратно към джунглата, сякаш въобще не беше чул думите на капитана. — Елате! Трябва да ви покажа нещо!

Докато визджереецът се обръщаше, капитан Дюмон бавно започна да надига меча си.

Горст положи ръка на рамото на приятеля си:

— Кентрил, да идем и да видим какво иска да ни покаже.

Гигантът внимателно пристъпи напред, прикривайки незащитения гръб на Цин, и го последва. Кентрил тръгна след тях неохотно.

Добре, щеше да изчака още малко.

Куов Цин и Горст изчезнаха в гъстата растителност. Дюмон започна да си пробива път след тях, като с удоволствие си представяше как всяка отсечена клонка или лиана е вратът на магьосника.

А после джунглата свърши внезапно. За първи път от две седмици Кентрил зърна обширен пейзаж, осветен от залязващото слънце. Погледна назъбената планинска верига, която се простираше по протежението на Кеджистан и продължаваше на изток отвъд хоризонта. Наблизо, точно в подножието на най-южния връх, се намираха руините на някога могъщ град. Все още се виждаха участъци от солидната каменна крепостна стена. Тук-там стърчаха и сгради, устояли на неумолимия ход на времето. Една от тях, вероятно дворецът

на древния крал, се извисяваше на върха на хълма, откъдето някога господарят беше наблюдавал цялото си владение.

Руините бяха обрасли с растителност, а вятърът и водата бяха свършили останалата работа. Парчета от северната стена бяха рухнали и сринали част от сградите. По-нататък се забелязваше и внушително свлачище.

Кентрил се съмняваше, че нещо се е запазило непокътнато след толкова време.

— Това вероятно ще смекчи гнева ви, капитане — отбеляза Куов Цин, без да откъсва поглед от гледката.

— Какво имаш предвид?

Кентрил беше отпуснал меча си, наблюдавайки руините с безпокойство. Имаше чувството, че се е озовал на място, което избягват дори призраците.

— Това не е ли...

— Светлината на светлините? Най-святото владение в историята на света, намиращо се в подножието на Нимир? Да, капитане. Ето го пред нас и ако изчисленията ми са верни, пристигнали сме точно навреме.

Зад Кентрил се разнесоха въздишки. Останалите от отряда се бяха появили тъкмо навреме, за да чуят думите на магьосника. Всички знаеха легендите за владението, наричано от древните Светлина на светлините. Място, известно като единственото кралство, от което силите на ада се бояли. Всички бяха чували историите дори в отдалечените западни кралства.

Някога тук бе имало град, построен от онези, които почитали светлината. Град, управляван от велики и благородни владетели, а душите на жителите му отивали направо в рая.

Тук се издигало толкова свято кралство, че според историите накрая жителите му пренебрегнали простосмъртните ограничения и се възвисили при ангелите.

— Виждаш гледка, която си заслужава загубата на няколко човека, капитане — прошепна визджереецът, протягайки кокалестата си ръка към руините. — Вие сте едни от малкото късметлии, които имат възможност да зърнат чудесата на легендарния изгубен град Урех!

ДВЕ

Имаше прекрасна кожа, дълга кестенява коса, спускаща се по перфектно заоблените ѝ рамене, и очи с цвят на изумруди. Ако не бяха източните черти на лицето ѝ, нямаше да се различава с нищо от жените в родината му.

Беше всичко, за което един суров и опитен авантюрист като Кентрил би могъл да мечтае.

За жалост беше мъртва от няколко столетия.

Кентрил огледа крадешком своите спътници, докато премяташе древната брошка през пръстите си. Те продължаваха да претърсват пустите руини, в пълно неведение за неговата находка. Дотук издирването на съкровища се беше оказало пълен провал и капитанът се тревожеше. Петнайсет здрави мъже ровеха из останките на един от най-прочутите градове и за три дни бяха събрали само една торба с ръждясали и изпочупени предмети със съмнителна стойност. Фината брошка беше най-ценната находка досега, но дори тя щеше да заплати само част от тежкото пътуване до този отдавна мъртъв град.

Виждайки, че никой не го наблюдава, Кентрил реши, че си е заслужил поне този предмет, и внимателно го прибра в кесията си. Не почувства никакви угризения — и без това като водач му се полагаше допълнителен дял от плячката.

— Кентрил?

Капитанът се обърна и погледна човека, който се беше промъкнал зад него. Неясно как, Горст винаги успяваше да се придвижва съвсем безшумно, въпреки че на външен вид наподобяваше вол.

Кентрил прокара ръка през косата си и се престори, че не е извършил нищо нередно.

— Горст! Мислех, че помагаш на нашия работодател с неговите инструменти и изчисления. Какво те води насам?

— Магьосникът... Искан да те види, Кентрил.

Горст се усмихваше. Варваринът се удивляваше като дете на магиите и тъй като визджереецът засега не беше показал кой знае какви умения, наемникът се задоволяваше да се върти около загадъчните устройства и предмети, които носеше със себе си Куов Цин.

— Кажи му, че ще дойда след малко.

— Иска да те види веднага — отвърна мургавият великан с такъв тон, сякаш се чудеше как нормален човек би отказал да изпълни желанието на един визджереец. Горст явно вярваше, че предстои някакъв невероятен магически спектакъл и всяко размотаване на приятеля му само удължава чакането.

Кентрил знаеше, че е безполезно да протака, пък и също имаше причина да говори с Цин.

— Добре, да вървим да видим какво иска магьосникът.

Бяха направили едва няколко крачки, когато Горст се обърна и помоли:

— Може ли да го видя, Кентрил?

— Да видиш кое?

— Предмета, който откри.

Кентрил беше готов да отрече, че е намерил нещо, но знаеше, че Горст го познава прекалено добре. С лека гримаса извади брошката и внимателно я задържа в дланта са, така че само другарят му да види какво е намерил.

— Красива е — ухили се широко Горст.

— Виж... — започна Кентрил.

Но едрият боец вече бе поел напред, оставяйки капитана да се чувства глупаво, задето беше изхитрувал. Никога не можеше да каже със сигурност какво точно си мисли Горст, но явно засега въпросът с брошката бе приключен. Очевидно предстоящите занимания на магьосника представляваха далеч по-голям интерес, отколкото лика на отдавна умрялата жена.

Завариха Цин да бърника своите алхимични уреди и инструменти. От време на време магьосникът записваше нещо на един пергамент, разтворен върху бюрото, което наемниците му бяха сглобили. Вече цял ден се взираше внимателно през някаква леща към връх Нимир и постоянно се консултираше с един опърпан свитък. Когато приближиха, Кентрил го дочу да хихика весело, докато

преглеждаше бележките си. Визджереецът посегна за някакво устройство, което приличаше на секстант, но имаше някои промени, очевидно направени от магьосника. В момента, когато хвана уреда, Куов Цин забеляза приближаващите.

— Ах, Дюмон! Тъкмо навреме. Успяхте ли да увенчаете труда си с повече находки от вчера?

— Не... засега намираме само вехтории.

Кентрил реши да не споменава за брошката: При лошия късмет, който преследваше капитана напоследък, Цин като нищо щеше да открие някакво приложение на артефакта и да го конфискува.

— Няма значение. Оставих отряда ви да се рови наоколо, за да не ми се пречка, докато извърша финалните приготовления. Разбира се, ако бяхте открили нещо, щеше да ви е от полза, но в дългосрочен план нямам никакви притеснения за нашия успех.

Магьосникът може и да нямаше притеснения, но наемниците със сигурност щяха да роптаят. Обещанията на Кентрил бяха основани върху думите на визджерееца и евентуалният провал щеше да се стовари върху неговата глава дори по-тежко, отколкото върху тази на Цин.

— Чуй ме, магьоснико — измърмори той. — Ти ни плати достатъчно, за да стигнем дотук, но първоначално ни беше обещал доста повече. Аз лично бих си тръгнал на момента и ще съм щастлив, ако успея да се измъкна невредим от това място, но останалите имат по-големи очаквания. Каза, че ще открием съкровище, при това доста голямо, а засега...

— Да, да. Нали ви обясних и преди. Трябва да изчакаме подходящото време. Смятам, че то ще настъпи съвсем скоро.

Кентрил погледна към Горст, но великанът само сви рамене. Капитан Дюмон отново се обърна към дребния магьосник и изръмжа:

— От самото начало ми разправяш дивотии, визджереецо, и с всеки изминал ден те стават все по-големи. Защо не ни обясниш, на мен и на Горст, какво точно си намислил. Да се изясним веднъж завинаги!

— Само ще си загубя времето — отвърна магьосникът, но като видя, че Кентрил продължава да се мръщи, въздъхна раздражено: — Добре, но после ще ме оставите на мира! Вече знаете легендите за това колко благочестиви са били жителите на града, така че няма да ви ги

преразказвам. Ще премина направо към времето на големите неприятности. Това устройва ли ви?

Кентрил се подпря на един каменен блок, представлявал част от крепостната стена, скръсти ръце и кимна:

— Давай.

Куов Цин прекъсна работата си и подхвана историята, която капитан Дюмон бе чувал стотици пъти, но все още не разбираше напълно.

— Всичко започнало по време, известно на тези от нас, които са запознати с несекващата битка между светлината и мрака, като войната на греховете.

Колкото и да бе закоравял през годините, Кентрил потръпваше всеки път, щом дребният възджереец споменеше тези думи. Докато не бе срещнал Цин, капитанът не беше чувал тези легенди, но историите за митичната война, за която говореше работодателят му, изпълваха главата на наемника с образи. Образи на жестоки демони, стремящи се да покварят света на простосмъртните и да го предадат на ада.

Войната на греховете не била като останалите войни, защото в нея участвали раят и адът. Въпреки че архангелите и демоните се противопоставяли едни на други, повечето от битките им се водели на заден план, далеч от очите на смъртните. Предполагаемата война продължила стотици години. Та какво били годините за безсмъртните същества?! Кралства се издигали и падали. Злодеи като Бартук Кървавия военачалник се качвали на власт и били сваляни, а войната продължавала.

Още в началото на конфликта величественият Урех се превърнал в основен театър на бойните действия.

— Всички знаели за величието на Урех в онези дни — продължи плешивият магьосник. — Извор на светлина, източник на добри сили във време на неприятности. Това обаче привлякло вниманието не само на архангелите, но и на владетелите на ада, самите първични злини.

Първичните злини... Независимо къде бе роден човек, в джунглите на Кеджистан или в студените скалисти западни кралства, всеки знаеше за тях. Тримата братя, които управляваха ада.

Мефисто — господарят на омразата и на немъртвите.

Бейл — господарят на разрухата, носителят на хаоса.

Диабло. Може би най-ужасяващият. Кошмарът, който стряскаше не само децата, но и нагледалите се на ужасии опитни ветерани.

Диабло насочил взора си към Урех и бил най-обиден от славното му съществуване. Редът можел да се издигне от хаоса, предизвикан от Бейл. Омразата на Мефисто можела да бъде победена от силните мъже. Но да не се боиш от самия ужас — това Диабло не можел да търпи.

— Облаците над Урех ставали все по-тъмни с всяка изминала година. Ужасяващи същества, повечето от които идващи от други светове, преследвали онези, които пътували от и към града. Зловещи магии се промъквали откъдето могат, макар и често отблъсквани от магьосниците на кралството. След всяка победа на народа на Урех Диабло ставал по-решителен. Искал да срази дивния град и да направи жителите му роби на ада. Всички щели да разберат, че сред земите на простосмъртните няма сила, която да спре най-ужасяващата от първичните злини.

Куов Цин продължи да разказва със захласнато изражение на съсухреното си лице:

— Сигнало се до времето, когато никой не се осмелявал да пътува към града, а малцина успявали да го напуснат. Тогава неговият владетел, справедливият и добър Юрис Кан, събрал най-добрите магьосници и свещеници и им заповядал да потърсят начин да спасят народа си веднъж завинаги. Легендите твърдят, че Юрис Кан получил видение. Явил му се един архангел и обяснил, че силите на светлината виждат изпитанията, на които са подложени най-верните им последователи, и са решили да им предоставят убежище, ала хората първо трябвало да го достигнат. Той предложил на народа на Урех убежище в самия рай.

Горст изсумтя, изразявайки страхопочитанието си към тези думи. Кентрил запази спокойствие, но и на него му бе трудно да си представи мащабността на подобно предложение. Архангелът щял да отвори вратите на рая за жителите на Урех, а вътре дори обединените сили на трите първични злини не можели да проникнат. Единственото, което се искало от простосмъртните, било да се доберат дотам.

— Ние тук също седим и те слушаме, а ти все още търсиш начин да се добереш до нас — намеси се капитанът с нотка на сарказъм.

— Нали поиска да чуеш историята, Дюмон. Ще я изслушаш ли, или не? Имам и по-важна работа от това да те забавлявам.

— Продължавай, магьоснико. Ще се постарая да не те прекъсвам.

Цин подсмръкна пренебрежително и продължи:

— Архангелът се появил още два пъти в сънищата на Юрис Кан. Всеки път носел същото предложение, както и указания за неговото осъществяване. Воден от виденията си, господарят наредил на магьосниците и свещениците да удвоят усилията си. Архангелът бил намекнал какво е необходимо да се направи, но дори той се подчинявал на определени правила и не можел да разкрие всичко на простосмъртните. Обнадеждени от тази подкрепа, жителите на Урех насочили всичките си усилия към осъществяването на задачата. Те разбирали добре какво им било предложено и осъзнавали каква съдба ще ги споходи, ако се провалят. Малкото, което знаем за този период, идва от Грегъс Мази, единствения жител на Урех, който бил открит покъсно. Той бил един от магьосниците, които се занимавали с великото заклинание. Повечето учени смятат, че в последния момент се е разколебал и когато другите успели да отворят портал към рая — така и не се разбрало как, — Мази не е бил взет с тях.

— Не изглежда много честно.

— От него знаем — продължи Куов Цин, игнорирайки Кентрил, — че огромно червено сияние заляло Урех, покривайки всичко, дори заобикалящите го крепостни стени. Грегъс, все още разтърсен от това, че го изоставили, наблюдавал как втори град се издигнал над първия. Точно ефирно копие на Урех. Пред широко отворените очи на онеправдания магьосник голям призрачен покров се спуснал и обвил града. От мястото, където стоял, Грегъс Мази виждал светлината на факлите и призрачните фигури по крепостната стена. Сякаш душата на Урех се извисила и напуснала смъртните селения. Той се огледал и видял само опустели сгради, които веднага започнали да се рушат, сякаш животът бил изсмукан от тях. И когато магьосникът отново погледнал нагоре, видял блестящия град да става все по-нематериален. Пурпурната аура избухнала, ярка като слънце. Мази прикрил за секунда очите си и в този момент величествената гледка на плаващия в небето Урех избледняла. Грегъс Мази бил отчаян. Намерили го последователите на Ратма, некромантите, живеещи в дълбоката джунгла. Те се грижили за него, докато успее да възвърне разсъдък си. След като се възстановил напълно, той ги напуснал, отправяйки се на

мисия. Искал на всяка цена да се присъедини към семейството и приятелите си. Обикалял целия свят, търсейки каквото му е нужно, тъй като, макар и участник в предишното заклинание, не бил напълно запознат с всичко.

— Давай направо, Цин. Кажи каква е причината да сме тук.

— Кретен — намръщи се магьосникът, но продължи: — Дванайсет години след възнасянето на града, Грегъс Мази се завърнал по родните си места. По време на пътешествията си написал множество свитъци, описващи проучванията му, повечето от които успях да събера. Дванайсет години по-късно Мази дошъл при тези руини и... просто изчезнал.

Кентрил потърка мустаците си. Имаше съвсем реална идея какво се е случило с магьосника.

— Изяло го е животно или е претърпял друг инцидент.

— Вероятно и аз щях да реша така, скъпи ми капитане. Но още в началото на моите проучвания се натъкнах на това.

Куов Цин се протегна към голямата торба, в която пазеше най-ценните си бележки, и извади старинен свитък. Подаде го на Кентрил да го огледа.

Капитан Дюмон разгъна свитъка много внимателно. Пергаментът изглеждаше крехък, а надписите по него бяха избледнели, но с малко усилие можеха да се разчетат.

— Това е писано от жител на Уестмарч.

— Да... наемнически капитан, който пътувал с Грегъс Мази. Съпадението ми се стори доста интересно, когато вие откликнахте на офертата ми за това пътешествие. Смятам, че съдбата е пожелала ние двамата да вървим по следите на моя предшественик и този мъж.

„Този мъж“ всъщност бе някой си Хъмбърт Уесъл, опитен ветеран, за щастие притежаващ доволно четлив почерк. На пръв поглед Кентрил не видя нищо интересно в неговия дневник.

— В долния край — насочи го Цин.

Стройният наемник зачете древния свитък, очевидно написан няколко години след събитията, за които разказваше.

„На седмия ден, на свечеряване, господарят Мази отново навлезе сред руините. Бях му казал, че това

начинание едва ли ще свърши добре, но той ме увери, че този път е сигурен. Сянката щяла да се появи под необходимия ъгъл.

Господарят ни обеща много злато, както и още нещо, което обаче никой не прие. Да попадна в рая... дори сега, на стари години, пак не бих приел.

Сянката наистина се появи — ръката на Нимир, протягаща се към руините на Урех. Ние гледахме, убедени, че отново нищо няма да се случи.

Колко глупави сме били да не повярваме.

Спомням си сянката. Спомням си блестящата светлина. Видях как в руините отново се появи живот. Видях как заблещукаха лампите в къщите! Кълна се, че чух гласовете на хората, въпреки че не мога да ги забележа!

Идвам... — бяха последните думи на господаря Мази, но не мисля, че бяха предназначени за нас. Спомням си ги, помня и как видяхме блясъка на обещаното злато, но нито един мъж не посмя да последва господаря.

Ние се разположихме на лагер наблизо. Цяла нощ чувахме гласовете и ни се струваше, че те ни зоват, но никой не се осмели да премине. Казах на останалите, че утре, когато господарят се завърне и се уверим, че всичко е наред, ще влезем и ще си получим дължимото. Нищо нямаше да ни стане, ако изчакаме една нощ.

А на сутринта отново бяха останали само руините. Никакви светлини. Никакви гласове.

Нито следа от господаря Мази.“

Капитан Дюмон обърна свитъка, търсейки продължението.

— Това е всичко. Останалата част след този пасаж не ме засягаше.

— Няколко реда, надраскани от един стар войник. Това ли ни доведе тук? — На Кентрил му идеше да запрати пергамента в лицето на грозноватия магьосник.

— Кретен — повтори Куов Цин. — Виждаш само думите, а не можеш да прочетеш между редовете. Не вярваш ли на един от своите?

Няма значение. Важното е, че Грегъс Мази е намерил път към стария Урех, този, който бил загубил дванайсет години по-рано. Ние можем да направим същото!

Кентрил си припомни изречението за обещаното злато. Същото злато, което беше подлъгало и него да се забърка в това. Спомни си и как Уесъл и мъжете му били твърде уплашени, за да се доберат до него, когато получили тази възможност.

— Нямам желание да ходя в рая. Поне засега.

Дребният магьосник кимна:

— Нито пък аз. Грегъс Мази е имал възвишена цел, а аз търся поземни награди. След възвисяването си жителите на Урех едва ли са имали нужда от предметите, които са събирали приживе. Скъпоценности, книги със заклинания, талисмани — тези вещи вероятно са захвърлени.

— Защо тогава не намерихме нищо?

— Отговорите са в ръкописа на Хъмбърт Уесъл! За да успеят да се възвисят, Юрис Кан и магьосниците му трябвало да направят невиджано заклинание. Трябвало да отворят проход между този свят и рая. За да осъществят това, те създали място, което се намирало между двата свята. Точно в тази сянка Мази успял да намери Урех.

Капитан Дюмон трескаво се опитваше да осмисли думите на магьосника. Обещаното злато не се намирало в тези руини, а в някакъв призрачен град от виденията на предишния наемнически капитан.

Погледна към големия каменен блок, останка от някогашния Урех.

— Дори такова място да съществува, как ще успеем да го достигнем? Нали каза, че не е част от нашия свят, а се намира между него и... и...

— И рая, да — довърши визджереецът. Той обърна поглед към устройствата си. — На Грегъс Мази са му били нужни десетина години, но на мен ми отне само три, след като тръгнах по неговия път. Знам точно кога ще се случи.

— Ще се случи отново?

Цин присви очи и изгледа Кентрил скептично.

— Разбира се! Ти въобще слушаш ли какво ти говоря?

— Но...

— Казах ти повече от достатъчно, капитане! Време е да се завърна към работата си. Гледайте да не ме безпокоите повече, освен ако не е крайно наложително. Разбрахте ли ме?

Кентрил стисна зъби:

— Ти ме повика, визджереецо.

— Така ли? А, вярно. Трябваше да ти кажа, че е утре вечер.

Кльощавият капитан все повече се чудеше дали говорят на един и същи език с магьосника.

— Кое е утре вечер?

— Това, за което говорихме досега, глупако. Сянката ще се появи утре вечер, един час преди залеза. — Цин погледна отново бележките си. — Час и четвърт, за по-сигурно.

— Час и четвърт... — промърмори капитанът объркано.

— Именно. А сега изчезвай.

Плешивият визджереец се върна отново към работата си. Докато го наблюдаваше, Кентрил осъзна, че той вече е забравил напълно за двамата наемници. Единственото важно нещо за Куов Цин в момента беше легендарният загубен Урех.

Капитанът се отдръпна от заетия магьосник. Вече разбираше, че е следвал един луд човек. От предишните разговори беше останал с впечатлението, че златото е скрито на някое тайно място, което може да се разкрие само от определена позиция на сенките през деня. Така и не бе разбрал, че визджереецът всъщност преследва някакъв призрачен свят.

„Дойдохме тук, за да търсим фантоми“.

И все пак, ако Цин беше прав? Ако легендите за града бяха истина? В рая не се нуждаеха от злато. Вероятно всичкото лежеше захвърлено и чакаше някой да го прибере.

Хъмбърт Уесъл беше получил тази възможност, но никой от мъжете му не бе рискувал да навлезе в това кралство на сенките.

Кентрил бръкна в кесията си и напипа брошката, която беше намерил. За такава жена с радост би проникнал в Урех, а дори и да не излезеше нищо, щеше да е доволен да намери още няколко бижута.

Все пак собствениците им вече не се нуждаеха от тях.

Заил наблюдаваше с тревога наемниците от върха на полуразрушената стражева кула. Погледнати оттук, мъжете приличаха на мравки. Надничаха във всеки процеп, ровеха под всеки камък и въпреки че дотук нямаха голям успех, продължаваха да търсят.

Заил беше бледокож и имаше изражение, което повече би подходило на писар в корабостроителница, отколкото на опитен некромант. Наблюдаваше новопристигналите още откакто се бяха появили. Тяхното идване не беше предсказано в бележките му, но нямаше съмнение, че присъствието им тук в такъв съдбоносен момент не бе случайно.

Последователите на Ратма винаги се отнасяха предпазливо към Урех, усещайки деликатния баланс между различните светове. Заил знаеше легендите, както и каква част от тях бяха истински. Урех винаги го беше привличал въпреки неодобрението на неговите наставници. Те смятаха, че е увлечен от идеята за мощните заклинания и властта, която би придобил, ако успее да ги усвои. Все пак магьосниците на Урех бяха размили границите между живота и смъртта дотам, докъдето мнозина некроманти не смееха и да мечтаят. Всъщност, ако се вярваше на легендите, жителите на Урех направо бяха заобиколили смъртта — нещо, което противоречеше на ученията на Ратма.

Въпреки това целта на Заил не бяха тайните на тези магьосници. Не, бледият некромант, който наблюдаваше с присвити очи наемниците, желаше нещо напълно различно.

Искаше да се свърже директно с архангелите и със силата, която беше над тях.

— Като плъхове, които се хранят с боклуци — прозвуча насмешлив глас зад него.

Без да се обръща към говорещия, некромантът отвърна:

— На мен повече ми приличат на мравки.

— Плъхове! Познавам ги добре, нали именно те изгризаха ръцете и краката ми. Тази сбирщина изглежда точно по същия начин.

— Не трябваше да се появяват точно сега. — Закачуленият некромант се взря отвъд наемниците, проучвайки мястото, откъдето току-що се беше появил предполагаемият им водач. — С тях има и магьосник. Все още не съм го зърнал, но го усещам.

— Мирише отвратително, нали? Искане ми се да имах нос все още.

— Усецам силата му... и знам, че и той усеща моята, макар все още да не е сигурен откъде идва. — Заил се отдръпна назад и се изправи. Нямаше опасност наемниците да го видят, тъй като се намираха доста по-ниско. — Не бива да позволяваме нито той, нито платените му слуги да се намесват.

— И как смяташ да им попречим?

Облеченият в черно некромант не отговори. Вместо това отиде до вещите си, които бе оставил наблизо. Кинжал от слонова кост, две почти разтопени свещи, малка стъклена чаша, съдържаща гъста пурпурна течност, и човешки череп без долна челюст, разположен в центъра.

— По-внимателно — измърмори черепът. — Доста сме високо. Не искам да повторя падането, което ме уби.

— Тихо, Хъмбърт.

Заил прибра зловещия артефакт в торбата си и затегна връвта. След това погледна отново към наемниците, обмисляйки тяхната съдба. Не трябваше да им позволява да останат до утре вечер. Щеше да бъде както в негов, така и в техен интерес.

ТРИ

Капитан Дюмон...

Кентрил се завъртя насън и се опита да се настани по-удобно върху каменистата почва. Единствено Куов Цин разполагаше с палатка, наемниците бяха свикнали с трудните условия и спяха под открито небе. Но дори за изпитани бойци като тях не беше лесно да се отпуснат толкова близо до руините на Урех. Всички в лагера се въртяха и сумтяха. Изключение правеше само Горст, който можеше да спи непробудно и на легло с пирони.

Капитан Дюмон...

— Ммм? Какво... — Кентрил се надигна на лакът. — Кой е там?

Почти пълната луна сияеше доста ярко и трябваше да изминат няколко секунди, докато очите му привикнат. Той се огледа наоколо. Край загасващите огънове се виждаха налягалите наемници, а от палатката на магьосника се носеше хъркане.

— Проклето място — измърмори капитанът и се отпусна назад. Нямаше търпение да напуснат руините. Дори бойните полета не го изнервяха толкова.

Капитан Дюмон...

Кентрил отметна одеялото и плъзна ръка към дръжката на камата, която висеше на колана му. Космите по тила му настръхнаха и той потрепери. На няколко метра от него стоеше някой. Някой, който преди секунда не беше там.

Само по себе си това откритие не беше толкова тревожно, защото повечето наемници умееха да се придвижват безшумно. Това, което го стресна обаче и почти го, накара да изтърве камата си, беше фактът, че фигурата, обърната с лице към него, принадлежеше на нещастния Харго.

Всъщност с лице не беше особено точно, тъй като Харго бе загубил голяма част от своето. Дясната страна на главата му беше разкъсана и се виждаше черепът. Едното му око бе извадено и на негово място се тъмнееше червено-черна дупка. Мъртвешка усмивка

беше застинала на долната половина на лицето му, а единственото око се вираше укорително в Кентрил.

Останалата част от Харго също не бе в по-добро състояние. Дясната ръка липсваше почти до рамото, а гърдите и коремът бяха разпорени, разкривайки ребра и вътрешности. От дрехите бяха останали само няколко парцала, които му придаваха още по-ужасен вид.

— Капитан Дюмон... — промълви ужасяващият посетител с дрезгав глас.

Този път Кентрил наистина изпусна камата си. Бързо се огледа, но останалите явно не бяха обезпокоени от видението.

— Хар... Харго?

— Капитан Дюмон... — Трупът направи няколко крачки напред, а водата продължаваше да се отцеждаше от него. — Не бива да оставате тук...

Ако зависеше от Кентрил, той предпочиташе в този момент да е мъртвопиян в любимата си кръчма в Уестмарч или където и да е по света. Само да не е на това прокълнато място.

— Трябва да се махнете оттук, капитане — продължи Харго, без да се притеснява от огромната рана на гърлото си. — Смъртта дебне наоколо. Застигна ме, а скоро ще застигне и вас...

Изричайки своето предупреждение, ужасяващата фигура вдигна единствената си ръка към капитана. На лунна светлина трупът изглеждаше още по-блед и разложен.

— Какво имаш предвид? Какво искаш да кажеш? — попита Дюмон.

Но Харго продължаваше да повтаря:

— Всички ще загинете. Също като мен. Всички ще умрете...

След това трупът обърна остатък от лицето си към луната и нададе смразяващ кръвта писък.

Колкото и да беше смел, Кентрил не издържа. Падна на колене и притисна с ръце ушите си, опитвайки се да заглуши ужасяващия звук. От очите му потекоха сълзи и той сведе поглед, тъй като не издържаше на страшната гледка.

Внезапно писъкът спря.

Все още с длани на ушите си, капитанът погледна нагоре и се събуди.

Отметна одеялото и скочи на крака. В следващия момент осъзна, че останалите наемници реагират по същия начин. Мъжете крещяха и се оглеждаха уплашено наоколо. Двама от тях дори бяха извадили оръжията си и се въртяха във всички посоки, рискувайки да наранят някого от своите.

Всички шепнеха или крещяха едно име — Харго.

— Видях го! — изпъшка Оскал. — Стоеше пред мен като жив!

— Изобщо не беше жив — измърмори друг. — Дори самата смърт щеше да изглежда по-добре.

— Това бе предупреждение! — заяви Бенджин и посегна към завивките си. — Той каза да се махаме оттук и аз съм напълно съгласен!

Като видя, че хората му са обзети от паника, капитан Дюмон се овладя. Каквото и послание да беше носил Харго, не биваше да се прибързва.

— Успокойте се! — изкрещя той. — Никой никъде няма да ходи!

— Ама, капитане... — запротестира Оскал. — И ти си го видял, изписано е на лицето ти!

— Може би, но това не е причина да се втурнем към джунглата и да свършим като Харго, нали?

Този довод явно им се стори разумен, защото Оскал пусна багажа си и започна да оглежда мрачния пейзаж на юг. Застаналият до него Бенджин потрепери.

— Какво ще кажеш, Горст? — Заместникът на Кентрил изглеждаше най-спокоен от отряда, макар че и неговото лице бе придобило нездрав оттенък. Фактът, че не всички се поддават на паника, подейства успокояващо на Дюмон.

— По-добре тук — изсумтя едрият боец, — отколкото в джунглата.

— Чухте го! Самият Горст не се осмелява да тръгне из джунглата през нощта. Някой да мисли, че ще се справи по-добре от него?

Постепенно мъжете се успокоиха. Никой не искаше да се връща в адската джунгла, особено през нощта. Дори пълната луна нямаше да разкрие многобройните опасности, които дебнеха там.

Кентрил кимна:

— На сутринта ще решим какво да правим. А сега приберете оръжията и сложете още дърва в огньовете!

Мъжете се заеха да изпълняват заповедите. Кентрил забеляза, че рутинните задачи ги карат да се чувстват по-сигурни. Беше убеден, че скоро ветераните ще забравят кошмара. Хората с тяхната професия често имаха неприятни сънища. Самият Кентрил все още се събуждаше от кошмари, макар че от първата му кампания, когато командирът му и повечето мъже от отряда бяха изклани пред очите му, беше минало много време. Само късметът го беше спасил тогава, но и досега си спомняше ужасните мигове.

Нищо обаче не можеше да се сравни със сегашното видение. Всички го бяха усетили по едно и също време. Не се съмняваше, че ако разпита всеки от хората си, ще получи почти еднакви описания.

Внезапно силен звук опъна нервите му. Беше успял да извади камата си, преди да осъзнае, че всъщност чува хъркане.

Куов Цин беше проспал не само видението, но и последвалата паника.

Кентрил направи няколко крачки към палатката, но се спря в последния момент. Можеше да си представи лицето на магьосника, щом чуеше причината да го събудят. Здрави и смели наемници, уплашени от някакъв си сън. Цин щеше да се присмее на техните страхове.

Не, по-добре да остави визджереца да спи. На сутринта щеше да го информира, че наемниците нямат намерение да чакат златото на Урех да завали от небето. И после отрядът щеше да си замине.

В крайна сметка колко злато може да похарчи един мъртвец?

Бледият призрак на Харго спря, след като се отдалечи от лагера и навлезе в джунглата. Нощният вятър преминаваше през ефирната фигура, без да се спира в гниещата плът и натрошените кости. Единственото око се взираше напред, а в широко отворената уста се виждаха почернелите венци и език.

Покаченият на едно високо и разклонено дърво Заил погледна към отвратителната сянка. Бледият некромант държеше в ръка малък талисман във формата на дракон, около който беше увито парченце плат.

— Ти изпълни задачата си — заговори той на призрака. — Почивай в мир, приятелю.

Харго погледна към некроманта и постепенно избледня.

— Не беше много разговорлив — обади се черепът, разположен на един клон под Заил. — Аз лично смятам, че дори смъртта има нужда от малко жизненост за разнообразие.

— Тихо, Хъмбърт.

Кльощавият некромант смъкна парцалчето от талисмана и прибра скъпоценния предмет в гънките на наметалото си. След това за момент се вгледа в парчето плат.

— Мислиш ли, че наемниците ще разберат предупреждението? — зачуди се черепът.

— Надявам се. Доста усилия ми костваше.

Заил беше усетил смъртта на един от мъжете чак от отдалечената си позиция сред руините. Това му позволи да открие точното място, където беше настъпила, и да претърси речния бряг за някакви останки от Харго. Усилията му бяха възнаградени с това парче плат, но първо му се бе наложило да се справи със същия звяр, който беше изял мъжа.

Парче кост или няколко капки кръв щяха да свършат по-добра работа за призоваването, но и дрехата, носена от мъртвия, съдържаше достатъчно от неговата аура. Идеята на Заил беше да докосне спящите съзнания на останалите наемници и посредством техния мъртъв другар да ги убеди да се махнат от Урех, преди да е станало късно. Сянката на Харго беше изпълнила задачата си. Некромантът бе убеден, че бойците ще напуснат района още с първите лъчи на слънцето.

Въобщо не се беше мъчил да прилага заклинанието върху визджерееца. Щеше да бъде чиста загуба на време. Защитните му магии, активни даже и по време на сън, щяха да доловят моментално присъствието на Заил, а той не желаше това.

— И той ще се махне, ако наемниците заминат — промърмори облеченият в черно мъж. — Ще му се наложи.

Некромантите по принцип живееха сами и често говореха на себе си. Заил не се беше освободил от този навик дори след като преди две години бе открил останките на Уесъл и беше съживил черепа. Ала Хъмбърт не се интересуваше дали говорят на него и отговаряше винаги когато може, тоест прекалено често.

— Наистина свърши чудесна работа — намеси се той. — Магьосникът ще се разкара само ако бойците си тръгнат.

— Разбира се, че ще си тръгнат. След такава злокобна поличба, видяна от всички, ще са големи глупаци, ако останат.

— Но на сутринта, мълчаливи приятелю, жаждата за злато лесно може да ги накара да забравят кошмара. Да не мислиш, че дойдоха тук заради хубавото време и игривите животинки в реката? Ха! Чуй ме, Заил! Ако не тръгнат на зазоряване, няма да тръгнат изобщо! — изкиска се черепът.

Некромантът пусна парчето плат на земята и кимна тъжно:

— Дано да грешиш, Хъмбърт, дано да грешиш.

Мъжете стегнаха багажа и се строиха пред капитана. Повечето от тях все още изглеждаха разтревожени, а в очите им се четеше несигурност. Бяха пропътували голямо разстояние, рискувайки живота си, срещу обещанието за злато и скъпоценности. Да си тръгнат сега, означаваше да се върнат с празни ръце.

Но поне щяха да останат живи. Никой не искаше да го сполети съдбата на Харго.

Кентрил беше твърдо решен да отведе мъжете си оттук. Останалите може би изпитваха известни колебания, но той осъзнаваше опасността съвсем ясно.

След като привърши с инспекцията, капитанът бръкна в кесията на колана си и стисна брошката. Поне си беше намерил нещо за спомен.

Куов Цин излезе от палатката си тъкмо когато Кентрил бе започнал да се подготвя психически за предстоящия сблъсък. Дребният магьосник примигна, заслепен от ярката светлина, после забеляза офицера и се насочи към него.

— Днес е денят, Дюмон! Днес тайните и богатствата на Урех ще се отворят пред нас!

— Цин, ние заминаваме.

Светлосивите очи на магьосника се присвиха:

— Какво каза?

— Заминаваме. Няма да стоим повече на това прокълнато място.
— Капитанът предпочете да не навлиза в повече подробности.

— Не говори глупости! Още един, най-много два дни и всички ще си тръгнете оттук богати като крале.

Тези думи предизвикаха ропот сред останалите наемници, които наблюдаваха двамата от разстояние. Капитан Дюмон изруга наум. Той се опитваше да спаси живота им, а приказките за злато предизвикваха колебания в мъжете. Някои хора явно забравяха бързо.

— Тръгваме и точка по въпроса!

— Беше ви платено...

— Само колкото да те доведем дотук. Нямаме повече задължения към теб, визджереецо. Пък и ти нямаш какво да ни предложиш.

Дребничкият магьосник понечи да каже нещо, но после се отказа. Кентрил, който очакваше обичайните тиради, се притесни. Явно беше успял да убеди Цин, че е безсмислено да спорят.

— Щом така сте решили, тръгвайте. — Визджереецът се отправи обратно към палатката си. — Извини ме, но имам още много работа.

Кентрил изгледа намръщено отдалечаващия се магьосник. Мислеше, че се е справил добре с разговора. Договорът с Куов Цин беше прекратен. Капитанът и отрядът му можеха да напуснат, когато пожелаят.

Защо тогава се движеше с такава неохота?

— Тръгваме! — изръмжа той, вбесен на себе си. — Пригответе раниците си! До няколко минути искам да сме на път за вкъщи! Разбрано?

Под строгия му поглед наемниците побързаха да разтурят лагера. Капитанът започна да прибира своите вещи, като от време на време хвърляше поглед към палатката на бившия им работодател. Визджереецът обаче не се показва нито веднъж. Кентрил се чудеше дали магьосникът се сърди, или е зает с приготовленията си. Не му беше приятно да изоставя Цин сам, но щом като заклинателят беше решил да остане, капитанът не виждаше причина да губи повече време. Животът на хората му беше най-ценен.

Не след дълго наемниците бяха готови. Кентрил отвори уста да даде заповед за потегляне...

Внезапен грохот, идващ от юг, заглуши думите на капитана.

Той погледна през рамо и видя тъмни облаци, които приближаваха откъм джунглата. Черни, гъсти и сърдити, те се носеха с невероятна скорост. За няколко секунди лекият полъх прерасна в ураганен вятър. Ярки светкавици прорязаха небето. Прашни вихрушки предизвикаха хаос из лагера.

— Бързо, да намерим подслон! — изкрещя Кентрил и се огледа. Обаче наоколо не се виждаше нищо, което да ги спаси от гнева на природата, освен руините на града. Доста неохотно капитанът поведе мъжете си натам.

Наемниците преминаха през едно място, където стената се беше срутила, и навлязоха в Урех, без да обръщат внимание на величествената архитектура, също както и при предишните си посещения. Кентрил забеляза кръгла триетажна постройка и я прецени като подходяща. Поведо хората си натам и скоро всички бяха вътре, изчаквайки бурята да премине.

Тъкмо бяха успели да се подслонят и заваля като из ведро. Назъбени мълнии падаха опасно близо до убежището им. Камъни удряха сградата, сякаш я обстрелваха катапулти. От тавана започнаха да падат парчета мазилка.

Приседнал близо до изхода, Кентрил не мислеше за бурята. Светкавиците и грохотът му напомняха за отдавна минали битки и загубени другари. Той извади брошката скришом и се загледа замечтано в прекрасното лице.

Измина цял час, а ужасяващата буря продължаваше. Наемниците се бяха разделили на групички и дремеха или кротко разговаряха помежду си.

Внезапно Горст зададе въпроса, за който Кентрил отдавна трябваше да се сети:

— Къде е магьосникът?

В суматохата никой не си беше спомнил за него. Колкото и да не го харесваше, капитанът не можеше да остави визджерееца навън. Прибра брошката и изгледа останалите. В крайна сметка реши, че това е негова задача.

Изправи се и погледна своя заместник:

— Горст, поемаш командването. Аз ще се върна след малко.

Дъждът явно нямаше намерение да спира. Псувайки безотговорния магьосник, капитан Дюмон излезе навън.

Яростният вятър почти го събори обратно в къщата. Кентрил се напрегна и закрачи из руините, възползвайки се от техния подслон, доколкото бе възможно.

Когато стигна дупката в крепостната стена, капитанът спря. Една светкавица се заби в земята точно пред него и го обсипа с камъчета и

кал. Кентрил си пое дъх и пристъпи напред извън относителната безопасност на Урех.

Примижавайки заради стичащата се в очите му вода, той потърси палатката на магьосника.

Тя се издигаше наблизко и изглеждаше незасегната от вилнеещата буря. Сякаш нито една капчица дъжд не беше паднала отгоре ѝ. Въпреки опасността Кентрил се спря и се загледа невярващо.

Нова мълния падна досами него. Капитанът се сепна и хукна към палатката. Подхлъзна се на два пъти, но успя да се задържи на крака. Когато достигна жилището на Куов Цин, Кентрил изкрещя името му, ала не получи отговор.

Поредната мълния го обсипа с камъчета. Капитанът се хвърли в палатката.

Наведен над някакъв свитък, очевидно без да се притеснява от бурята, намръщеният визджереец изгледа Дюмон така, сякаш току-що му беше поникнала втора глава:

— Какво точно си мислиш, че правиш?

— Дойдох... да видя дали всичко е наред — отвърна обърканият войник. Цин изглеждаше така, сякаш се събужда от следобедна дрямка, докато Кентрил имаше чувството, че все едно е преплувал някоя от реките в джунглата.

— Че какво да не е наред?

— Ами бурята...

Веждите на магьосника се свиха:

— Каква буря?

— Тази, която бушува навън...

Капитанът млъкна и се ослуша. В палатката не се чуваха нито гръмотевиците, нито воят на вятъра. Поройният дъжд не беше оставил никаква следа върху платнището.

— Ако навън има буря — отбеляза Куов Цин скептично, — не трябваше ли да си мокър?

Кентрил се огледа и установи, че по ботушите и панталоните му няма никаква влага. Взря се невярващо в сухите си длани, после опипа косата си, усещайки само няколко капчици пот.

— Бях мокър до кости!

— Влажността в джунглата наистина е голяма, но така, като те гледам, изглеждаш съвсем сух, Дюмон.

— Но навън...

Капитанът се обърна към входа на палатката и отметна платнището, за да могат и двамата да видят ужасяващото време навън.

Ярката слънчева светлина заслепи Кентрил.

— Нима сте се върнали заради някаква въображаема буря? — запита niskият магьосник с насмешливо изражение.

— Изобщо не тръгнахме. Започна да вали тъкмо когато бяхме събрали багажа!

— Аха, а къде са другите?

— Подслониха се в руините.

Кентрил се почувства още по-объркан. Дузина ветерани бяха прекарвали няколко часа в една сграда, криейки се от безоблачното небе?

Но нали той лично бе видял дъжда...

Ала наоколо нямаше и следа от локви. Каменистата почва беше суха. Наистина, подухваше лек ветрец, обаче нямаше нищо общо с предишния ураган.

Капитанът се обърна и видя, че Куов Цин е станал. Беше скръстил ръце и го гледаше осъдително.

— Дюмон, нима си започнал да посягаш на запасите от ром? Имах по-добро мнение за теб!

— Не съм пиян!

Магьосникът не обърна внимание на думите му.

— Няма значение. Имаме да обсъждаме по-важни работи. Щом сте решили да останете, не е зле да направим план. Уреченият час приближава.

Осъзнавайки думите на магьосника, Кентрил се замисли. Бяха загубили доста време и нямаше да успеят да стигнат далеч. Вероятно щяха да имат затруднения с намирането на безопасно място за нощувка. От друга страна, ако останеха още една нощ, може би щяха да намерят нещо, за да не се връщат с празни ръце.

Но как да прекарат още една нощ на това място, където мъртвите навестяваха съня им и ужасяващи бури преминаваха за секунди, без да оставят нито следа?

Докато Кентрил умуваше, Цин взе решението вместо него:

— Върви доведи останалите. Междувременно аз ще направя още няколко изчисления. Върнете се след около два часа, тогава ще ви

обясня какво точно предстои да се случи.

С тези думи магьосникът обърна гръб на високия боец и отново се зае със своята работа. Обърканият Кентрил примигна и излезе. Още веднъж се огледа, търсейки следи от бурята, и след като не откри такива, тръгна обратно към Урех. Надяваше се, че оставането им тук за още една нощ няма да се окаже фатално.

Когато доближи стената, изведнъж му хрумна, че визджереецът бе приел разказа му прекалено спокойно. Зачуди се дали внезапният край на мистериозната стихия нямаше нещо общо с него. Ала Цин не бе демонстрирал такава мощ досега. Или пък всичко беше просто илюзия? Обаче и за нея се изискваха определени умения, каквито капитанът на наемниците не беше наблюдавал у визджерееца.

Откъм сградата, където бяха Горст и останалите, се разнесе вик. Огромният, гол до кръста боец помахна на Кентрил, усмихнат както винаги. Въобще не изглеждаше притеснен от внезапното спиране на дъжда.

Капитанът реши да не разкрива тревогите си засега. Все пак отрядът още можеше да спечели нещо от това пътуване. Налагаше се да изтърпят само една нощ в покрайнините на Урех.

А на другата сутрин щяха да заминат.

Разговорите за бъдещи печалби прогониха бързо тревогите от отминалата буря. Всички разбираха, че не бива да потеглят към джунглата толкова късно. От друга страна, настъпващата нощ ги мамеше с обещанията за съкровища. Страховете от предната вечер бяха заменени от виденията за злато и скъпоценности.

И така, няколко минути преди уречения час капитанът бе разположил мъжете си и очакваше Цин да приключи с последните изчисления. Сянката на планината Нимир се беше разпростряла над почти целия Урех, но магьосникът ги беше уведомил, че трябва да почакаат, докато покрие целия град по точно определен начин.

Най-сетне визджереецът вдигна глава от свитъците и обяви:

— Време е!

Сянката се разпростираше все по-бързо. Кентрил отново изпита неясна тревога, ала се постара да я прогони. Скоро... Много, много скоро...

— Басара Ти Коми — започна да напява Куов Цин. — Басара Ин Алли!

Кентрил почувства странен гъдел, сякаш някаква сила преминаваше през тялото му. Погледна другите и видя, че те също изпитват известна неловкост. За тяхна чест никой не помръдна от мястото си.

Отрядът се беше подредил във фигура, наподобяваща пентаграм, с магьосника в средата. Начинът, по който бяха застанали, и неразбираемите думи бяха взети от записките на Грегъс Мази. Чрез тях древният магьосник беше отворил портал, присъединявайки се към останалите благословени жители на града. Обаче никой от наемниците нямаше желание да минава по същия път. Само се надяваха, че наоколо ще има достатъчно захвърлени предмети, които да оправдаят рискованото пътешествие.

— Гизара! Вендо Ти Урех! Магри! Магри!

Въздухът се изпълни с пращяща магическа енергия. Облаци започнаха да се събират над засенченото кралство. Тъмни облаци, които напомняха на Кентрил не за рая, а за неговата противоположност. И все пак, щом заклинанието беше проработило веднъж, сигурно щеше да подейства отново.

Куов Цин напяваше с ръце, протегнати към руините:

— Лусин Ан! Лусин!

— В името на равновесието! — Изведнъж го прекъсна някой. — Настоявам да спрете, преди да сте предизвикали ужасяващо бедствие!

Изненаданият Цин млъкна. Наемниците се обърнаха по посока на гласа и посегнаха към оръжията си. Кентрил се вгледа в глупака, който се беше намесил в толкова важен момент.

Слаб, облечен в черно, човек гледаше към отряда с арогантността, запазена за онези, които не само вярваха, че са повисши, но и знаеха, че това е така. Бледото лице и младостта на натрапника нямаше да впечатлят Кентрил толкова, ако не беше забелязал две неща. Едното бяха очите с неземен сив цвят, които сякаш улавяха погледа и го задържаха. В тези очи Кентрил съзираше доказателство за собствената си смъртна природа — нещо, за което никой наемник не обичаше да мисли.

А второто нещо бяха дрехите. Черната роба и наметалото напомняха на капитан Дюмон за някои предишни преживявания.

Символите по тях пресъздаваха различните аспекти на задгробния живот, включително онези, избягвани от повечето хора.

Когато непознатият направи няколко крачки напред, Кентрил забеляза странната кама, висеща на колана му. Тази кама беше издялана, а не изкована, и доколкото капитанът разбираше от тези неща, беше от слонова кост.

Мъжът принадлежеше към един от най-ужасяващите магьоснически ордени — некромантите.

— Приканвам ви с добро! Напуснете незабавно! — извика облеченият в черно мъж. — Единствено смъртта витае в тези руини!

Оскал започна да отстъпва бавно, обаче капитанът го върна на мястото му с един-единствен смразяващ поглед.

Куов Цин пренебрегна предупреждението на некроманта и продължи:

— Куес Ти Норту! Протаси, Урех! Протаст! Небето прогърмя. Вятърът започна да се вихри, сменяйки посоката си всяка секунда. Кентрил забеляза, че некромантът приклепна, положил ръка върху камата от слонова кост. Въпреки събиращите се облаци, сянката над руините ставаше все по-тъмна и контрастна.

Проблесна светкавица... при това от място, където още нямаше облаци.

— Урех! — изпищя визджереецът. — Урех Апроксос! Три гигантски светкавици се сблъскаха точно над руините. Мъжете се свиха, а неколцина извикаха уплашено.

А когато грохотът отшумя, Кентрил се взря в онова, към което се бяха стремили от седмици, проливайки реки от пот и кръв. Погледна легендарния Урех, Светлината на светлините, и изгърси:

— Ами сега?

Руините бяха останали непроменени.

ЧЕТИРИ

— Не е възможно! — извика Цин. — Не разбирам!

Руините се издигаха непроменени. Облаците, светкавиците и вятърът бяха изчезнали. Единствено сянката на Нимир продължаваше да се разпростира над древното кралство. Увеличаваше се с всяка изминала секунда, потапяйки Урех в мрак.

Визджереецът посочи с костеливия си пръст некроманта:

— Той е виновен! Провали усилията ми, като ме прекъсна в най-важния момент!

— Уви, моята поява няма нищо общо с провала ви. — Въпреки предупрежденията, които беше отправил, изглежда, некромантът също бе разочарован от липсата на промяна в руините. — И аз съм учуден като вас.

Наемниците развалиха фигурата, в която бяха подредени, и обградиха облечения в черно мъж. Дори Горст, който обикновено проявяваше интерес към заклинатели от всякакъв вид, наблюдаваше новопристигналия с липса на ентузиазъм. Всички знаеха, че магията на некромантите е основана върху смъртта и размива границите между живота и отвъдното.

Капитан Дюмон извади меча си и пристъпи към натрапника:

— Кой си ти? Откога ни шпионираш?

— Името ми е Заил — отвърна мъжът, без да се притеснява от насочените към него оръжия. — Това е моят дом.

— Не отговори на втория ми въпрос. — Капитанът се замисли. Некромантите боравеха със смъртта. Дали пък...

Внезапно осъзнавайки истината, той насочи острието си към гърлото на Заил.

— Ти си бил! Ти изпрати призрака на Харго в сънищата ни, нали? Искаше да се махнем отгук!

Останалите наемници се развикаха, а Цин поклати глава и започна да изучава съперника си с по-голям интерес.

— Направих само онова, което сметнах за необходимо.

— Правилно ли разбирам — обади се Цин, — че ти също си подозирал за възможността проходът да се отвори днес?

Кентрил дочу леко възклицание, което обаче не беше издадено от неговите хора. Заил моментално бръкна в голямата торба, праметната през рамото му. Беше странно издута, сякаш вътре имаше пъпеш или нещо подобно.

Забелязвайки погледа на капитана, некромантът побърза да измъкне ръката си.

— Имах някои предположения. Но явно са били необосновани, както и вашите проучвания.

— Значи няма да има злато? — обади се тъжно Бенджин.

— Тишина! — смръщено нареди Кентрил на наемниците и посочи с меча си Заил. — Смятам, че знаеш много повече, отколкото ни казваш!

— Несъмнено, капитане — добави Куов Цин. — Най-добре ще е да поставите това създание под охрана. Дори го оковете, ако имате с какво.

За първи път Кентрил беше напълно съгласен със своя работодател. Всички знаеха, че на некромантите не може да се вярва. Вероятно Заил криеше някаква отрова в торбата си...

Междувременно сянката на планините се беше разраснала и вече достигаше до тях. С нея се появи и хладен вятър, каращ наемниците да потреперват. Наметалото на Заил започна да се развява, а Кентрил побърза да закопчае куртката си догоре.

— Дъхът на Нимир е леденостуден — изкоментира некромантът. — Ако мислите да оставате край Урех, ще ви трябват по-дебели дрехи.

— За какво ни е да оставаме? — измърмори Оскал. — Наоколо има само камъни и пусти руини! Бихме толкова път за нищо.

— Ще ни трябват и други неща, освен дрехите — обади се друг наемник. — Ако продължава да се смрачава така, скоро ще имаме нужда и от факли.

Действително, наоколо беше паднал мрак, който контрастираше с ярката слънчева светлина извън сянката. Руините на Урех вече едва се различаваха, а с всяка изминала минута ставаше все по-тъмно.

— По-добре да се връщаме в лагера — отсече Кентрил. — Това включва и вас, господарю Заил.

Бледият некромант кимна леко и потегли, придружаван от четирима наемници. Горст помогна на Куов Цин да си събере партакешите, след което го последва като вярно куче. Капитанът изчака да потеглят всички и се огледа, за да провери дали не са забравили нещо.

Ала когато погледът му попадна върху руините, виделият какво ли не ветеран застина.

Над една отдалечена кула блещукаше светлинка.

Реши, че си въобразява, но когато примигна, за да прочисти очите си от прахоляка, забеляза изгряването на нова светлинка. Беше много по-наляво, чак в другия край на града.

С опънати нерви и настръхнала коса капитан Кентрил Дюмон гледаше как мъртвите сгради оживяват постепенно. Пред смаяния му поглед градът се преобразяваше.

— Цин! — изкрещя той, без да откъсва взор от фантастичната гледка. — Цин!

— Значи е вярно... — прошепна визджереецът зад гърба му. Имаше вид на дете, на което току-що са подарили прекрасна играчка. — Значи наистина е вярно.

Останалите мъже се събраха около Кентрил, зяпайки Урех. Дори некромантът изглеждаше удивен.

— Хъмбърт, ти беше прав — прошепна той. — Очевидно легендата разказва истината.

Внезапно Цин се размърда:

— Какво чакаме? Нали дойдохме за това? Дюмон, обещах на мъжете ти злато! Да вървим да го вземем тогава!

— Прав е — засмя се Бенджин. — Град, пълен със скъпоценности!

Жаждата за печалба заглуши даже и смътното безпокойство, което изпитваше Кентрил. Според легендите Урех бе едно от най-богатите кралства на земята. И други бяха търсили съкровищата му, но досега никой не беше успял да се добере до тях. Значи имаше достатъчно, за да може всеки от наемниците да се почувства като крал!

— Не говорите сериозно, нали? — намеси се Заил. — Богатствата на Урех принадлежат на неговите жители! Нима ще ограбите мъртвите?

— Нали се били възнесли в рая? — отбеляза капитанът. — А там не им е нужно злато. Тогава защо просто да не го вземем?

Некромантът сякаш се канеше да спори, обаче явно не намери подходящите аргументи, с които да обори думите на Кентрил. Накрая кимна неохотно.

Капитанът се обърна към Цин:

— Дали онези светлини представляват някаква опасност?

— Глупости! Според историята тукашните жители са напуснали нашия свят в рамките на две-три минути. Ако виждаме Урех така, както са го изоставили, напълно нормално е да светят множество лампи. В отвъдното времето просто не съществува. Нищо чудно да открием дори топла храна и прясна бира. Какво ще кажете за това?

Наемниците се зарадваха при тази новина, ала нещо в логиката на магьосника безпокоеше Кентрил, макар че не можеше да определи какво точно. Сетне командирът отхвърли своите съмнения, заразен от общия ентузиазъм.

— Добре, момчета! — извика той на останалите. — Пригответе се! Вземете достатъчно въжета и факли! Не искам да разчитаме на онези светлини! И не забравяйте чувалите! По-живо!

Нетърпеливите наемници побързаха да изпълнят заповедта. Куов Цин също се приготви. Взе своя жезъл и окачи на врата си три амулета. Въпреки че не му беше особено приятно, капитанът смяташе да се движи с него. Беше убеден, че ще намери достатъчно злато при артефактите и книгите на магьосника.

Когато хората от отряда се събраха, готови за потегляне, най-неочаквано некромантът застана до тях. В бързината наемниците бяха забравили да го пазят, но очевидно Заил също бе привлечен от мистичното кралство. Отново беше бръкнал в издутата си торба, но щом Кентрил се приближи, некромантът я загърна с черното си наметало.

— Идвам с вас.

Кентрил не беше много очарован от тази идея, но за негово учудване Цин се съгласи веднага:

— Разбира се, че ще дойдеш! Твоите знания и опит могат да се окажат безценни!

Заил кимна леко с безизразно лице.

Наемниците не протестираха, обаче никой не посмя да тръгне редом с него, когато отрядът пое към Урех.

Тъй като крепостната стена беше възвърнала своята цялост, Кентрил поведе групата към главната порта, следвайки напътствията на некроманта. Притесненията, че тя може да е заключена, се оказаха напразни. Яките дъбови крила зееха широко, а подвижният мост беше спуснат.

— Сякаш ни приканва вътре! — промърмори капитанът.

— Какво чакаме тогава? Да влизаме! — изсумтя магьосникът.

Отрядът продължи бавно напред, с извадени оръжия и запалени факли.

За непосветените градът изглеждаше като заспал. Рухналите доскоро сгради се възправяха гордо край тях, сякаш построени едва вчера. Улиците бяха осветени ярко от дълги редици маслени лампи. Дворците и къщите грееха, окъпани в отблясъци. Дори улицата, по която вървеше отрядът, изглеждаше току-що изметена.

Обаче нямаше никакви звуци. Нито говор, нито смях, даже птичките бяха замлъкнали.

Урех изглеждаше прероден, ала тишината продължаваше да напомня за съдбата на неговите жители.

Не след дълго главната улица се раздели на три. Кентрил огледа внимателно кръстопътя, след което заяви:

— Горст, вземи четирима души и тръгни надясно, обаче не се отдалечавайте на повече от сто метра. Алборд, ти, Бенджин и още четирима тръгнете наляво. Останалите идват с Цин и мен. Не отивайте твърде далече. След това се върнете обратно тук.

Не беше включил Заил в нито една от групите, но некромантът реши да остане с него.

Кентрил поведе, а Оскал и един друг наемник застанаха от двете му страни, отваряйки очите си на четири.

Отминаха няколко сгради. Повечето от тях бяха осветени, но не се забелязваха никакви признаци на живот.

— Проверете вратите на тази — нареди капитанът, посочвайки една къща вляво, осветена по-ярко от останалите.

Придружен от още един наемник, Оскал бутна една от вратите. Тя се отвори без никакво усилие. Ветеранът надникна вътре и се огледа, след което съобщи спокойно:

— Грънчарска работилница, капитане. Има рафтове с гърнета по стените. На колелото също има едно, сякаш току-що направено. Да проверим ли, дали няма някакви пари?

— Няма смисъл. Няма къде да избягат. Ще ги вземем на връщане, ако не сме се претоварили дотогава.

Наемниците се засмяха и дори Куов Цин докара някакво подобие на усмивка. Само Заил стоеше настрани с безизразно лице. Кентрил забеляза, че отново опипва торбата си.

— Какво има вътре, некроманте?

— Нищо особено, дреболии.

— Не мисля така...

Внезапно над пустите улици се разнесе ужасяващ писък.

— Май е някой от нашите — сепна се Оскал.

Капитанът вече се беше обърнал:

— Точно така, бързо...

Писъкът не се повтори, обаче чуха ругатни, дрънчене на оръжия и нещо, което наподобяваше тихото ръмжене на звяр.

Групата на Горст ги очакваше на мястото на срещата. Никой не продумваше, пазейки сили за предстоящата битка.

Кентрил поведе отряда наляво. Скоро се натъкнаха на високия, русокос Алборд, сънародник на капитана. Даваше заповеди на четиримата други бойци, които изглеждаха доста уплашени. Насред улицата, в краката на Алборд, лежеше човек. Тялото му беше разкъсано жестоко. Командирът мигновено разбра, че пострадалият е Бенджин.

— Какво се случи?

— Нещо изскочи, нападна го и изчезна толкова бързо, че не успяхме да го огледаме!

— Беше котка! — настоя един от мъжете. — Огромна, ужасяваща котка...

— А пък аз видях само сянка — възрази Алборд.

— Сенките не разкъсват хора просто ей така!

Кентрил погледна въпросително визджерееца. Магьосникът вдигна своя жезъл, очерта кръг във въздуха, после погледна нагоре и заяви:

— Каквото и да е било, Дюмон, вече не е наоколо.

— Сигурен ли си? — запита Заил. — Не всичко може да се засече с магия.

— Нима усещаш нещо?

Заил извади камата от слонова кост, която капитанът беше забелязал по-рано. Поряза пръста си и изчака няколко капки кръв да паднат върху острието, след което започна да произнася странни думи.

Кинжалът просветна за миг, след което отново възвърна нормалния си вид.

— Не усещам нищо. Обаче това не е гаранция, че наоколо не дебне опасност.

Кентрил изруга и се обърна към Алборд:

— И накъде изчезна тоя звяр, след като уби Бенджин?

— Към оная сграда вляво... поне така ми се стори.

— Не е вярно, глупако, просто се обърна и изчезна в мрака! — намеси се друг от наемниците.

— Малоумници! — изкрещя онзи, който твърдеше, че мистериозният нападател е котка. — Избяга по същия път, по който дойде! Кълна се, че го видях!

Мъжете от групата на Алборд се държаха като полудели. Един от хората на Горст се облегна на стената на близката къща и изсумтя:

— Капитане, започвам да се чудя дали те самите не са го убили.

Доста често наемниците се избиваха взаимно при подялбата на плячка, ала според капитан Дюмон този случай не беше такъв. Все пак реши да ги разпита допълнително:

— Къде бяхте застанали вие, когато загина Бенджин?

— Бяхме се разпръснали, точно както си ни учил, капитане — отвърна Алборд. — Джодас стоеше ето тук, аз бях до него, а Бенджин стоеше ей там, където сега е Токо. — Той посочи мъжа, който ги обвиняваше в убийство.

В този момент една черна сянка светкавично се изстреля от вратата до Токо и го сграбчи.

Боецът изпищя точно по същия начин като Бенджин, докато закривените дълги нокти разкъсваха плътта, му, разкривайки на потресените наемници окървавените вътрешности. После Токо се строполи безжизнен на земята.

Звярът, който наистина приличаше на котка, пристъпи напред и изръмжа към хората. Само дете не съществуваха котки, високи почти

два метра, с червени очи без зеници. Черната козина лъщеше мазно на светлината на лампите.

— Клеци! Формация клеци! — изкрещя Кентрил.

Познатият глас изтръгна наемниците от вцепенението. Те се подредиха бързо така, както искаше капитанът, отрязвайки пътя за бягство на чудовището. Демоничната котка издаде смразяващ кръвта рев и показа не един, а цели два реда дълги, остри зъби. Размаха заострената си опашка и пристъпи бавно към хората. Очите ѝ ги обхождаха един по един.

— Какво, по дяволите, прави това създание?

— Може би обмисля кого от нас да изяде за вечеря?

— Тихо — изръмжа Кентрил. Звярът спря и насочи взора си право към него. Капитанът преодоля своя страх и отвърна на нечовешкия поглед.

Котката не издържа и отмести очи. Отстъпи бавно назад с намерението да се скрие в къщата, откъдето се беше появила.

Това не биваше да става. Кентрил разбираше прекрасно, че е безумие да се преследва звяр в собственото му леговище. А пък ако я оставеха да им избяга, вероятно щеше да ги нападне по-късно, когато бдителността им щеше да е понижена.

— Алборд, Оскал, обградете...

Издавайки нов ужасяващ писък, звярът се приведе и скочи към него.

Кентрил нямаше време да реагира. Ноктите се показаха от лапите на чудовището, същите остри бръсначи, които бяха разкъсали двама от мъжете му. Капитанът видя смъртта да приближава, осъзнавайки, че колкото и да е бърз, няма да успее да се измъкне.

В този миг някаква сенчеста фигура посрещна котката във въздуха. Въпреки че беше по-малка, удари с такава сила, че събори звяра на земята. Мярна се бял проблясък. Кентрил реши, че вижда нокът или зъб, но в крайна сметка се оказа кинжал, направен от слонова кост.

Заил се беше хвърлил самоотвержено, за да спаси капитана.

Никога досега врелият и кипял командир не беше виждал такава бързина и повратливост. Макар да носеше изключително неудобно за бой наметало, некромантът успешно избягваше дългите нокти. Котката

замахваше, но сграбчваше само въздух. Неочаквано за нея, Заил успя да ѝ застане в гръб и удари здраво с камата.

Ярка зелена светлина избликна от раната. Чудовището нададе вой, сякаш беше пронизано в сърцето. Завъртя се бясно и успя да събори некрманта на земята.

Кентрил се хвърли напред, убеден, че никой не бива да се жертва заради неговия безполезен живот. Оскал, Джодас и още двама се включиха в атаката му, докато неколцина други издърпаха Заил на безопасно разстояние.

Котката извреця отново, когато ноктите ѝ пропуснаха некрманта. Кентрил замахна към нея с надеждата да ѝ отвлече вниманието.

Звярът посегна към капитана, ала в този момент Оскал ѝ Джодас нападнаха от страни. Чудовището налетя на втория наемник и той едва успя да се отдръпне. От другата му страна Оскал замахна с все сила и заби острието почти до дръжката.

Котката изфуча и се завъртя към ветерана. Измъквайки меча си, наемникът се отдръпна, избягвайки на косъм опасните челюсти.

Обаче отстъплението се оказа фатална грешка.

Подобната на боздуган опашка се стовари върху неподготвения боец и разстроиш черепа му със страховит звук. Кръв и мозък плисна върху двамата наемници, стоящи отзад. Мъртвият войник се строполи с отворени очи, а мечът му издрънча на земята.

Разяреният Кентрил нападна отново, замахвайки с всичка сила към котката. Звярът се обърна да го посрещне, обаче нещо от другата страна привлече отново вниманието му.

Създанието се поколеба за миг, застрашено от две посоки.

Капитан Дюмон впрегна цялата си сила и заби меча си до дръжката в дебелия врат.

Адската котка отстъпи назад, изтръгвайки оръжието от ръцете му. Съзнавайки, че животът му изтича през тежката рана, животното започна да се мята неистово, като за малко не откъсна главата на Алборд.

Наемниците отстъпиха назад, надявайки се, че звярът ще издъхне скоро.

Ала въпреки раната котката не беше забравила за Кентрил. Все още достатъчно гъвкава и подвижна, тя се засили към онзи, който ѝ

беше причинил всичко това. В немигащите ѝ червени очи капитанът прочете близката си смърт.

В този момент се намеси Горст. Издаде нечовешки вик и скочи върху гърба на животното. Чудовището се опита да докопа голия до кръста варварин, но преди да успее, гигантът склочи ръце около врата му, използвайки дръжката на меча на Кентрил за опора. Избягна ужасяващите нокти и с невероятна сила започна да натиска острието, разширявайки безмилостно раната на гърлото.

Най-сетне звярът се спъна и падна на земята. Опита се да стане, обаче не успя. Дори тогава Горст не спря да го стиска. Мускулите му бяха напрегнати до скъсване, но той не отпускате хватката си. Тежката опашка замахна към него два-три пъти, но не успя да го достигне.

— Да го довършим! — изграчи Кентрил.

Останалите наемници и некромантът се приближиха, като внимаваха да не ги засегне опашката. Капитанът взе меча на Оскал и се присъедини към тях. В продължение на няколко минути, които му се сториха като цял час, отрядът всячески полагаше усилия да доубие чудовището. Тъкмо бяха почнали да се отчайват, когато котката изхъри и се свлече неподвижна.

Оцелелите я гледаха невярващо. С готови оръжия в ръце изчакаха Горст да я пусне и да се отдръпне.

Най-накрая бяха успели.

— Добре ли си? — попита един спокоен глас.

Кентрил се обърна и видя Заил, който изглеждаше физически и психически незасегнат. При друг случай това щеше да му се стори странно, обаче некромантът му беше спасил живота и капитанът нямаше да забрави това.

— Благодаря ви, господарю Заил! Със сигурност щях да съм мъртъв, ако не беше бързата ви намеса.

Думите му предизвикаха бледо подобие на усмивка.

— Само Заил. Човек, роден в джунглите, бързо се научава, че трябва да реагира преди животните. В противен случай го изяждат.

Чудейки се дали некромантът се шегува, капитанът кимна учтиво и се обърна към единствения човек, който не беше взел участие в схватката:

— Цин, проклет да си! Къде изчезна твоето могъщество? Смятах, че везджерейците разполагат с достатъчно заклинания! Още

трима са мъртви!

Макар да бе доста по-нисък, дребният магьосник отново го изгледа някак отвисоко:

— Бях нащрек, в случай че има повече от един звяр. Нима смяташ, че жалката ти банда щеше да оцелее след срещата с два едновременно?

— Капитане! — намеси се Алборд. — Капитане, да се махаме оттук! Всичкото злато на света не струва колкото живота ни!

— Да се махаме?! — изръмжа един от наемниците. — Няма да си тръгна оттук без нищо!

— А по-добре ли е да си тръгнеш без глава?

— Млъкнете всички! — изкрещя Кентрил.

— Наистина, най-разумно ще е да се махнем — предложи Заил спокойно.

Цин размаха жезъла си към некроманта.

— Глупости! Сигурно звярът се е промъкнал тук още преди промяната. Много е древен; затова не сме се сблъскали с такива като него. След като в битката не се включи и друго чудовище, предполагам, че вече няма от какво да се боим!

В този миг във въздуха се разнесе игрива мелодия.

— Това пък откъде идва? — възкликна Джодас.

— Сякаш идва от всички посоки! — отвърна друг от наемниците.

И наистина, музиката звучеше от всички страни. Простичка, закачлива мелодия, вероятно изпълнена на флейта. Кентрил беше обзет от противоположни желания. Едното бе да затанцува, а другото — да побегне с всички сили.

Весел смях се смеси с музиката.

Вдясно от Кентрил помръдна фигура... човешка фигура.

Алборд посочи улицата:

— Капитане, някакъв човек стои пред кръчмата!

— А отсам приближава конник! — извика друг от наемниците.

— Този старец! Преди малко не беше там!

Навсякъде около отряда започнаха да се появяват странни създания. Ходеха, яздеха или просто стояха наоколо, облечени в свободни туники с различен цвят. Кентрил се огледа и забеляза млади, стари, силни и слаби, изникващи сякаш от нищото. И през всеки от тях се виждаха отсрещните сгради.

— И цялото злато на света не си струва това, Цин! — Капитанът събра мъжете край себе си. — Тръгваме към портата, момчета! Никой да не изостава и никой да не спира, за да тършува из къщите, разбрано?

Наемниците изобщо не възразиха. Плячкосването на изоставен град беше едно, а сблъсъкът с призраци — съвсем друго.

— Не! Толкова сме близо! — изпищя визджереецът отчаяно, обаче дори той се разбърза, когато останалите потеглиха.

— Заил, тези са по твоята част... Имаш ли някакви идеи? — запита Кентрил.

— Заповедта ти беше най-благоразумното нещо в случая, капитане.

— Не можеш ли да се погрижиш за призраците?

Некромантът сви вежди:

— Предполагам, че мога да ги прогоня, но нещо в тях ме тревожи. Предпочитам да се измъкнем от Урех без повече сблъсъци.

Думите му не премахнаха тревогите на Кентрил. Щом дори Заил не искаше да се разправя с призраците на Урех, щеше да е най-добре да избягат колкото се може по-бързо.

Поне засега духовете не предприемаха нищо. Сякаш дори не забелязваха натрапниците. Мелодията на флейтата ставаше все по-силна, но също не пречеше на наемниците.

— Ето я портата! — извика Алборд и посочи напред. Внезапно мъжете спряха с преbledнели лица. Пътят им беше отрязан.

Подвижният мост беше вдигнат, а масивната порта — залостена. Но далеч по-лошо бе, че отпред се беше събрала огромна тълпа призрачни фигури с измъчени лица и празни погледи. Сякаш по даден знак те се обърнаха и загледаха настойчиво търсачите на съкровища.

А над тях продължаваше да се носи игривата мелодия.

ПЕТ

Заил вдигна камата от слонова кост и започна да нашепва някакви думи. Кинжалът засия и за момент призраците отстъпиха. След това, сякаш принудени от някаква невидима сила, те тръгнаха мълчаливо към отряда.

— Това трябваше да ги прогони — изрече притеснено некромантът. — Все пак са само призраци...

Ужасяващото мнозинство се увеличаваше с всяка изминала минута. Духовете не протягаха ръце към бойците, нито пък изразяваха някаква заплаха, но продължаваха да прииждат. Ясно беше обаче, че няма да позволят на отряда да излезе от Урех.

Пък и никой не искаше да разбере какво ще стане, ако се стигне до сблъсък.

Един от наемниците не издържа, обърна се и побягна обратно по пътя, по който бяха дошли. Капитан Дюмон изпсува, но и той не виждаше друго решение. Размаха меча си и нареди на останалите да отстъпят.

Хората му затичаха обратно през града със здраво стиснати оръжия, макар че от тях едва ли щеше да има полза срещу безплътните привидения. Дори Заил и Куов Цин побягнаха, като магьосникът се движеше забележително бързо за възрастта си.

Легионът от бледи фигури зад тях се раздвижи бавно.

— На следващата пресечка завийте вляво! — извика Кентрил на останалите. Ако не грешеше, този път водеше към една от наблюдателните кули. Успееха ли да се доберат до нея, щяха да се спуснат по стената. Двама от мъжете носеха достатъчно дълги въжета.

Ала щом стигнаха отклонението, споменато от капитана, бегълците спряха объркани.

Още от призрачните обитатели на Урех бяха препречили пътя им.

— Идват и отпред! — извика Алборд, сочейки с ръка.

Действително, друга група идваше по улицата пред тях. Кентрил погледна надясно. Само в тази посока не се виждаше никой. Там беше

единственият път за бягство.

— Нямаме голям избор — измърмори Заил.

Кентрил махна с ръка и ги поведе. Очакваше, че скоро ще бъдат обградени, но засега централната улица оставаше празна.

За разлика от страничните.

Когато двама от наемниците опитаха да минат по една от тях, няколко призрака се измъкнаха от сенките. Изплашените мъже се завърнаха бързо при останалите. Също както и предишните духове, тези се включиха в преследването, но без да се приближават твърде много до групата.

— Те ни водят нанякъде, капитане! — стигна пръв до заключението некромантът.

Кентрил също осъзнаваше това. Дори най-лекото отклонение от предначертания маршрут призоваваше орди от ужасяващи сенки. Явно беше, че докато отрядът се движи в правилната посока, призраците няма да го закачат. Ала Кентрил се тревожеше какво ли ги очаква в края.

Наемниците бягаха покрай схлупени магазинчета и красиви дворци с куполи на покрива. В някои от тях светеха лампи и факли, а тук-там се чуваха и гласове, но въпреки че на няколко пъти капитанът успя да погледне през прозорците, вътре не се забелязваха никакви хора.

Флейтата продължаваше да свири все същата мелодия. Веселият смях се носеше на вълни, сякаш присмивайки се на усилията на бързащите наемници.

Изведнъж отрядът видя, че пътят отпред е преграден от друго призрачно множество. Отначало Кентрил не схвана защо, обаче после забеляза тясната алея вляво. Изглеждаше тъмна и негостоприемна и сякаш продължаваше безкрайно. Капитанът се огледа наоколо за друг маршрут, но се оказа, че единствената им възможност е да поемат по алеята.

— Насам! — извика той, надявайки се, че не е направил фатална грешка.

Нито един призрак не се появи, за да им препречи пътя. Един по един мъжете се вмъкнаха в тесния проход. Кентрил продължаваше да стиска меча си през цялото време — макар и безсмислено, това поне го успокояваше малко.

— Все още ни следват, капитане! — извика последният от мъжете.

— Продължавайте напред, проходите все някъде ще свърши!

Като потвърждение на думите му, уличката внезапно излезе на широк площад. Кентрил се спря, загледан в нещо, което не беше забелязал при предишното претърсване.

— Не е възможно да сме го пропуснали. Просто не е възможно — прошепна той.

— В името на дракона! — възкликна Заил зад него.

Кентрил се обърна и видя зяпналия в почуда некромант.

Огромен хълм се издигаше в средата на Урех като миниатюрно копие на планината Нимир. Капитанът си спомняше добре това възвишение, даже се беше зачудил защо древните са издигнали града си около тази скална грамада, висока стотици метри. Даже бяха изсекли стъпала чак до върха на хълма.

А там, надвиснало над града, стоеше онова, което беше привлякло погледите на всички.

Величествена каменна сграда с три високи кули, от които вероятно се виждаха и най-далечните околности на Урех. Напомняше за замъците в родината на Кентрил — огромни, студени и застрашителни.

Свирепи крилати същества пазеха входната порта. Тъмният хълм се сливаше със сянката на Нимир, докато белият мрамор, от който беше изграден замъкът, блестеше леко.

Кентрил примигна два пъти, обаче светлината около постройката не изчезна.

Изведнъж капитанът изпита лошо предчувствие.

— Дворецът на Юрис Кан! — прошепна Заил. — Но той е изчезнал заедно с него.

— Дворецът на Юрис Кан? — Куов Цин се промъкна между наемниците, излезе напред и огледа замъка. После измърмори с алчен поглед: — Чудесно, точно това ми трябваше.

Внезапно Кентрил се сети за техните преследвачи. Обърна се назад, очаквайки призраците да са ги настигнали, обаче уличката се оказа пуста.

— Преследването завърши — заяви некромантът. — Доведоха ни, където трябваше.

Капитанът погледна отново стълбите, водещи към огромната порта, и крилатите същества, които сякаш наблюдаваха новодошлите.

— Нима предлагаш да се качим горе?

— По-добре, отколкото да се завърнем при нашите безплатни приятели. Не се съмнявай, че ще се появят отново, ако се опитаме да се върнем. Този път може и да не се задоволят само с преследване.

— Разбира се, че ще се качим! — извреця Цин, после посочи двореца с жезъла си. — Точно там свещениците и магьосниците са направили великото си заклинание. Вътре ще намерим страхотни магически книги и много, много злато!

Ала този път изявлението на визджерееца не предизвика очаквания ефект. Кентрил и оцелелите наемници бяха загубили жаждата си за богатства. Предпочитаха да се махнат от този потънал в сянка град, пък било то и с празни джобове.

Обаче нямаха голям избор. Капитанът знаеше, че не са доведени случайно тук.

— Поемаме нагоре — изръмжа той. — Пригответе факлите.

След като започнаха да се катерят, Кентрил забеляза още нещо, освен изчезването на призраците. Музиката и смехът бяха спрели. Ужасяваща тишина се беше спуснала над Урех.

Отрядът напредваше бавно. Стълбите сякаш бяха два пъти по-дълги, отколкото изглеждаха. Тук-там липсваха стъпала, което ги затрудняваше още повече. Факлите помагаха донякъде, ала плътната сянка сякаш поглъщаше светлината им. Капитанът се зачуди защо при предишните си идвания не беше забелязал колко мрачно е в руините.

След около хиляда стъпки Кентрил долови тежкото дишане на мъжете зад себе си и обяви кратка почивка. Цин не възрази изобщо, макар да изгаряше от нетърпение да стигне до двореца.

Заил, без въобще да изглежда разтревожен, седна на едно стъпало и бръкна отново в торбата си. Затвори очи и подуши въздуха, сякаш търсеше нещо.

Усетил приближаването на Кентрил, некромантът отвори очи, измъкна ръката си и покри торбата със своето наметало.

— Капитане?

— Заил, може ли да разменим няколко думи?

— На твоите услуги.

Кентрил приседна до магьосника.

— Очевидно знаеш доста за това място. Вероятно дори повече от стария Цин, а той му е посветил доста години.

— Може би, но аз съм прекарал живота си тук, капитане.

— Кажи ми какво точно знаеш? Беше учуден, когато видя двореца, но не колкото мене. Само допреди няколко часа върху този хълм нямаше мраморен замък!

— Нима това те учудва в един град, свързан с рая?

Кентрил се намръщи.

— Досега Урех ми показва само кръв... Твърде необичайно за рая. Заил повдигна вежда.

— Инстинктите ти ме впечатляват, капитане.

— Отново те питам, какво знаеш за двореца?

— Само онова, което каза визджереецът. — Заил произнесе последната дума с отвращение. — Оттук е изречено заклинанието, отворило пътя към рая. Не бива да се учудваме, че дворецът на Кан е останал неподвластен на смъртните закони. Бил е докоснат от сили, които не можем дори да проумеем. Явно въздействието им продължава и до днес.

Думите му не се харесаха на Кентрил. Той реши да го попита друго:

— Какво има в торбата, некроманте?

— Просто спомен.

— Изглежда, доста го цениш, щом го опипваш постоянно.

С каменно изражение по лицето, Заил се изправи и рече:

— По-добре да тръгваме, капитане! Все още има много за изкачване.

— Прав е, Дюмон — измърмори Куов Цин отдолу, — губим време.

Заил потегли нагоре. Кентрил стисна зъби и кимна на останалите да го последват. Закле се все някога да изтръгне истината от некроманта, стига двамата да оцелеят.

Все пак се оказа, че не им остава чак толкова много. Дворецът на великия и отдавна изчезнал Юрис Кан ставаше по-голям с всяка измината стъпка. Не след дълго отрядът се озова пред високите порти.

— Грозни зверове — измърмори Алборд, загледан в двата гаргойла, които пазеха входа.

Отблизо се виждаше, че телата им са човешки, а главите — заострени като на лешояди. Лапите им завършваха със закривени нокти като на граблива птица. Широки, нечовешки очи сезираха във всеки, застанал пред портала.

— Това ли е домът на благочестивия Юрис Кан? — отбеляза Кентрил саркастично.

— Смята се, че гаргойлите са добра защита срещу злото — поясни Заил. — Тези тук явно са сложени, за да създават впечатление у посетителите, че само чистите духом са добре дошли в двореца.

— Капитане, това означава ли, че ще ни се наложи да чакаме отвън? — подхвърли някой отзад.

— Или влизаме всички, или никой — отвърна Кентрил разсеяно, изучавайки входа. — Ако въобще успеем да влезем...

Без да се колебае, Заил излезе отпред и побутна портата. Тежките крила се отвориха широко при най-лекото докосване.

— Заповядайте, моля — обърна се той към наемниците.

Капитанът потръпна — древните панти се бяха отворили толкова гладко, сякаш бяха смазвани вчера.

Некромантът прекрачи прага и след като не се случи нищо, навлезе смело във вътрешния двор. Окуражен от това, капитанът го последва и махна на наемниците да влизат един по един.

Първ премина Алборд, следван от Джодас, а след това и останалите. Един от мъжете дори се пошегува, че гаргойлите напомняли бившата му съпруга. За първи път, откакто градът се беше събудил, настроението се разведри малко.

Цин изчакваше отзад, наблюдавайки влизащите бойци. Когато и последният от тях премина през портала, магьосникът стисна здраво дръжката на своя жезъл и пристъпи напред с изражението на завоевател.

Внезапно гаргойлите оживяха. Разпериха криле, протегнаха нокти и се вгледаха враждебно във визджерееца.

Цин отскочи назад с проклетие. Гаргойлите моментално се вкамениха отново.

— Пазителите имат набито око — промърмори Заил.

Без да му обръща внимание, капитанът излезе през портата и огледа внимателно каменните статуи. Ако не ги беше видял с очите си, щеше да реши, че става въпрос за някаква пианска история.

Протегна се и потупа внимателно едната фигура с меча си.

Чу се остър удар на метал в солиден камък.

— Дръпни се, Дюмон! — заповяда рязко магьосникът. — Ей сегичка ще се справя с тези псета!

Куов Цин насочи върха на жезъла си към левия гаргойл. Ръката му се задвижи по дръжката, активирайки различните руни.

Некромантът се приближи към Кентрил:

— Това не е добра идея, капитане.

Наемникът беше съгласен:

— Недей, Цин. Само ще влошиш нещата.

— Нали непрекъснато настояваше да прилагам своите магии? Е, сега можеш да се насладиш на шоуто! Тези зверове няма да ме спрат.

Кентрил хвана жезъла и го отклони встрани от гаргойла.

— Тръгвай с мен — нареди капитанът. — Аз ще те вкарам вътре.

— Какво си намислил, Дюмон?

— Прави, каквото ти казвам, визджереецо!

Заил хвана командира за ръката:

— Ще ти трябва някой, който да отвлече вниманието на втория гаргойл.

— Нямам нужда... — започна магьосникът.

— Млъкни, Цин! — На Кентрил му беше дошло до гуша от некадърния им работодател. Хвана го за яката на мантията и го помъкна към входа. Застанали от двете страни на дребничкия магьосник, капитанът и Заил започнаха да се придвижват странично към входа. Гаргойлите бяха замръзнали неподвижно като две обикновени каменни статуи.

Когато кракът му стъпи във вътрешния двор, Кентрил въздъхна с облекчение. Явно идеята му беше проработила. Магическите пазители не бяха успели да засекат ниския визджереец, заслонен от двамата поедри мъже.

— Хайде, Цин, още само една стъпка...

В мига, когато Цин вдигна крак, за да прекрачи прага, гаргойлът пред Кентрил разпери криле, отвори каменната си уста и издаде пронизителен писък.

Зад гърба си капитанът чу подобен звук; явно Заил се беше сблъскал с другото създание. Заострената глава на пазителя се наведе и

посегна отляво на боеца. Кентрил перна мраморния череп с меча си и успя да отблъсне чудовището за момент.

Откъм некрманта се разнесоха думи на непознат език. Проблесна ярка светкавица.

Гаргойлът отпред нападна отново, опитвайки да заобиколи наемника. „Иска визджерееца!“ — осъзна Кентрил.

Страховитите нокти се протегнаха да сграбчат дребния магьосник. Куов Цин ги отблъсна с помощта на жезъла си. Там, където дървото докосваше камъка, изскачаха ярки искри.

— Магьоснико, сега е моментът, скачай!

Внезапно загадъчната мелодия зазвуча отново. Кентрил се зачуди мрачно какво ли вещае този път.

Музиката оказа изненадващ ефект върху гаргойлите. Чудовищата спряха своята атака, изпищяха дрезгаво и се върнаха по местата си, където отново добиха незаинтересования вид на обикновени статуи.

— Невероятно! — възкликна Заил.

Капитанът реши да се възползва от техния късмет.

— Бързо, Цин, скачай вътре!

Визджереецът нямаше нужда от втора покана. Бързо прекрачи прага и се шумугна вътре. Музиката не секваше.

— Идва отвътре — заяви нетърпеливият магьосник. — Последвайте ме!

Откъм Заил се дочу смях.

— Наистина е смел, щом толкоз храбро влиза там, където явно не е желан.

Кентрил погледна учудено некрманта, тъй като му се стори, че гласът не е неговият. Обаче наоколо нямаше никой друг.

Изглежда, никой друг не беше чул тези думи. Алборд и останалите стояха на сред двора и очакваха заповеди. Куов Цин беше избързал напред, а на Кентрил не му се искаше да го оставя без надзор за по-дълго време.

Отсега нататък възнамеряваше да държи под око арогантния магьосник. Беше разтревожен от поведението на гаргойлите. Пазачите бяха сложени пред вратата със съвсем определена цел, обаче реагираха на визджерееца, а не на Заил, както можеше да се очаква. Това не беше добре.

Водени от звука на флейтата, наемниците достигнаха до входа на двореца. Изправиха се пред поредната врата, ала тази беше масивна и бронзова, с две широки крила, върху които бяха изваяни архангели с мечове. Странно обаче скулптурите изглеждаха доста пострадали от времето, докато всичко друго наоколо беше непокътнато.

Цин бутна портата с върха на жезъла си. Също както и предишната, тя се отвори леко и тихо. Визджереецът пристъпи напред смело, сякаш се прибираше у дома.

Отрядът навлезе във величествена зала с високи мраморни колони, осветена от огромен кристален полилей с над сто свещи. На пода имаше изящна мозайка, изобразяваща митични животни, като дракони и химери. По стените висяха внушителни портрети, вероятно на предишните управници на Урех.

В края на коридора ги очакваше поредната врата, също украсена с обезобразени релефи на архангели с мечове. Всички бяха убедени, че музиката идва тъкмо оттам.

Куов Цин посегна към портата, ала този път не успя да отвори. Заил също опита, обаче и той не постигна по-голям успех.

Кентрил пристъпи към двамата магьосници.

— Вероятно има някаква ключалка.

Тъкмо се навеждаше, за да провери, когато внезапно и двете крила се отвориха широко. Тримата отстъпиха пред хладния въздух, който лъхна отвътре.

Отначало не видяха нищо, но после музиката привлече вниманието им към дъното на стаята. Там, край една мъждива лампа, седеше възрастен мъж, облечен в бяла роба. На пода пред него беше коленичила слаба, закачулена фигура, която държеше флейта.

— Още призраци... — измърмори Алборд.

Репликата бе произнесена съвсем тихо, ала двамата вътре реагираха така, сякаш големият полилей се беше пръснал на хиляди парченца по мраморния под. С едно изящно движение закачулената фигура спря да свири и се плъзна в тъмнината. Старецът огледа натрапниците и за тяхно учудване ги поздрави, сякаш цял живот беше очаквал идването им:

— Най-сетне пристигнахте, приятели. — Гласът му беше мелодичен и тих, ала с отсянка на власт и сила.

Визджереецът, който никога не пропускаше да покаже своето величие, тропна по пода с жезъла си и заяви:

— Аз съм Куов Цин! Магьосник от вътрешния кръг! Господар на...

— Зная кой си — прекъсна го старецът, после огледа групата още веднъж и капитанът се почувства така, сякаш всичките му мисли и емоции са разголени. — Познавам ви всичките.

Заил избута магьосника встрани. Лицето му беше загрижено, което учуди Кентрил. Вече считаше, че нищо, включително и призрачното кралство, не може да трогне некроманта.

— Почитаеми господарю, аз си мисля, че също зная кой сте.

Старецът се развесели. Облегна се на стола и подпря брадичката си с ръка:

— Наистина ли?

— Вие сте... вие сте великият Юрис Кан.

Домакинът им въздъхна:

— Да, прав си.

— Поредният призрак — отбеляза един от наемниците.

Кентрил направи знак на мъжете да мълчат. После се обърна към Цин за потвърждение и въпреки че визджереецът не отговори, изражението му беше достатъчно красноречиво.

Невероятно! Бяха намерили Юрис Кан, пътеводната светлина на най-святото кралство! Мъж, който трябваше да е мъртъв отдавна, също както ужасяващите призраци, които ги бяха довели дотук.

— Значи си бил ти! — заяви Кентрил и пристъпи напред. — Ти принуди призраците да ни доведат дотук, нали? Ти ни вкара в капан, така че единственият път да е към двореца!

Очакваше Юрис Кан да отрече обвиненията, но остана изненадан.

Владетелят сви рамене и наведе глава разкаяно.

— Да, така е. Аз ви принудих да дойдете тук, обаче нямах друг избор. За съжаление не можех да дойда лично при вас.

— Що за глупости... — Кентрил спря по средата на изречението, когато Юрис Кан посегна надолу и вдигна робата си, разкривайки своите крака. Или поне онова, което беше останало от тях.

Точно над глезените нозете на владетеля на Урех се бяха слели с предните крака на стола, така че не можеше да се каже къде свършва

човекът и къде започва дървото.

Юрис Кан пусна робата си и промълви:

— Надявам се, че ще ми простите.

Това се стори твърде невероятно дори на Цин:

— Но какво означава всичко това? Какво стана с пътя към рая?

Според легендите...

— В легендите се говори за много неща, но повечето от тях не са верни — прекъсна го Заил.

— А нашата е най-невярна от всички — измърмори глас от тъмнината.

Юрис Кан протегна ръка и се усмихна на говорещия:

— Вече е безопасно да излезеш.

Загадъчният флейтист се измъкна от сенките и свали качулката си. Под наметалото се криеше жена, млада и красива, с кожа като алабастър, искрящи зелени очи, дълга червена коса и екзотични черти, които доказваха източния ѝ произход.

— Приятели, представям ви дъщеря си Атанна.

Атанна. Името мигновено си проби път към сърцето на Кентрил и се загнезди там.

Атанна, най-красивата жена, която беше виждал, същински ангел сред простосмъртните.

Атанна. Жената от брошката.

ШЕСТ

— Бяхме предадени — започна да разказва Юрис Кан, докато Атанна им наливаше вино. — Предадени от един от най-доверените ни хора.

— Грегъс Мази — намеси се дъщеря му и седна на пода близо до Кентрил. За момент очите ѝ срещнаха неговите и светнаха, но темата на разговора ги помрачи отново. — Грегъс Мази, човекът, когото баща ми обичаше като брат.

— Винаги седеше от лявата ми страна, а върховният свещеник Тобио беше отдясно. — Побелелият владетел се отпусна назад с чаша в ръце. — На двамата бях възложил трудната задача да осъществят мечтата ми. Трябваше да отворят пътя към рая.

Оредялата група наемници и двамата заклинатели бяха насядали на пода около Кан и се наслаждаваха на виното и плодовете, поднесени им от прекрасната Атанна. След толкова кръвопролития и страх всички бяха приели с благодарност гостоприемството на домакина. Освен това легендарният управник на свято кралство щеше да отговори най-добре на всичките им въпроси.

Юрис Кан беше роден водач. Изправен, щеше да е висок колкото Кентрил и почти толкова широкоплещест. Лицето му имаше младежко излъчване. Квадратната челюст, закривеният нос и зелените очи му придаваха още по-величествен вид. Посребрената му коса приличаше повече на отличителен белег за мъдрост, отколкото на символ на старостта.

Размишлявайки над думите на домакина, Кентрил измърмори:

— Нали според легендите Мази уж бил изоставен заради някакъв инцидент и после прекарал години в търсене на начин да се завърне.

Юрис Кан въздъхна:

— Повечето легенди са измислица, приятелю.

— Значи не сте успели да стигнете до рая? — запита Цин и пресуши чашата си наполовина. — Заклинанието не е успяло.

На капитана му се струваше, че визджереецът е по-загрижен за магията, отколкото за съдбата на нещастните жители на Урех.

— Уви, да. Озовахме се на място, намиращо се по средата между света на смъртните и нашата величествена цел. Сега сме пленници в затвор, където времето не тече... И всичко това заради злината на един човек!

— Грегъс Мази — повтори Атанна със сведени очи. Капитанът изпита желание да я утеши по някакъв начин, но се овладя.

— Какво стори той?

— Когато започна церемонията — обясни монархът. — Тобио откри, че думите на заклинанието не са подредени правилно. Значението им беше обърнато. Което вместо в рая, щеше да ни запрата право в пламтящия ад!

Кентрил погледна некроманта, който слушаше безмълвно.

Заил кимна:

— При много заклинания, ако обърнеш значението дори на една дума, можеш да промениш посоката на магията. Така например възшебството за лекуване може да причинява рани, че даже и да убива.

— Грегъс не се опита да ни убие, а да обрече душите ни... и почти успя.

Капитанът си представи седящата до него жена във владенията на Дябло и потръпна. Ако можеше, би сграбчил злия Грегъс Мази и би извил врата му.

— Наистина щеше да успее — добави Атанна и леко се изчерви от погледа на капитана, — ако не се бяха намесили баща ми и Тобио.

— Опитахме се да поправим заклинанието. Изрекохме думите отново, обаче вместо в рая или ада, попаднахме в капан, в това място, където времето не тече.

— Не можахте ли да направите магията отново? Една добре обучена група визджерейци би се справила начаса, да не говорим за вашите — обади се Куов Цин.

— Не беше толкова лесно, приятелю, защото повечето магьосници и свещеници загинаха при първото заклинание. — Лицето на управника на Урех помръкна. — Грегъс бе планирал нещата добре. Беше подготвил магията така, че тя да източи жизнените сили на всеки, който участва в нея. Само ние с Тобио се спасихме заради

нашето могъщество. Но без другите нямахме достатъчно сили за ново заклинание.

Въпреки това силите им бяха стигнали, за да изгонят Грегъс Мази в момента на неговия триумф. Битката беше коствала живота на Тобио, но отстраняването на предателя беше попречило на плана му да запрати Урех във владенията на първичните злини.

И така кралството и жителите му се бяха оказали в средата на нищото, заключени в капана на безвремието, докато един ден светът не се материализирал отново край тях, но всичко било потънало в дълбока сянка.

— Всеки, който живееше в Урех, разпозна силуета на Нимир и неговата сянка, която падаше над града.

Мнозина се втурнаха към портата с надеждата, че проклятието е свършило внезапно. Искаха да зърнат отново слънцето и да почувстват полъха на вятъра. — Кан беше по-блед и от некроманта. — Но това, което получиха, беше ужасяваща смърт.

В момента, когато слънчевите лъчи ги докоснали, те изгорели. Стопили се като буци лед в пещта на ковач, а писъците им отеквали дълго в ушите на оцелелите. Някои успели да се върнат обратно на сянка, но местата, където слънцето ги било докоснало, продължавали да горят. Накрая техните сънародници се видели принудени да съкратят мъките им.

Атанна доля още вино на Кентрил и му се усмихна, въпреки че очите ѝ се бяха налели със сълзи. После взе своята чаша и добави:

— Бяхме подценили подлостта на Грегъс Мази. Все още не бяхме станали част от истинския свят. Бояхме се, че на другия ден, когато сянката изчезне, ще ни споходи съдбата на нашите нещастни съграждани.

Но за щастие на ужасените жители, още щом слънцето започнало да изгрява, светът отново избледнял и градът се завърнал в пустото измерение.

Всички се съгласили, че докато не бъде намерено някакво решение, изгнанието остава по-добрата алтернатива пред ужасната смърт. Очаквали техният велик водач Юрис Кан да намери изход. Мнозина считали спасението от слънчевите лъчи за знак, че раят не ги е забравил. Надявали се Урех да се завърне скоро в смъртните селения или да продължи пътуването си към святото убежище.

— След дълго проучване открих, че действително: съществува начин да се задържим в реалния свят, защото бях убеден, че рано или късно отново ще попаднем там. С помощта на прекрасната ми дъщеря — при тези думи Кан се усмихна с обич на девойката, — която също е много надарен магьосник, успях да създам два уникални магически кристала.

Владетелят подаде чашата си на Атанна и начерта с пръст кръг във въздуха. Пред смаяния поглед на авантюристите се образува светец пръстен, а в средата му се появиха два образа. Първият представляваше прозрачен кристал с хладен блясък, а вторият — неговия гарвановочерен близък. Капитан Дюмон им се възхити, тъй като никога досега не беше виждал толкова перфектни скъпоценни камъни.

— Ключът на сянката — отбеляза Кан и посочи черния. — И ключът на светлината. Единият, поставен в най-дълбоката пещера под Урех, а другият — на върха на Нимир, за да улавя първите лъчи на светлината. Разположени по този начин, двата щяха да задържат сянката върху нас постоянно, така че да останем тук, докато открием как да премахнем проклятието.

И така, когато отново дошло времето Урех да се завърне в реалния свят, Кан приложил плана си. Били изпратени десет доброволци. Петима слезли в подземията под града, за да намерят най-тъмното място, където сянката била най-плътна. Другите петима трябвало да изкачат планината и да поставят прозрачния кристал на мястото, което бил посочил техният владетел. Жителите наблюдавали с надежда как двете групи се отправят на път, смятайки, че молитвите им са били чути.

За нещастие никой не бил предвидил завръщането на Грегъс Мази.

Можело само да се предполага как е научил за плана на Юрис Кан, ала когато Урех се материализирал отново в света на смъртните, злият магьосник бил готов. Причакал онези, които се катерели в планината, призовал светкавици и ги избил безжалостно.

Доволен от мерзкото си дело, Мази се промъкнал тайно в двореца и изненадал владетеля.

— Преди да успея да разбера какво става, вече ме беше ударил. Когато се опитах да реагирам, открих, че съм се сраснал със стола и

един вид съм станал част от мебелировката в двореца. Тогава Мази започна да ми се подиграва и заяви, че отива да унищожи и втория кристал, за да е сигурен в гибелта на кралството.

Със сълзи на очи владетелят прокара ръка през посребрената си коса.

— Разберете, приятели, обичах Грегъс като свой син. Даже навремето смятах... — Монархът погледна Атанна, която се изчерви. Седящият до нея Кентрил изпита люта ревност. — Както и да е... Важното е, че той възнамеряваше да унищожи надеждите на всички, които разчитаха на мен.

Обаче Мази подценил своя бивш господар. Въпреки че бил слаб и неподвижен, Кан имал и друг източник на сила. Разполагал с обичта на своя народ. Когато ударил Мази, владетелят използвал силата на хиляди, не на един човек.

— Признавам — заяви монархът, затваряйки очи засрамено, — ударих го с толкова силен гняв, с такава омраза, че Грегъс нямаше никакъв шанс.

От тялото на Мази останал само дим. Но въпреки че бил наказан за своето предателство, магьосникът все пак бил завършил пъкленото си дело. Без кристала в планината градът не можел да се задържи в реалния свят. Когато на другия ден слънцето изгряло, Светлината на светлините се пренесла отново в призрачното измерение и този път нямало никаква надежда.

— Уви, нямаше как да направя нов кристал. За изработката му ми трябваха неща, с които вече не разполагах. Освен това бях прикован към този стол и не можех да се движа. Всячески опитвах да се освободя, но без успех. За щастие дъщеря ми се грижеше за мен.

Но Кан не се предал. Наредил да му донесат всички книги, пергаменти и талисмани, които имало в града. Опитвал заклинание след заклинание, надявайки се да открие начин да се спасят. В редките случаи, когато Урех се завръщал в света на смъртните, владетелят ползвал гадателски кристали, за да търси някаква помощ наблизко. Именно така открил присъствието на наемниците пред портите.

— Не можете да си представите радостта ми, когато разбрах за вас. Смели авантюристи в сърцето на града ми! Не можех да пропусна тази възможност. Точно затова ви доведох тук.

Кентрил се сети за легиона от призраци, които ги бяха съпровождали.

— Можехте да изберете по-добър начин.

— Баща ми направи каквото можеше — намеси се Атанна.

— Значи това бяха вашите хора... Изглеждаха като духове на мъртви и все пак не бяха — обади се Заил.

Владетелят на Урех кимна тъжно.

— Престоят между нашия свят и рая има своите последствия. Вече не сме напълно живи, но не сме и мъртви. Атанна, аз и онези, които живеят в двореца, страдаме по-малко заради предпазните заклинания, но ако някой не ни помогне, скоро и ние ще станем като останалите.

— Някой... — прошепна красавицата на Кентрил и го погледна с премрежен поглед.

— Но какво можем да сторим ние? — изчерви се капитанът. Усмивката ѝ направо разтапяше сърцето на боеца.

— Можете да поставите ключа на светлината на мястото му.

— Но нали Мази е казал, че кристалът е унищожен? — включи се Куов Цин.

Кан кимна учтиво на визджереца.

— Така смяташе Грегъс. Отначало и ние мислехме същото. Но при едно от предишните ни появявания открих, че кристалът е цял-целеничък. Силата на светкавицата просто го е изхвърлила от другата страна на планината.

Дребничкият магьосник потърка брадата си.

— А защо не го поставихте обратно? Сигурно през нощта, когато всичко е в сянка...

— Не става въпрос за каква да е сянка. Още през първата нощ пратих малък отряд да потърси кристала. Ала в мига, когато пристъпиха отвъд мястото, където през деня свършва сянката на Нимир, те също изгоряха.

Атанна хвана ръката на Кентрил, а очите ѝ молеха за помощ:

— Капитане, наистина сме в капан! Светът ни свършва край градските стени! Ако пристъпя извън тях, плътта ми ще изгори, а костите ми ще станат на пепел.

Капитан Дюмон не можеше да понесе подобна мисъл. Положи ръката си върху нейната и се обърна към Юрис Кан:

— Как да се доберем до кристала? Можем ли да го поставим на мястото му навреме?

Лицето на възрастния мъж се озари от надежда:

— Ще го направите ли? Ще ни помогнете ли? Обещавам да ви възнаградя богато, ако успеете!

Дждас се задави с виното.

Настроението на наемниците се подобри веднага. Имаха тежка, но напълно ясна и изпълнима задача, която при това щеше да им донесе добра печалба. Всички, с изключение на Куов Цин и Заил, веднага предложиха своите услуги.

— Не е нужно да ходим всичките — рече Кентрил на останалите. — Горст, ти ще ми трябваш. Дждас, ти се катериш най-добре. Пригответъй се. Брек, Орлиф, вие също идвате. Алборд, поемаш командването на останалите.

Някои от онези, които трябваше да останат, запротестираха, обаче Юрис Кан ги увери, че ако мисията успее, всички ще бъдат възнаградени.

Кентрил попита отново с колко време разполагат и къде да намерят кристала. Владетелят го увери, че щели да имат достатъчно време. През планината Нимир минавал удобен проход, прокаран преди векове, който щял да им свърши чудесна работа.

Преди да отговори на втория му въпрос, Кан прати дъщеря си за някаква кутия. След малко Атанна се върна със сребърно ковчеже. Извади отвътре малък скъпоценен камък и го подаде на Кентрил.

— Това е парче, останало от изработката на оригинала. Двата кристала са обвързани с руническо заклинание. Дръж го пред себе си и то ще ти посочва пътя — обясни принцесата, после докосна отново ръката на Кентрил: — А сега трябва да тръгвате. И знайте, че имате моята благословия.

— Капитан Дюмон, бих желал да дойда с вас. Уменията ми може да са ви от полза, пък и познавам добре района, което може да ускори пътуването — изправи се Заил.

— Чудесно предложение — обади се Кан. — Благодаря ви.

— Е, щом той тръгва с вас, значи нямате нужда от мен из тази студена планина — потрепери Куов Цин. — Предпочитам да ви чакам тук.

Монархът прие решението му:

— Ще ми направите услуга, ако останете, уважаеми магьоснико. Може би с ваша помощ ще успея да се освободя от проклетата магия на Грегъс. Предоставям ви всичките книги, свитъци и други неща, които са събрани в кабинета ми, а в замяна на моята свобода ще можете да задържите каквото ви хареса.

При споменаването на толкова много магическо познание, визджереецът се разтрепери от вълнение.

— Благодаря за щедростта, господарю Кан!

— Бих дал всичко, за да прекратя този кошмар — рече владетелят, обръщайки се към капитан Дюмон. — Нали така, Атанна?

— Всичко — съгласи се тя и също погледна капитана.

Малкият кристал блещукаше окуражително.

За да не го изгуби, Кентрил го прибра в кесията, където пазеше и брошката. Не беше споменавал на Атанна за своята находка, но се закле да ѝ я върне, щом поставят ключа на светлината на мястото му.

Юрис Кан му беше дал подробни инструкции какво да прави, когато намерят магическия скъпоценен камък. Вече знаеше къде да го постави, така че да хване първите лъчи на слънцето и да не бъде съборен от вятъра. Трябваше да спазва инструкциите дума по дума, за да предотврати изчезването на Урех и на Атанна от живота му.

Мъжете бързаха да изкатерят планината. Времето напредваше неумолимо, а все още имаха доста път. Многократно им се беше налагало да прескачат пукнатини и да изкачват скални срутвания. Веднъж Орлиф се беше подхлъзнал и щеше да загине, ако Горст и Джодас не бяха успели да го хванат.

За голяма изненада на наемниците, Заил се оказа опитен водач. Наистина познаваше добре района, въпреки че никога не се беше качвал чак до върха.

Кентрил вървеше зад него с факла в ръка и всеки път, когато вятърът развяваше черното наметало на некроманта, виждаше мистериозната му торба. Нещо около нейното съдържание продължаваше да го тревожи. Имаше чувството, че някой го наблюдава отвътре. Идеята му се струваше налудничава, обаче безпокойството оставаше.

— Пред нас има скала, която трябва да изкачим — спря се Заил.

— Горст!

Мургавият варварин мина отпред и извади въже. Двамата с Джодас се изкачиха, като се обезопасяваха взаимно, а после спуснаха въжето на останалите.

Щом всички се събраха горе, капитанът обяви почивка и отново провери малкия кристал. Този път светлината беше толкова ярка, сякаш ключът на светлината лежеше досами него.

— Трябва да е близо.

— Късметлии сме — отвърна бледоликият магьосник. — Юрис Кан смяташе, че може да е паднал доста по-далече.

— С колко време разполагаме?

Заил погледна звездното небе. Бяха изгубили почти цялата нощ, за да стигнат дотук. Сянката на Нимир отдавна се беше сляла с мрака.

— Достатъчно, стига да намерим ключа скоро. Този склон на планината е доста по-лесен за изкачване, отколкото онзи към Урех.

Продължиха напред в студената нощ. Кентрил извади отново кристала, за да сочи пътя им.

Няколко минути по-късно групата почти се спъна в магическия камък.

Артефактът беше затрупан с камъни и пръст, вероятно от убийственото заклинание на Грегъс Мази. Капитанът разбута няколко камъка и забеляза блясъка му.

Въпреки оскъдната светлина, излъчвана от факлите, кристалът блестеше като миниатюрна звезда.

— Сигурно струва цяло състояние — изръмжа брадатият Брек. — Капитане, колко мислиш, че можем да получим за него?

— Юрис Кан ще ни плати повече, отколкото всеки друг — отвърна Кентрил. Идеята да предаде Атанна го изпълни с гняв.

Заил побърза да застане между двамата.

— Капитане, никой не мисли да се отказва от задачата. Но ако искаме да я изпълним, трябва да побързаме! Скоро ще се зазори.

Некромантът прибра артефакта и групата започна последния преход. Горст вървеше накрая и подсигуряваше въжетата, когато преминаваха през опасни участъци. Кентрил откри, че изкачването е много по-лесно, отколкото беше предполагал. Планините в родината му бяха доста по-мъчни за покоряване. Ако на хората от Урех не им се

налагаше да стоят в сянката на Нимир, лесно щяха да се справят сами с цялата ситуация.

Най-сетне групата стигна подножието на върха и спря на един широк скален корниз. Заил подаде ключа на светлината на командира.

— Капитане?

— Какво има, Джодас?

— Какво ще стане с останалите, ако не успеем да поставим това нещо на мястото му? И те ли ще изчезнат заедно с града?

Капитанът се обърна към Заил, обаче той сви рамене и отговори:

— По-добре да не разбираме.

След като известно време оглеждаха склона, капитан Дюмон и некромантът стигнаха до съгласие за крайната им цел. За съжаление мястото беше труднодостъпно. За да стигнат там, налагаше се да изкачат цели сто метра почти отвесна скала.

— Ще отида сам — заяви Кентрил.

Както обикновено Горст не искаше да изостави своя капитан. Въпреки че беше мълчал досега, решението на Кентрил го накара да протестира бурно:

— Ще ти трябва някой, който да те осигурява. Ще се завържем за едно въже и ако паднеш, аз ще те задържа.

Капитанът знаеше, че е безполезно да спори, и позволи на гиганта да тръгне с него. В интерес на истината, така щеше да се чувства по-спокоен. Двамата с Горст бяха преминали заедно през много прекеждия и разчитаха един на друг.

Кентрил стисна зъби и започна изкачването. Въпреки лекото пътуване дотук и успешното търсене на артефакта, последната част можеше да провали мисията им. Вятърът беше много студен, а капитанът трудно намираще къде да се хване. Притеснен, че всяко невнимание може да доведе до падане и смърт, той се катереше все по-бързо, молейки се да стигне до върха, преди да му е изневерил късметът.

Спокойният Горст се изкачваше зад него. Здравите ръце на гиганта сякаш дълбаеха скалата. Може би щеше да е по-добре той да тръгне сам, но гордостта на капитана не беше склонна на подобен компромис.

Най-сетне пръстите на Кентрил докопаха ръба. Усети как се плъзга по леда, но успя да се набере и се прехвърли без проблеми.

Огледа се наоколо, разучавайки площадката. Можеше да побере не повече от четирима души и определено беше първото място на Нимир, което щеше да посрещне слънцето.

Горст се появи зад него с бързината на планинска коза. Варваринът се усмихна широко на Кентрил.

Капитан Дюмон извади артефакта от кесията си. Внимателно огледа площадката, понеже не искаше ключът на светлината да падне веднага щом се завърнат в Урех.

— Там? — предложи Горст.

Там беше малка издатина във формата на купа, обърната настрани. Сочеше в правилната посока, но не беше достатъчно голяма, че да побере кристала.

Кентрил извади камата си и започна да разкопава леда. Трябваше да направи дупката достатъчно широка, за да се събере артефактът, и после можеха да се махат от това ветровито място.

Замръзналата пръст се откъртваше с лекота. Във въздуха хвърчаха парченца лед и ситни камъчета.

Внезапно отдолу се показва нещо бяло. Камата беше ударила в кокал.

Капитанът изпсува. Беше се натъкнал на костите на някой от нещастниците, избити от Грегъс Мази. За пореден път мъртвият магьосник успяваше да попречи на плановете за спасението на Урех. Колкото и да се мъчеше, Кентрил не можеше да извади костта, а наоколо нямаше друго подходящо място.

— Дай на мен.

Горст извади своето собствено оръжие. За мнозина кинжалът на гиганта можеше да послужи като къс меч. Варваринът го заби в земята, ползвайки нечовешката си сила, и успя там, където капитанът се беше провалил.

Скоро костта се показва наполовина. Горст я хвана и започна да дърпа. Замръзналата почва около мястото пропука...

Кокалът се освободи внезапно, Горст извика, политна назад и пропадна през ръба.

Без да губи време, Кентрил тикна артефакта в образуваната дупка, после се залови здраво за скалата с едната ръка, а с другата сграбчи въжетото, което го свързваше с Горст.

Тъкмо навреме. Въжето се опъна рязко, а капитанът си помисли, че рамото му ще изхвъркне от ставата. Започна да дърпа с всички сили, борейки се с гравитацията и тежестта на Горст.

Огромният боец се люлееше безпомощно във въздуха, мъчейки се да докопа скалата. Единствено усилията на капитана го задържаха от ужасяващо падане.

При втория опит варваринът успя да се залови за някаква цепнатина. Напъна се и се издърпа нагоре. Това бе един от редките случаи, в които се беше задъхал.

— Ключът! — извика той на Кентрил.

— Пъгнах го на мястото му.

Ако не дойдеше някой магьосник, който да взриви останалата част от върха, кристалът щеше да остане тук завинаги. Юрис Кан ги беше уверил, че щеше да работи дори при дъжд или сняг.

Внезапно ключът на светлината започна да блещука. За момент Кентрил се зачуди каква ли магия причинява това, но после осъзна, че не само скъпоценният камък изсветлява.

Зазоряваше се. Бяха успели в последния момент.

Артефактът засия като малко слънце, поглъщайки всичката светлина наоколо. Кентрил остана загледан в него за няколко секунди, после се обърна към другия склон на Нимир.

Първите лъчи на слънцето се показаха над хоризонта. Джунглата в далечината възвърна обичайния си зелен цвят, а планинският пейзаж наоколо добиваше все по-ясни очертания. Светлината приближаваше неумолимо към града, където Атанна се молеше за техния успех.

И там спря... Урех остана гордо изправен под непробиваемата сянка.

СЕДЕМ

В града ги посрещна весела и жизнерадостна музика. Вече не свиреше само флейтата. Чуваха се рогове, лютни и барабани. Докато Кентрил и останалите приближаваха, наоколо звучаха радостни гласове. Множество светлини озаряваха Урех.

Кралството продължаваше да е покрито от сянката, но чувството за безнадеждност беше изчезнало.

Лично Атанна дойде да ги посрещне. Очите и гласът ѝ отново разтопиха сърцето на капитана, докато принцесата ги обсипваше с благодарности.

— Искам да ви покажа нещо, преди да ви заведа при баща си.

Хвана Кентрил за ръката и поведе групата му към висок балкон, от който се виждаше целият град.

Улиците бяха изпълнени с народ, който празнуваше. Не предишните бледи призраци, а живи, дишащи хора, в широки пъстри дрехи, които приличаха повече на одеждите, носени в Лут Голейн, а не на типичното кеджистанско облекло. Жителите се смееха, танцуваха и пееха.

— Прекрасно — рече Горст с широка усмивка. Капитан Дюмон изпиваше с очи тяхната домакиня, представляваща не по-малко прекрасна гледка.

— Не разбирам. Тези хора...

— Случи се в момента, когато слънцето пропусна да огрее града. Сякаш самият Урех укрепна. Все още не сме част от истинския свят, но сме много, много близо.

Некромантът се приближи към тях:

— Магията е странно и сложно нещо, капитане. Предполагам, че владетелят ще ни обясни чудото.

Кентрил кимна.

— Не бива да караме него и останалите да ни чакат.

Атанна не пушна ръката му и той не направи усилие да се освободи. Групата се отправи през залите на двореца, които също

изглеждаха по различен начин.

Светлините на свещниците и лампите бяха станали по-ярки. Чувството за обреченост, което беше изпитал Кентрил при първото им влизане, сега бе заменено от възторг. Залите бяха изпълнени с бойци, облечени в брони и ризници. Носеха отворени шлемове и с протегнати ръце поздравяваха наемниците и Атанна. Тесните им очи и бледата кожа напомняха за Заил. Кентрил се зачуди дали некромантът не произхожда от Урех.

Слуги с червени шарфове се покланяха с благодарност на групата. Придворните също им отдаваха почит. Мъжете падаха на коляно, а жените правеха реверанси. Брек поспря край една красива девойка, обаче Горст го шляпна по врата, канейки го да побърза.

Вратите се отвориха, разкривайки покоите на владетеля. Залата, която преди бе мрачна като пещера, сега блестеше в златно сияние. Дори стените бяха покрити с благородния метал. Древните статуи бяха обсипани с блестящи скъпоценни камъни. Вероятно бяха отишли години, за да бъде създадено това великолепие, ала впечатлението беше зашеметяващо.

Почетната стража поздрави героите, вдигайки копията си към тавана. В дъното на залата, където свършваше разкошната червена пътека, започваща от вратата, ги очакваше сияещият Юрис Кан. Алборд и мъжете, които бяха останали с него, изглеждаха не по-малко радостни от завръщането на своя капитан. И с право, успехът на другарите им означаваше, че всички ще напуснат сенчестото кралство с толкова богатство, колкото могат да носят.

Както обикновено от Куов Цин нямаше и следа. Кентрил предположи, че нисичкият магьосник се е заровил в богатата библиотека на владетеля. Не че имаше нещо против. Така поне нямаше да им се пречка.

— Приятели! — възкликна радостно посивелият монарх. — Мои верни приятели! Плодовете на труда ви вече се забелязват. — Той посочи с жест стаята, стражите и придворните. — Успяхте да съживите Урех. Приемете благодарностите на цялото кралство! Капитане — продължи Юрис Кан, полагайки ръце на коленете си, — останете в двореца като почетен гост. Разбира се, вашите хора и Заил също са поканени. Ще ми трябват няколко дни, за да ви осигуря

подобавачо възнаграждение, а през това време целият Урех е на ваше разположение.

Кентрил си спомни празненствата отвън:

— Мога ли да разреша на мъжете си да напуснат двореца, ако желаят?

— Мисля, че жителите дори ще настояват за това! — Владетелят се обърна към останалите: — В двореца са ви осигурени покои, но не е нужно да седите тук. Навън има храна, вино и всякакви забавления. Вървете, приятели, имате моята благословия, а когато се наситите, заповядайте отново при нас!

Капитанът кимна. Това бе всичко, от което се нуждаеха Алборд и останалите. Радостни, мъжете отдадоха чест и излязоха.

— Вие също можете да вървите с тях — обърна се Сентрил към Джодас и мъжете, които бяха изкачили планината.

Те побързаха да се присъединят към своите другари, само Горст се забави малко.

— Наглеждай ги, ако можеш — обърна се към него капитанът. — Внимавай да не прекаляват с гостоприемството.

Гигантът се усмихна широко:

— Ще ги наглеждам, Кентрил. Бъди спокоен. Накрая остана само Заил. Въпреки че капитанът бе започнал да харесва некроманта, искаше му се неговият бледен спътник да си намери някаква работа. Атанна продължаваше да държи ръката на Кентрил, но той се надяваше на нещо повече.

Сякаш разчел неговите мисли, Заил рече:

— Ваше величество, ако ми разрешите, възнамерявам да проверя дали визджереецът няма нужда от помощ.

— Разбира се, приятелю. Стражите ще те упътят.

Некромантът направи грациозен поклон и отстъпи, оставяйки Кентрил насаме с Юрис Кан и принцесата.

Владетелят се усмихна на двойката.

— Атанна, сигурен съм, че капитанът е огладнял. Погрижи се за него, моля те.

— Щом такова е желанието ти, татко — отвърна тя с леко кимане.

Девојката поведе Кентрил през някаква зала, в която капитанът не беше попадал досега. Нито за момент не пусна ръката му, ала

ветеранът нямаше нищо против. Беше готов да я последва и накрай света.

— Направихте толкова много за нас, капитане — прошепна тя, когато останаха сами. — Не зная как да ви се отблагодаря.

— Кентрил. Името ми е Кентрил, милейди.

Тя се усмихна широко:

— Добре, Кентрил. Но в замяна ще настоявам да ме наричаш Атанна.

— За мен ще бъде чест, Атанна! Но искам да те попитам нещо. Урех в безопасност ли е вече? Развалихме ли заклинанието на Грегъс Мази?

Усмивката ѝ помръкна леко.

— Вие ни задържахте в този свят. Все още не можем да напускаме границите на сянката, но има надежда и това да се промени. Баща ми ще се погрижи за всичко, но първо трябва да се освободи от другото заклинание с помощта на магьосника и некроманта.

— По-добре наглеждайте стария Цин. Определено не е най-почтеният магьосник, когото познавам.

— Баща ми умее да преценява хората. Не го ли разбра досега?

Капитанът се опита да насочи разговора в друга посока и се сети за брошката:

— Лейди Атанна, трябва да ти призная, че съм виждал лицето ти и преди да се срещнем в покоите на твоя баща.

Тя се засмя леко:

— А пък аз си мислех, че съм те запленила от пръв поглед... Забелязах, че ме гледаше много особено. — Девойката приглади косите си. — Кажи ми тогава къде си ме виждал?

— Ето тук. — Кентрил извади брошката.

Атанна въздъхна, когато я видя. Взе украшението от ръката му и погали с показалец релефното изображение.

— Не съм я виждала от толкова дълго време. Къде я намери?

— Насред руините в центъра на града.

— Той я взе — рече червенкосата жена с такъв тон, че Кентрил потръпна. — Грегъс я взе навремето.

— Но защо?

— Защото ме желаше, Кентрил. Желаше ме с цялото си сърце. Когато откри, че Урех ще се завърне под сянката на Нимир, той дойде

отново не само за да довърши своето злодеяние, но и за да вземе мен.

Наемникът несъзнателно плъзна ръка към дръжката на меч. Атанна видя действието му и се изчерви.

— Ще станеш ли мой защитник, Кентрил? Сигурна съм, че ако беше тук първия път, нямаше да му позволиш да стори това на Урех. Знаем, че щеше да убиеш този звяр заради нас... заради мен.

Капитанът изпита силно желание да я прегърне, за да я утеши, но все пак успя да се сдържи. Вместо това отговори:

— Готов съм на всичко за теб.

Атанна се изчерви още по-силно. Постави брошката обратно в дланта му:

— Вземи я като подарък от мен. Приеми я като знак на благодарността ми и... на моята любов.

Той се опита да отвърне, да благодари, но преди да успее, дъщерята на Юрис Кан се надигна на пръсти и го целуна.

Всичко друго изгуби значение.

Заил беше притеснен.

Чувстваше се така още откакто се бе срещнал за първи път с Юрис Кан. Останалите не бяха забелязали тревогата му единствено благодарение на неговите изключителни физически и психически умения. Тежките тренировки, с които се бе занимавал цял живот, му даваха пълен контрол над емоциите. Съвсем малко неща можеха да нарушат неговото равновесие.

Ала нещо, свързано с Урех и обитателите му, наистина го гнетеше.

На пръв поглед некромантът не виждаше причини за това. Юрис Кан и народът му бяха пострадали сериозно заради заклинанието на предателя. Желанието на Заил да им помогне беше не по-малко от това на капитан Дюмон, макар мотивите им да се различаваха. Докато за капитана основната движеща сила беше прекрасната Атанна, некромантът се опитваше да възстанови опасно нарушения баланс. Извращението, извършено от Грегъс Мази, можеше да заплаши целия свят, защото страданията на толкова невинни укрепваха позициите на ада.

Грегъс Мази...

— Тук е, господарю — спря го стражът, вървящ редом с него.

— Благодаря. Нямам повече нужда от теб.

Бледият магьосник отвори вратата и се озова в библиотеката, където Кан пазеше най-великите магически книги, свитъци и артефакти на Урех. В дните, когато кралството бе било във възход, сигурно стотици посветени бяха изпълвали тази широка зала, ровейки из събраните през вековете тайни. Ала сега само една слабичка фигура се беше надвесила над книга, огромна почти колкото нея.

Щом влезе, Заил дочу мърморенето на Куов Цин:

— Но ако тази руна означава слънчевата светлина, а този пасаж се отнася до окото на Хест...

Визджереецът млъкна внезапно и се обърна към некроманта.

— Почитаеми Цин — поздрави Заил.

Ниският брадат мъж кимна и отново се обърна към книгата.

— Как върви изследването ви?

Без да поглежда назад, Куов Цин отвърна сухо:

— Бавно, особено когато разни млади глупаци постоянно ме прекъсват!

— Може би, ако обединим усилията си... Визджереецът се обърна отново и изгледа некроманта с гняв:

— Аз съм магьосник от първа степен. Едва ли можеш да ми бъдеш полезен.

— Искан да кажа...

— Чакай. Като се замисля, има нещо, което можеш да направиш.

— Какво? — запита Заил подозрително.

Визджереецът отвърна с отровен тон:

— Можеш да излезеш от тази библиотека и да стоиш колкото се може по-далеч от мен. Замърсяваш въздуха, който дишам.

Сивите очи на некроманта срещнаха сребристите на Цин. Заил разбра, че ги разделя бездна, широка колкото тази между рая и ада, бездна, която никой от двамата не желае да прекрачи.

— Както желаете — заяви бледият магьосник. — Не искам да предизвиквам напрежение у човек в такава напреднала възраст. Може да се окаже фатално.

Куов Цин изръмжа и се обърна. Заил излезе от библиотеката и тръгна по пустия коридор.

Не търсеше разпавии с визджерееца. Просто желаше да помогне за освобождаването на Юрис Кан. Но имаше заклинания и проучвания, които Заил можеше да направи и сам. Пътища, по които по-материалистичният Цин не можеше да мине. Тези, които почитаха Ратма, бяха способни на неща, невъзможни за останалите магьосници. Щеше да е много забавно, ако Заил успееше пръв да се добере до отговора. Цин желаше отчаяно обещаните магически книги и щеше да се пръсне от яд, ако по-младият магьосник обереше наградите.

— Заил! Момче, трябва да поговорим! Некромантът пхна ръка в издутата си торба в опит да накара Хъмбърт да замълчи. Въпреки че черепът шептеше, в празния коридор звукът се стори на Заил като гръмотевица.

— Заил...

— Млъкни, Хъмбърт! — изсъска бледият мъж. Набързо се огледа наоколо и видя някакъв балкон. Побърза да излезе навън.

Празненствата в Урех продължаваха. Заил въздъхна. Тук поне нямаше кой да чуе, че разговаря с черепа.

Измъкна останките на Хъмбърт Уесъл от торбата и се вгледа в празните очни кухни.

— На няколко пъти за малко да се издадеш, Хъмбърт. Поставяш ме в неловко положение. Хора като мен трудно печелят доверието на околните, но много лесно го губят. Тези, които не разбират пътя на Ратма, често вярват на лъжи.

— Като тази за възкресяването на мъртвите ли?

— Какво искаш, Хъмбърт?

— Да поговорим за Грегъс Мази — отговори черепът.

Това веднага привлече вниманието на Заил.

— Какво за него?

— Нали не повярва на глупостите, които се изприказваха? — засмя се Хъмбърт. — Грегъс, който толкова отчаяно се опитваше да се върне при своите приятели в рая, че се молеше сутрин и вечер, а през деня плачеше.

Насочил поглед към озарения от факли град, некромантът се замисли над всичко, казано по адрес на магьосника. В думите на Юрис Кан имаше доста разминавания с разказите на Хъмбърт, но все пак се предполагаше, че господарят на Урех познава Мази по-добре.

— Магьосниците и особено визджерейците са лъжлива и потайна сбирщина. Мази те е заблудил, Хъмбърт.

— Ако ме беше заблудил, все още щях да си имам крака, ръце и достатъчно кости между тях, покрити с плът! Старият Грегъс непрекъснато се самообвиняваше, че не е бил достатъчно праведен, и се молеше за изкупление. Той не беше чудовище, нито пък зъл магьосник!

— Но Юрис Кан...

— Или е бил заблуден, или лъже. Кълна се в гроба си! Знаеш, че това е единствената клетва, на която държа.

Сега вече Заил започна да осъзнава своите тревоги. Беше чул от черепа достатъчно истории за времето, когато отрядът на Уесъл бе придружавал Мази. Грегъс беше навлязъл в призрачния град с протегнати ръце, благодарен за получения втори шанс. Според думите на Хъмбърт магьосникът не беше някакъв зъл гений, а човек, желаещ да изкупи грешката си и да се покаже достоен. Мъж, който нямаше нищо общо със звяра, описан от Кан и дъщеря му.

— И какво предлагаш?

— Да открием истината от първоизточника ѝ, разбира се!

Заил възкликна:

— От Грегъс Мази?

Досега не му беше хрумвало да пробва да се свърже с духа на мъртвия магьосник. В миналото това би било невъзможно, тъй като всичко, свързано с него, беше изчезнало в легендарното кралство, но сега самият Заил се намираще тук.

И все пак имаше един проблем. Според Кан тялото на Мази бе унищожено. Без кост, кръв или поне някаква дреха, дори талантлив некромант като него нямаше да се справи.

Когато спомена за това на черепа, Хъмбърт отвърна саркастично:

— Аз ли съм единственият, който все още има мозък? Мисли, момче. Грегъс е роден в Урех. Живял е тук преди заклинанието, а после се е завърнал отново. През това време градът е бил в капан и нищо не се е променяло. Обзалагам се, че ако старият Грегъс е имал къща, тя още стои непокътната.

Думите на Хъмбърт бяха толкова смислени, че Заил се запита как не се беше сетил сам. Ако успееше да намери някоя вещ или дреха, вероятно нямаше да има проблем да призове духа на магьосника.

Тогава щеше да научи истината от него, а вероятно щеше да се добере и до ключа към спасението на Урех. Ако Мази беше злодеят, приковал Юрис Кан към стола, некромантът щеше да изтръгне тайната на заклинанието много по-бързо, отколкото ровещият се в библиотеката Цин.

— Трябва да намерим дома му!

— А не можем ли просто да попитаме някого? Загледан в празнуващия град, Заил се усмихна леко:

— Защо пък не, Хъмбърт... Защо пък не.

Няколко минути по-късно загърнатият в черно наметало магьосник се движеше сред жителите на Урех, които се веселяха под светлината на лампите. Беше странно, че има нужда от факли и лампи точно в най-светлите часове на деня, но населението явно вече беше свикнало със сянката на Нимир, която осигуряваше съществуването на града.

Неколцина мъже му стиснаха ръката и го потупаха по гърба, а няколко привлекателни млади жени поискаха да му благодарят насаме. Заил приемаше потупванията и целувките, ала не се поддаваше на всеобщото настроение, а продължаваше да мисли за предстоящата задача.

— По дяволите. Как ми се иска да имах и тяло под стария си череп — долетя гласът на Хъмбърт от торбата. — Да пийна добра бира, да си потърся лоши момичета.

— Тихо! — Не беше много вероятно някой да го чуе в разгара на празненствата, но Заил не искаше да рискува.

Един от мъжете на Дюмон се зададе по улицата, хванал под ръка две девойки. Братият наемник тъкмо целуваше едната, облечена в златиста рокля, по-подходяща за харем, когато забеляза некроманта.

— Забавляваш ли се, магьоснико? — Воинът се усмихна и пусна компаньонките си. — Цялото кралство иска да почете героите!

Заил си припомни името на чернокосия боец и отвърна с лека усмивка:

— Малко по-различно отплащане от обичайната награда за наемници, нали, Брек?

— Може и така да се каже! — Брек обгърна с ръка талията на втората жена, знойна красавица с ефирна рокля, която едва покриваше заоблените ѝ форми. Боецът я погъделичка, след което я целуна по врата.

Тази със златистата рокля започна да хвърля многозначителни погледи към Заил.

— И ти ли си един от героите?

— Внимавайте, дами! — засмя се наемникът. — Той е некромант! Нали знаете, възкресява мъртвите и говори с духове!

Ако Брек си мислеше, че ще ги уплаши, грешеше дълбоко. Двете изгледаха Заил с такъв интерес, че магьосникът се почувства като мишка пред две гладни котки.

— Възкресяваш мъртвите? — възкликна едната. — И говориш с духове?

— А можеш ли да ни покажеш? — запита другата.

Заил поклати глава.

— Това не са неща, които стават лесно, дами. Освен това не искам да помрачавам празненствата. Все пак най-накрая се противопоставихме на проклятието на Грегъс Мази.

Жената в златистата рокля отвърна сериозно:

— Той бе ужасен човек!

— И предател. Вероятно сте се отървали от всички спомени за него. Сигурно сте изгорили къщата му и сте я сравнили със земята.

— Нямахме как да я изгорим. Живееше в планината — отвърна закръглената хубавица.

— Нима е живял в пещера? Колко отвратително!

— Всъщност живееше в руините на един стар манастир, построен преди града. Но наистина беше отвратително.

Брек побърза да се намеси:

— Момичета, време е да оставим магьосника да продължи по пътя си. Сигурен съм, че и той има някаква среща, нали така, господарю Заил?

Некромантът схвана намека. Отвърна, като не преставаше да се усмихва:

— Да, в интерес на истината един човек умира да се срещне с мен.

Жените се засмяха на думите му, а боецът се намръщи. С лек поклон Заил им пожела приятна вечер и продължи, сякаш щеше да се включи в празненството.

— Не те бива много с вицовете — обади се Хъмбърт.

— Не исках да си мислят, че имам други планове, освен забавленията.

— С шеги като тази? Аз например щях...

— Млъкни. — Заил потупа леко торбата.

Вече знаеше достатъчно, за да намери жилището на загадъчния Грегъс Мази. Надяваше се вътре да открие нещо, чрез което да призове сянката му. Тогава щеше да узнае истината.

Щеше да разбере защо прероденият Урех го притесняваше толкова.

Красивите компаньонки на Брек го поведоха към дома си.

Похот замъгляваше съзнанието на войника. Дори срещата с мрачния некромант не бе успяла да намали мерака му. Двете девойки бяха доста по-привлекателни от повлеканите, с които спеше обикновено. Щеше да е приятно разнообразие поне веднъж да се събуди край жена, която не прилича на едноок демон, с кожа по-груба и от тази на ботушите му. Беше сигурен, че е достатъчно надарен, за да задоволи и двете, пък и в крайна сметка по-важното бе самият той да остане доволен.

Отвътре къщата бе осветена от една-единствена мъждива лампа. Наемникът внезапно осъзна, че вече не държи под ръка нито една от хубавиците. И двете се бяха скрили някъде.

— Ехо, дами? Къде изчезнахте?

— Насам... — обади се глас, който според Брек принадлежеше на онази със зашеметяващите златисти одежди.

Щом искаше да е първа, той не смяташе да я разочарова. Протегна ръце напред и тръгна към светлината.

— Тук сме... — измърка втората, чиито форми се струваха на боеца доста апетитни.

— Значи и двете искате парче от мен едновременно? — Той се засмя. — Нямам нищо против!

— Радваме се, че мислиш така — отвърна първата и пристъпи на светло.

Брек изпищя.

Ужасяващо лице с остатъци от коса край него впери в наемника празния си поглед. Отворената уста беше пълна с остри като игли зъби. Плъттa беше изсъхнала отдавна, а кожата бе така изопната по черепа, че всеки момент щеше да се нацепи.

Дълги нокти се протегнаха към боеца.

Брек забеляза парцаливите остатъци от някога великолепната златиста рокля. След това инстинктите му най-сетне проработиха. Посегна към меча си, но установи, че ножницата е празна.

Къде се бе дянало оръжието му? Припомни как го беше показвал на жените и на останалите зяпачи в кръчмата, докато бе разказвал за битката с огромната котка. Бяха последвали няколко тоста в чест на неговата смелост и героизъм.

Мечът бе останал облеган на стола му.

Брек отстъпи назад панически, но се сблъска с някого. Погледна през рамо и за свой ужас видя още едно мъртвешко и гладно лице, което очевидно принадлежеше на втората му компаньонка.

— Всички искаме парченце от теб... — рече тя със скрибуцащ глас. Брек забеляза и други фигури с подобна външност, които се приближаваха, протегнали ръце към него.

Успя да изпищя още веднъж, преди да го наобиколят.

ОСЕМ

Винаги досега Кентрил си беше представял рая като място, окъпано в светлина, където мракът просто не може да съществува. Никога не беше предполагал, че раят може да е кралство, потънало в сянка, където зората означава смърт.

Това бе, преди да разбере, че за него раят е там, където се намира Атанна. Въпреки че се бяха разделили преди няколко часа, тя продължаваше да обсебва всичките му мисли.

Кентрил беше подремнал съвсем кратко, но се чувстваше бодър. Погледна през прозореца и видя осветения от факли град. Частица от него копнееше за слънчева светлина, макар и само за да отбелязва хода на времето, но капитанът беше убеден, че ще свикне. Сянката трябваше да остане, докато хората на Урех не откриеха безопасен начин да стоят на слънце.

Атанна беше убедена, че сега, след като се бяха задържали в реалния свят, баща ѝ щеше да успее да намери изход. Но първо трябваше да се освободи от заклинанието, а това зависеше изцяло от усилията на Куов Цин.

Досега капитанът не си беше позволявал да разчита на визджереца. Вярно, бе настоявал за неговата помощ, обаче не беше очаквал кой знае колко много. А ето че сега се молеше Куов Цин наистина да се окаже майсторът, за който се представяше.

— Кентрил!

На вратата се показва Горст. Капитанът примигва учудено и после си спомни, че обикновено всяка сутрин получаваше кратък доклад от заместника си. Разбира се, сега тези неща бяха излетели от главата му. Единственото, което го занимаваше, бе прекрасната принцеса.

— Кажу, Горст?

— Трима липсват, Кентрил.

— Липсват?

— Седмина се завърнаха пияни. — Варваринът се захили. — Трима още ги няма.

Кентрил сви рамене:

— Не е чак толкова изненадващо при тези обстоятелства. Даже ми е странно, че останалите са се върнали толкова скоро.

— Да отида ли да ги потърся?

— Само ако не се приберат до утре. Нека ги оставим да се забавляват.

Мургавият боец сви рамене и понечи да тръгне, но явно се сети за още нещо и подметна:

— Знаеш ли, тя е по-красива, отколкото на брошката.

— Знам, Горст. А ти да имаш някаква представа докъде е стигнал визджереецът? — Ако въобще някой знаеше нещо по въпроса, това бе огромният наемник.

— Мисля си, че е открил нещо.

Това зарадва Кентрил:

— Чудесно. Къде мога да го намеря?

— При книгите. — Виждайки, че капитанът му не разбира, Горст въздъхна: — Ела, ще ти покажа.

Кентрил го последва през лабиринт от коридори. Накрая се озоваха в някаква зала, където беше събрана най-голямата колекция от книги, която бе виждал през живота си. Въпреки че можеше да чете и пише — за разлика от повечето мъже в отряда, на Кентрил му беше трудно да си представи толкова много думи накуп. При това тези думи имаха не само значение, но и власт. В тях беше скрита магия.

В залата имаше високи шкафове, пълни с подвързани в кожа книги и внимателно сгънати пергаменти. Пред всяка лавица имаше стълба, а около масите бяха разположени удобни столове за онези, които биха дошли тук, за да се възползват от писмените богатства на Урех.

Кентрил съзнаваше напълно цената на събраните тук томове. Магьосниците като Куов Цин често плащаха добри пари за подобни книги. В миналото капитанът беше продал няколко за съвсем прилична сума. Но в момента виждаше в библиотеката единствено средство, чрез което Атанна можеше да бъде освободена.

Всъщност забеляза още нещо. Седнал насред залата, Куов Цин се ровеше в купища листове и си водеше бележки, а показалецът му бягаше по страниците на някакъв огромен том.

Визджереецът изобщо не забеляза новодошлите. Продължи да чете, мърморейки тихо под нос. Странното изражение, изписано върху изтерзаното му лице, накара опитния боец да спре. И преди беше виждал стареца, обсебен от поредната фикс идея, ала сега Куов Цин изглеждаше като полудял. Немигащите му очи сновяха непрекъснато между книгата и листа, на който си водеше записки. Върху устните му бе кацнала усмивка, каквато капитанът беше виждал само върху лицата на мъртъвци.

Кентрил прочисти гърлото си.

Визджереецът въобще не благоволи да му обърне внимание.

— Цин!

Магьосникът вдигна поглед бавно, сякаш се бореше със самия себе си:

— Какво искаш, Дюмон?

Куов Цин произнесе думите с такава злоба, че Кентрил и Горст отстъпиха неволно. Съвсем инстинктивно капитанът плъзна ръка към дръжката на меча си, но после се усети и побърза да я отмести, преди визджереецът да е забелязал.

— Дойдох да видя как се справяш със заръката на владетеля.

— Щях да напредвам много по-бързо, ако разни идиоти не ме прекъсваха постоянно! — Куов Цин удари с юмрук по масата и обърна масилницата. Без да обръща внимание на това, магьосникът продължи с обидните думи: — Непрекъснато се влачите тук и разпитвате, докато аз се опитвам да направя важно откритие! Нима жалките ви умове не могат да разберат важността на онова, с което се занимавам?

Побеснелият заклинател посегна към своя жезъл. Погледът му беше пълен със злоба.

Кентрил отстъпи крачка назад и едва не се блъсна в Горст.

— По-спокойно, Цин! Да не си полудял? Визджереецът стисна жезъла с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Сребристите му очи се местеха диво между двамата наемници. Постоя така няколко напрегнати секунди, после остави жезъла и се върна към своята работа.

Без да поглежда към двамата мъже, процеди през зъби:

— Махайте се!

— Цин, имаш нужда от почивка! Кога си се хранил за последен път?

Визджереецът стисна отново юмруци:

— Махайте се!

Горст дръпна Кентрил за ръкава и двамата излязоха от библиотеката. Не си казаха нищо, докато не се отдалечиха по коридора достатъчно, за да не може да ги чуе Цин.

— При последното ти идване пак ли се държеше така? — попита Кентрил.

— Не... Не беше чак толкова зле.

— Знаех си, че старият магьосник е злобен, но този път за малко да ни убие, нали?

— Наистина.

— Най-добре да отида да поговоря с Юрис Кан. Хич няма да е добре, ако Цин откачи съвсем. Може да нарани някого.

— Може би просто се нуждае от малко сън.

Кентрил сви рамене:

— Единственият, който може да му въздейства, е Кан. Сам видя, че мен изобщо не иска да ме слуша.

— Искаш ли да го наглеждам? — попита Горст.

— Само отдалече. И не отивай веднага. Първо му дай час-два да потъне отново в работата си.

От вътрешността на двореца се дочу флейта, Кентрил внезапно загуби интерес към визджерееца.

— Ще поговоря с Атанна. Тя ще обясни ситуацията на баща си. Така определено ще е най-добре.

Горст се ухили:

— Определено.

Кентрил се изчерви. Обърна се, ала преди да тръгне, предупреди своя заместник.

— Горст, бъди внимателен.

— Ти също.

Флейтата изпълняваше същата игрива мелодия, която бяха чули първия път. Дюмон последва звуците през лабиринта от коридори и зали. Накрая се озова пред врата, водеща към огромен вътрешен двор, превърнат в пищна градина.

Истинска миниатюрна гора, или по-скоро джунгла, се разкри пред очите на ветерана. Екзотични дървета и растения, каквито Кентрил не беше виждал никога, висящи лози и огромни цветя изпълваха пространството под високия свод. Човек спокойно можеше да се загуби в тази градина.

Атанна седеше на една пейка близо до входа и свиреше на флейтата си. Беше облечена в дълга копринена рокля, която подчертаваше фигурата ѝ. Дългата ѝ червена коса се спускаше от лявата страна на лицето и падаше свободно край дълбокото деколте на роклята. Отначало не го забеляза, но когато капитанът направи няколко крачки напред, тя вдигна поглед.

Остави флейтата и се приближи до него:

— Кентрил! Надявам се, че спа добре.

— Атанна, свириш прекрасно!

Тя отвърна скромно:

— Аз не мисля така, но баща ми също е на твоето мнение.

Капитанът се зачуди какво да каже и погледна към градината.

— Човек никога не знае на какво ще се натъкне в този приказен дворец.

— Харесва ли ти? — Лицето ѝ засия. — Това е любимото ми място. Тук прекарах по-голямата част от живота си.

— Тя е... уникална! Също като теб!

— Ела да я разгледаш.

Хванати под ръка, двамата поеха навътре.

Постепенно ярките цветя отстъпиха място на увивни растения и бодливи храсталаци, които придаваха на градината доста злокобен вид. Лека-полека възхищението отстъпи място на безпокойство. Сега горичката наистина напомняше онази джунгла, която беше погубила четирима от отряда.

Ветеранът забави крачка и спря нерешително.

— Какво ти става? — попита дъщерята на Юрис Кан.

— Нищо. — Кентрил се овладя и продължи разходката. В крайна сметка това не беше същата джунгла, а просто градина, направена за развлечение на владетеля. Едва ли вътре можеше да съществува някаква опасност.

— Обичам това място — промълви Атанна. — Тук мога да си представя, че съм някъде другаде и ми предстои да срещна някой

красив непознат.

Кентрил се смути и замълча. До този момент нито една жена не го беше карала да се чувства толкова странно.

Широките листа на растенията докосваха раменете им, лози и лиани висяха над главите им. Пътеката, по която вървяха, беше покрита с камъни и пясък.

С всяка стъпка ставаше все по-тъмно и накрая капитанът не можеше да види нито откъде са влезли, нито къде отиват. Сега вече наистина имаше чувството, че се е върнал в джунглата.

Неговата спътница забеляза внезапното му безпокойство.

— Ти трепериш!

— Нищо ми няма, милейди.

— Нали се разбрахме да ме наричаш Атанна? — отвърна тя с престорен гняв. — Или това не означава нищо за теб?

Приблужи се към него и го целуна. Тревогите му изчезнаха мигновено. Кентрил я прегърна и отвърна на страстта ѝ.

Внезапно усети, че нещо се движи по врата му — вероятно някаква буболечка или гъсеница. Оставяше неприятно, почти болезнено чувство. Отблъсна Атанна и посегна да го махне, ала усещането изчезна също толкова бързо, колкото се беше появило.

— Какво ти става?

— Нещо ме полази! Заболя ме, сякаш краката му бяха остри като малки мечове!

Тъмнината пречеше да види лицето ѝ добре, но Атанна сякаш се замисли за миг, преди да предложи:

— Искаш ли да се връщаме?

Болката беше преминала бързо и Кентрил не искаше да изглежда като страхливец заради някакво насекомо.

— Не, да продължаваме.

Направиха няколко крачки и отново се спряха, за да се целунат. Атанна притисна глава към гърдите му и промълви:

— Баща ми все още се надява да довърши пътешествието до рая.

Кентрил настръхна.

— Това възможно ли е?

— Той вярва, че е възможно, но аз се моля да греша.

— Но защо?

Тя погали лицето му с пръсти.

— Защото истинският свят ми харесва повече.

— Не можеш ли да поговориш с него?

— Ако имаше сигурен начин да се задържим за постоянно тук, щеше да е по-лесно. Тогава бих могла да го убедя, че не е в наш интерес да правим нов опит. В крайна сметка онова, от което бягахме навремето, не съществува вече.

— А може би Куов Цин... — започна Кентрил, но после млъкна. Хич не му се щеше да се мярка пред очите на магьосника точно сега.

— Може би той ще успее да убеди баща ми? — попита тя с надежда. — Старецът изглежда много способен, макар да му липсва възпитание. Мислиш ли, че може да ни помогне?

— Ами... — Капитанът замълча. В главата му се зароди идея.

Атанна явно усети смяната на настроението му:

— Намислил си нещо, нали?

— Хрумна ми една идея как да използваме Цин, но трябва да я дообмисля. Ще поговоря с него по-късно.

— Чудесно. Така ще можем да останем по-дълго време заедно. — Атанна пристъпи към него и го прегърна.

Доволен от себе си, капитанът я целуна. Ако предложението му успееше да заинтригува визджереца, вероятно Цин щеше да намери начин да убеди Юрис Кан. Просто трябваше да заложи на алчността на магьосника.

Внезапно капитанът изкрещя от болка. Нещо се беше забило в гърба му и сякаш се опитваше да си пробие път към сърцето му. Той се завъртя бясно и посегна към неизвестния нападател. За негова изненада ръката му хвана една от висящите наблизо лози.

Сякаш хиляди иглички се забиха в дланта му.

— Кентрил!

Въпреки болката наемникът дръпна с всичка сила. Странен, нечовешки писък се разнесе из градината. Цялата лоза, дълга десетина метра, падна на пътеката.

Кентрил хвърли края на растението на земята и стисна наранената си длан с другата ръка. Болеше го, сякаш беше бръкнал в огън.

— Атанна! Какво е това?

— Нямам представа! Дай да погледна раната! — Нежните й пръсти го докоснаха внимателно. Атанна прошепна нещо, наведе се и

докосна дланта му с устни.

Капитанът се притесни, че отровата на растението може да ѝ навреди, и се опита да отдръпне ръката си. Дъщерята на Юрис Кан го задържа с учудваща сила.

— Моля те, Кентрил! Успокой се! Знам какво правя!

Явно наистина знаеше какво прави, тъй като болката започна бързо да преминава. Не след дълго капитанът вече можеше да сгъва пръстите си без усилие.

— Как го направи? — попита той.

— Не забравяй коя съм! Аз съм дъщеря на великия Юрис Кан.

Очевидно бе наследила поне част от неговите дарби. Запленен от нейната хубост, наемникът беше забравил, че тя притежава подобни таланти.

Кентрил насочи вниманието си към нападателя. Наведе се и потърси лозата в тъмното.

Първа обаче я откри спътницата му:

— Това ли търсиш?

— Внимавай!

Атанна вдигна лозата безгрижно. Очевидно растението не ѝ вредеше по никакъв начин.

— Едва ли то те е ужилило. Това е съвсем обикновена хаккара. В някои части на света хората я правят на салата. Доста е сочна и казват, че е здравословна.

— Това бодливо растение?!

Кентрил взе лианата в ръка, обаче не усети никакви бодли. Прокара пръсти по, цялата ѝ дължина, но не откри нищо необичайно.

— Сигурно те е ухапало някое насекомо. Вероятно същото, което усети преди малко. Понякога се промъкват тук от джунглата, въпреки че в сянката на Нимир е по-студено.

— Насекомо? В Урех?

— Че защо не? Вие как дойдохте? Защо пък да не може да долети и някое насекомо. Джунглата не е толкова далече.

В думите ѝ имаше известен смисъл, но отговорът не го задоволи напълно. Той се огледа още веднъж и рече:

— Хайде да се връщаме.

Успокои се едва когато съзря светлините. Атанна и другите можеха да намират градината за красива и спокойна, но на него тя му

изглеждаше повече като продукт от проклятието на Грегъс Мази. Дали пък изгнанието в другото измерение не беше променило растенията по някакъв мистериозен начин, който бе убягнал от погледа на принцесата?

— Вече сме на светло, нека погледна дланта ти отново.

Капитанът вдигна ръка и двамата я огледаха внимателно. Той си мислеше, че раната ще е доста сериозна, обаче видя само няколко петънца върху кожата.

Младата жена прокара пръст по белезите и каза:

— В скоро време и те ще изчезнат.

— Невероятна си, благодаря ти. — И преди беше ставал свидетел на магия, обаче никога досега не беше я изпитвал. Беше сигурен, че ако Атанна не бе използвала своите умения, ръката му щеше да е много по-зле.

— Чувствам се виновна, че пострада заради мен. Ако не те бях поканила на тази разходка...

— Не се измъчвай напразно. Случват се и такива неща.

Тя го погледна с огромните си очи.

— Нали все пак ще поговориш с магьосника да разубеди баща ми?

— Разбира се! Нали ти казах вече, бих сторил всичко за теб! — Това изявление докара усмивка върху устните ѝ. Въодушевен, Кентрил продължи: — Старият Цин е предсказуем. Ще му представя нещата така, че да види изгодата за себе си. Сигурен съм, че после ще направи всичко възможно, за да накара лорд Кан да промени своите планове.

— Надявам се. — Тя го целуна отново. — Като стана дума за баща ми, май е време да отида при него. Горкият, чувства се много нещастен, откакто е обездвижен. Свиря му, за да се отпусне. После може и да поприказвам с него. Винаги е по-сговорчив след моята музика.

С една последна целувка Атанна изостави капитана и пое грациозно към изхода. Кентрил я последва доста по-предпазливо, заобикаляйки отдалече увивните растения. Когато най-сетне стигна до пейката край вратата, девойката беше изчезнала заедно със своята флейта.

Преди да прекрачи прага, ветеранът се обърна и хвърли последен поглед към градината. Миниатюрната джунгла продължаваше да го

тревожи. Струваше му се, че дивите растения го бяха пропуснали да излезе само заради присъствието на неговата придружителка.

Зад него някой се прокашля:

— Капитане?

— Какво има, Алборд? — Кентрил се обърна бавно, като се надяваше, че наемникът няма да забележи тревогата му.

— Извинете, че ви безпокоя, сър, но се чудехме кога ще си получим наградите. Искаме да си вървим вкъщи.

— Нима се уморихте от празненства?

Светлокосият боец го изгледа объркано. Въпреки своя богат опит, Алборд беше значително по-млад от повечето мъже в отряда. И все пак фактът, че беше втори помощник след Горст, говореше ясно за неговите качества.

— Ами... добре се забавляваме, но вече искаме да се завърнем в Уестмарч. Хората тъгуват за семействата си, сър.

Кентрил нямаше никакво желание да заминава, обаче можеше да разбере чувствата на останалите. Всички бойци, с изключение на Горст имаха близки в западните кралства. Служеха като наемници, за да изхранват своите семейства.

Капитанът потупа Алборд по рамото:

— Ще видя какво мога да направя за онези, които искат да тръгват. Надявам се, че мога да разчитам на теб да занесеш нещичко и на семействата на загиналите. Предполагам, че нашият домакин ще бъде достатъчно щедър.

— Разбира се, капитане. Знаете, че винаги можете да разчитате на мен.

Кентрил не се съмняваше в думите на младежа. В отряда му рядко попадаха случайни хора. Можеше да бъде сигурен, че семействата на Харго, Бенджин и останалите щяха да получат златото, което възнамеряваше да им изпрати.

Младият боец се сети още нещо:

— Капитане, двама от мъжете все още не са се прибрали от града.

— Горст каза, че са трима.

— Саймън се върна преди малко, обаче никой не е виждал Брек и Джейс.

Кентрил познаваше отлично навиците на двамата мъже.

— Ще се появят, спокойно. Едва ли ще пропуснат да си вземат дела от наградата.

— Да изпратя ли някой да ги потърси?

— Не — отсече капитанът нетърпеливо. Искаше да го оставят на спокойствие, за да обмисли как да подходи към Куов Цин. Нямахше време да се занимава с пияни наемници. — Вече казах на Горст да ги потърси, ако не се появят до два дни. Отпусни се и се порадвай на гостоприемството. Подобни неща ни се случват твърде рядко и това ги прави още по-приятно разнообразие след ужасните джунгли.

Алборд се ухили широко:

— Е, предполагам, че ще съумея да понеса още мъничко вино и женска компания.

— Така те искам. — Кентрил го потупа по рамото.

Двамата поеха по коридора.

Капитанът се беше замислил за Атанна — неговата причина да остане тук... може би завинаги. Изобщо не възнамеряваше да повдига въпроса за възнаграждението, преди да е приказвал с Куов Цин. В крайна сметка Алборд и останалите получаваша достатъчно награди в града.

Освен това едва ли щеше да им навреди чак толкова, ако останат още няколко дни.

ДЕВЕТ

Постоянната сянка над Урех помогна на Заил.

Некромантът се страхуваше да не го забележи някой, докато се изкачва към древния манастир. Не желаше да дава обяснения каква работа има в полуразрушената обител на Грегъс Мази.

Плътният мрак в подножието на планината Нимир се оказа ценен съюзник в поне едно отношение — прикриваше черната фигура на магьосника, която иначе щеше да се откроява ясно върху белия фон на заснежените склонове.

Гледайки мястото, което магьосникът си беше избрал, Заил се чудеше как не е забелязал руините при предишните си скитания. Може би това беше свързано със заклинанието за портал към рая, въпрос, който си заслужаваше да провери по-късно.

Под него градът продължаваше да празнува. Заил се намръщи. Тези хора никога ли не спяха? Вярно, че светът, където беше заточен Урех, не се подчиняваше на природните закони, но досега жителите трябваше да са се изтощили.

Огромни фигури стояха на пост край останките на портата на манастира — статуи на архангели с пламтящи мечове и големи крила, — но бяха пострадали тежко, също както онези в двореца на Кан. На едната статуя ѝ липсваше половината от лицето, а другата направо беше останала без глава.

На Заил му направи впечатление, че за разлика от Урех, руините на манастира не се бяха възстановили. Предположи, че жителите на града са излели гнева си върху убежището на човека, който ги беше проклет.

Можеше само да се надява, че не са опустошили напълно дома на Мази.

Отново се замисли за порядките в призрачното измерение, където беше попаднал Урех. Интересно, но сякаш никой нямаше нужда от храна, пък и тя със сигурност трябваше да е свършила отдавна.

Останките на манастира не впечатлиха с нищо Заил. Сградата бе двуетажна и не особено просторна. Отпред имаше малко балконче, а ниската каменна ограда трудно можеше да се нарече защита.

Въпреки лекото разочарование от откритието, некромантът продължи напред и скоро стигна до съвсем обикновена дървена врата, каквато имаше в повечето кръчми. Очите му, привикнали към мрака повече от тези на нормалните хора, забелязаха веднага щетите от двете страни на входа. Камъните бяха нацърбени от инструменти, но странно, самата врата изглеждаше непокътната.

Наложи му се да докосне дървото, за да разбере защо. Портата беше защитена със заклинания, които я предпазваха както от физически щети, така и от магически заплахи. Камъните също имаха заклинания, но те изглеждаха по-стари и явно не бяха правени от последния обитател. Заил прецени, че мястото е много добро за жилище на магьосник. Молитвите на монасите бяха укрепили сградата допълнително и дори все още имаха ефект.

Постройката нямаше прозорци. Само на едно място се виждаше един, който обаче беше зазидан. Некромантът предположи, че и той като входа е добре защитен с магия.

Единственият начин да се влезе вътре беше през вратата. Той я докосна отново, преценявайки заклинанията, заложи от Грегъс Мази. Старият магьосник явно добре си разбираше занаята. Заил измъкна черепа на Хъмбърт.

— Кажи ми какво виждаш.

— Зад вратата ли?

— Знаеш какво искам от теб!

Некромантът доближи черепа до входа и му даде възможност да огледа всичко. След няколко секунди Хъмбърт каза:

— Има линии по цялата врата, момче. Стабилна магия и е правена от повече хора. Поне двама или трима, а сигурно е участвал и свещеник.

Некромантът беше открил, че духът на Хъмбърт Уесъл вижда заклинанията по начин, по който никой магьосник не можеше. Заил нямаше представа откъде се е появила тази дарба, но предполагаше, че времето, през което черепът бе лежал в околностите на Урех, го беше променило. През последните години тази дарба му беше спестила много дни скучна работа.

Със свободната си ръка облеченият в черно мъж извади камата от слонова кост. Хвана я с дръжката напред и попита Хъмбърт:

— Къде се пресичат?

— Долу вляво, момче. Не, не там. Малко вдясно. Стоп!

Заил насочи дръжката към мястото, посочено от черепа, и зашептя.

Камата започна да свети.

Внезапно върху вратата се появи многоцветна шарка, наподобяваща шестоъгълник. Като продължаваше да шепне, некромантът насочи с въртеливо движение дръжката към центъра на фигурата.

Магическата шарка присветна ярко, след което избледня постепенно.

— Успя да разчистиш по-голямата част, приятелю, но все още имаш малко работа.

С помощта на черепа Заил постепенно премахна всичките защиты. Ако трябваше да разчита само на собствените си сили, едва ли щеше да се справи толкова бързо. Заклинанията бяха майсторски свързани, но за негово щастие най-мощните бяха насочени срещу демони, а не срещу хора. Според черепа те бяха по-скорошни и вероятно бяха лично дело на Грегъс Мази.

— Вече можеш да влизаш — обяви Хъмбърт най-накрая.

С черепа в едната ръка и камата в другата, Заил пристъпи вътре.

Преддверието беше тъмно. Некромантът прошепна една дума и камата започна да свети.

Първоначално бе решил, че жилището на Мази е малко, но сега разбра, че е сбъркал. Коридорът продължаваше навътре в планината — толкова надълбоко, че краят му не се виждаше. Вляво имаше стълбище, водещо към горния етаж, но Заил бе по-заинтригуван от прохода пред себе си. Любопитството му се беше събудило. Какви ли тайни бе оставил Грегъс Мази?

Некромантът пое напред, осветявайки коридора с камата. Стените бяха издълбани в скалата и след това старателно изгладени. Интересно, но монасите, които бяха свършили тази тежка работа, не се бяха погрижили за украсата. Само тук-там се виждаше по някое изображение на архангел.

Заил се спря пред едно от тях, изсечено в стената, забелязвайки нещо любопитно.

Хъмбърт се обади от ръката му:

— Виждам само празна стена. Има ли нещо по-интересно нагоре?

Некромантът вдигна черепа, така че и той да види релефа.

— Недокоснат е...

— И какво от това?

— Помисли, Хъмбърт. Вратите на двореца, архангелите на портата отвън... Всичките са изпочупени от някого, който явно мрази подобни свети образи.

— Аха, и какво?

Заил се придвижи малко по-нататък и видя още едно непокътнато изображение.

— Защо покварен магьосник като Грегъс Мази ще ги оставя недокоснати?

— Може би не е искал да съсипва собствения си дом?

— Трябва да има някакво по-добро обяснение, Хъмбърт.

Некромантът продължи надолу по коридора, оглеждайки чудесно запазените релефи. Явно Мази не беше имал нищо против ангелите, макар това да звучеше най-малкото странно, предвид думите на Юрис Кан за покварената натура на магьосника.

Скоро се натъкнаха на дълга редица прашасали стаи, които очевидно стояха неизползвани още от напускането на монасите. От мебелировката вътре не беше останало много — изгнили стари кровати и изпотрошени шкафове. Помещенията приличаха на общежитие.

— Старият Грегъс не беше твърде общителен — обади се Хъмбърт. — Както виждам, не е имал много гости тук.

След като подмина няколко подобни стаи, Заил стигна до стълбище, водещо надолу. Започна да слиза внимателно, готов всеки миг да произнесе заклинание.

За щастие нямаше нито капани, нито демони. В края на стълбите имаше къс коридор, който свършваше пред три врати. На пръв поглед и трите изглеждаха еднакви.

— Сещам се за една история — започна черепът, докато Заил се чудеше коя от тях да отвори. — За един авантюрист, който попаднал

пред три такива врати. Отгоре пишело, че две от тях водят към съкровище, а зад третата дебне ужасяваща смърт. Човекът започнал да се чуди, вслушвал се в звуците зад дебелиите дъски...

Заил, който тъкмо бе решил да отвори лявата врата, се замисли върху думите на Хъмбърт.

— И какво станало после?

— Накрая отворил едната и чудовищата вътре го разкъсали, разбира се. Оказало се, че нито една от вратите не води към злато. И в трите имало гладни зверове, очакващи такива като него...

— Млъкни, Хъмбърт! — ядоса се Заил. И без притчите на черепа знаеше, че винаги съществуват подобни рискове.

Некромантът прибра Хъмбърт обратно в торбата и се приготви да отвори първата врата.

Озова се в широка, прашна и съвсем празна стая.

— Изядоха ли те вече? — дочу се приглушен глас от торбата.

Заил се намръщи. Грегъс Мази явно не бе ползвал по-голямата част от манастира. И все пак беше рано да се отчайва. Оставаха му още цели две стаи, които да провери.

Огледа другите врати и си избра онази в средата. Пое дълбоко дъх и я отвори широко.

Този път стаята се оказа пълна с полуизгнили маси, наредени в редица. На отсрещната стена се виждаше изображението на ангел, протегнал ръка за благословия. Заил се досети, че е попаднал в столовата. Още едно помещение, което Мази не беше ползвал.

Некромантът изруга тихо и се отправи към последната стая.

Вътре беше пълно със стъкленици и магически предмети.

Заил въздъхна облекчено. Най-сетне бе открил лабораторията на Грегъс Мази. Видя делви, пълни с всякакви билки, най-различни препарирани същества, за каквито дори не бе чувал, и множество течни и прахообразни вещества, насипани в стъкленици и буркани. Имаше рафтове с книги и свитъци, по масите лежаха листове с бележки и рисунки, а от тавана висяха всякакви странни предмети.

Стаята изглеждаше така, сякаш магьосникът бе излязъл преди няколко минути.

— Предполагам, че е доста интересно — измърмори Хъмбърт.

Некромантът извади черепа и го постави на работната маса, върху която все още лежаха разхвърляни листове с бележките на Мази.

— Какво е това?

Заил се наведе и огледа пергаментите:

— Теоретични идеи за заклинания. Засягат отварянето на прохода към рая. Странно, написано е така, сякаш авторът искрено е вярвал в задачата си.

Некромантът заряза свитъка и огледа стаята отново. Видя, че тя е доста по-обширна, отколкото му се беше сторила в началото. Навътре бяха подредени сякаш нескончаеми рафтове с големи стъкленици.

— Нали няма да ме оставиш сам?

— Нищо няма да ти стане, Хъмбърт.

— Лесно ти е на теб, нали си имаш крака...

Без да обръща внимание на хленченето на черепа, Заил продължи навътре в лабораторията. Отдавна мъртви същества с невиждащи очи го гледаха от стъклените контейнери. Огромен черен паяк, по-голям от главата му, плуваше в някаква гъста течност. Имаше и всякакви други гадинки, включително и няколко пясъчни ларви. В един голям стъклен балон, поставен направо върху пода, плуваше мумифициран човешки труп. В чертите на лицето му Заил разпозна представител на племето ужасни канибали, населяващи околните джунгли. Отвратителните същества продължаваха да нападат от засада злощастните пътешественици, въпреки дългогодишните опити на ордена на Ратма да ги изстреби.

— Ехо? Жив ли си?

— Тук съм, Хъмбърт.

— И аз съм тук. Не че имам избор.

Някакво странно същество привлече вниманието на некроманта. В началото реши, че вижда просто парче кожа, вероятно от воден звяр. Но след като го огледа внимателно, видя, че във всеки край на нещото имаше по три малки нокътя, а в центъра зееше зъбата уста. Тук-там се виждаха и снопове козина.

Любопитният Заил взе буркана и го постави на една маса.

— Какво намери, момче? Чувам звън на стъкло.

— Нищо, което да те засяга. — Некромантът махна капака и намери щипци. С тяхна помощ измъкна странното същество и го задържа да се отцеди от течността, в която беше потопено?

— Не че се оплаквам, но нали не възнамеряваш да бръкнеш във всяко бурканче тук?

Заил се обърна към черепа.

— Няма да се бавя много... Внезапно се разнесе съскане.

Бледият мъж изпусна щипците, когато нещо масивно се опита да се увие около горната половина на тялото му.

— Заил, Заил!

Некромантът не можеше да отговори. Мокро животно с кожа като на алигатор беше покрило лицето, раменете и по-голяма част от едната му ръка. Заил изпищя, когато усети остриите като кинжали нокти да се забиват в гърба му, разкъсвайки дрехите. Челюстите на създанието го захапаха за гърдите.

Некромантът осъзна, че е изпуснал камата си. Опита се да изрече някакво заклинание, обаче не можеше да си поеме дъх.

Силата на нападателя запрати и двамата на пода. Заил без малко щеше да припадне от удара. Съскането се усили. Чудовището беше покрило по-голямата част от тялото му. Ако успееше да го обвие напълно, некромантът щеше да бъде загубен. Опита се да отхвърли влажното същество от себе си, но уви, безрезултатно. Остриите нокти раздираха гърба му; болката беше непоносима.

Отнякъде долетя отчаяният глас на Хъмбърт Уесъл:

— Заил! Виждам светлина край теб! Мисля, че камата ти е на няколко крачки вляво!

Ползвайки цялата си тежест, Заил се претърколи в указаната посока. Усети нещо твърдо под рамото си, ала в този миг чудовището се сви конвулсивно и го издърпа обратно. Съвсем отчаян, некромантът напъна сетни сили. Пак усети дръжката на кинжала под себе си. Завъртя се и посегна към нея с ръка.

Зъбите на звяра се склучиха около предмишницата му толкова ожесточено, че Заил изпищя, но въпреки това продължи да търси камата пипнешком. Най-сетне успя да докопа острието и го стисна здраво, макар и с риск да се пореже.

Произнесе най-бързото и сигурно заклинание, за което се сецаше в момента.

Копие от бяла кост се изстреля от кинжала, проби кожата на звяра, разкъса плътта му и с грохот се заби в тавана.

Чудовището отлетя назад и изпищя, пръскайки с кръв некроманта.

Заил отправи мислена благодарност към дракона Траг'Оул. Всъщност копието бе един от ноктите на митичния звяр, обожествяван от последователите на Ратма. Беше едно от най-ефективните бойни заклинания на некромантите. Досега Заил го беше ползвал няколко пъти, но никога при такива критични обстоятелства.

Въпреки тежката рана, подобното на завивка същество нямаше намерение да се предава. Изправи се с лекота, въпреки кръвта, която изтичаше на талози от раната му.

— Добре ли си, момче?

— Ще оцелея. Благодаря ти, Хъмбърт.

Черепът измърмори:

— Ще ми благодариш чак когато довършиш този противен килим.

Заил кимна. Насочи камата към отвратителното създание и изрече друго заклинание.

Кости с формата на кинжал се появиха от нищото и полетяха към чудовището с изумителна бързина. Съществото не успя дори да изпищи. Острите отломки буквално го разкъсаха на части. Истински порой от кръв и слуз се изля върху стаята и псуващия череп.

— Заил! За бога, избърши тази гадост от мен. Кълна се, че даже и без нос подушвам вонята!

— Тихо, Хъмбърт — отвърна задъханият некромант. Двете заклинания го бяха изтозили неимоверно. Нямаше да е толкова зле, ако се бе подготвил предварително, ала нападението беше дошло изневиделица.

Докато възстановяваше своите сили, Заил разгледа останалите екземпляри, събрани от Грегъс Мази. Дали и в тях също имаше живот? Зарадва се, че не беше счупил нищо по време на схватката. Едва ли щеше да оцелее, ако му се беше наложило да се бие срещу няколко от тези създания.

Когато се почувства достатъчно укрепнал, некромантът се доближи до масата, върху която бе поставил черепа. Хъмбърт беше покрит изцяло с гъста жълтеникава течност. Заил избра най-чистата част от своето наметало и го избърса внимателно.

— Пфу! Понякога ми се иска да ме беше оставил да изгния на спокойствие.

— Че ти си беше изгнил, когато те намерих — отбеляза магьосникът. Остави черепа на едно сравнително сухо място от масата и се огледа. Нещо на стената вдясно привлече неговото внимание. — Я виж ти!

— Какво?! Нали не е още някой звяр?

— Не. Най-обикновено наметало, Хъмбърт.

Наметало, носено някога от Грегъс Мази.

Всъщност не дрехата бе привлякла вниманието на Заил, а онова, което може би се намираше върху нея. Некромантът я огледа внимателно, ползвайки светлината на кинжала.

Усилията му бяха възнаградени с два сиви косъма, полепнали по яката. Те бяха много по-сигурен материал за призоваване от дрехите на мъртвеца и гарантираха успех в начинанието.

— Най-сетне откри онова, което ти трябваше! — възкликна Хъмбърт.

— Да, сега вече няма проблем да призова магьосника.

— Чудесно! Ще се радвам да видя стария Грегъс отново. Интересно, дали изглежда по-добре от мен?

Заил си набеляза едно достатъчно широко празно място близо до входа. Когато се приближи, забеляза, че върху пода там бяха начертани различни мистични символи. Колко подходящо, помисли си той, щеше да призове призрака на Грегъс Мази на същото място, където старият магьосник беше изричал своите заклинания.

Некромантът коленичи и започна да чертае нови линии с острието на камата, шепнейки нещо. Постави двата косъма в центъра на фигурата, после протегна ръка над тях и разчовърка една от своите още незатворени рани.

Три капки кръв паднаха върху космите. От тях се издигна зеленикав пушек.

Некромантът започна да напява. Три пъти поред извика името на Мази. Димът се увеличи и постепенно започна да придобива смътни човешки очертания.

— Призовавам те, Грегъс Мази! — извика Заил. — Трябва ми истина, която само ти можеш да ми разкриеш! Призовавам твоята сянка обратно в света на смъртните! Призовавам те чрез онова, което някога е било част от тебе!

Пушекът окончателно придоби формата на мъж, облечен в роба. Заил започна отново да напява думи на забравения език, известен единствено на некромантите.

Но тъкмо когато успехът изглеждаше близо, изведнъж всичко се обърка. Пушекът затрептя, човешката фигура изчезна, космите пламнаха и се овъглиха, сякаш бяха хвърлени в буен огън.

— Не! — възкликна Заил и протегна ръка към тях, но преди да успее да ги докосне, те се бяха превърнали на пепел.

В продължение на няколко секунди некромантът остана коленичил, потресен от своя провал. Изправи се едва когато чу Хъмбърт да се обажда:

— Какво се случи, приятелю? Заил поклати глава:

— Не зная...

Внезапно некромантът замръзна, вперил очи в тъмнината.

— Заил?

— Всъщност вече зная... Нямало е никакъв шанс да успея, Хъмбърт. Усилията ми са били обречени на провал още от самото начало.

— Имаш ли нещо против да говориш малко по-ясно? — прекъсна го черепът. — Ще обясниш ли на нас, обикновените... хм, бивши простосмъртни?

Заил се обърна към него:

— Всичко е съвсем просто, Хъмбърт. Съществува една-единствена причина, която би могла да ми попречи да призова Грегъс Мази. Магьосникът е още жив!

ДЕСЕТ

Когато капитанът посети Куов Цин отново, магьосникът все още не се беше успокоил. Празна кана и наполовина изядена купичка с храна стояха избутани встрани, а визджереецът продължаваше трескаво да си води бележки. Лицето му изглеждаше по-бледо и от това на некроманта. Вече не си мърмореше, а говореше на висок глас:

— Разбира се! Знакът на Брока ще е абсолютно необходим! Всеки глупак може да го види!

Пред входа на библиотеката, небрежно облегат на стената, стърчеше Горст.

— Как е той? — поинтересува се Кентрил, преди да влезе.

Гигантът, който обикновено не се впечатляваше от грубото държание на магьосника, този път изглеждаше загрижен.

— Не е добре, Кентрил. Похапна съвсем малко. И въобще не е спал.

Капитанът направи гримаса. Надяваше се да завари визджерееца в по-добро настроение, макар да се съмняваше, че това е възможно. Въпреки всичко нямаше голям избор — трябваше да говори с него веднага.

Кентрил се стегна вътрешно и влезе в библиотеката.

Куов Цин изобщо не погледна към него, нито пък реагира по някакъв друг начин. Ветеранът хвърли поглед към масата и видя, че магьосникът е изписал почти дузина листове с неразбираеми букви и символи.

— По-голям глупак си, отколкото мислех — обяви внезапно визджереецът с още по-жлъчен тон отпреди. — Предния път едва се удържах да не те накажа за прекъсването, но сега...

— По-спокойно, Цин — изрече Кентрил. — Това те засяга пряко.

— Единственото, което ме засяга, е сегашната ми задача!

Наемникът кимна сериозно.

— Точно това имам предвид. Не разбираш какво може да изгубиш.

Най-после дребният мъж благоволи да вдигне зачервените си очи към него:

— Обясни.

— Доколкото те познавам, ти си се захванал с това поради две причини. Първо, защото искаш да докажеш, че можеш да го направиш. Доколкото съм чувал, визджерейците много държат на добрата си репутация.

— Не ме баламосвай с празни приказки, Дюмон! — изръмжа Куов Цин.

Без да му обръща внимание, Кентрил продължи:

— Виж, втората причина я разбирам по-добре. Всички ние, наемниците, дойдохме тук заради златото и скъпоценностите...

— Незначителни дреболии!

— ... обаче ти търсиш нещо друго. Търсиш магическото познание, събирано тук през вековете. Ценните заклинания, изгубени при изчезването на Урех.

Куов Цин започна да потропва нервно с пръсти по масата. Погледът му се измести леко към магическия жезъл, а после се закова отново върху ветерана.

Кентрил посрещна спокойно гневния поглед на визджереца.

— Юрис Кан ти предложи да вземеш от библиотеката каквото поискаш, в случай че успееш. Предполагам, че става въпрос за свитъци и книги, всяка от които струва колкото малко кралство?

— Много по-ценни, отколкото можеш да си представиш, глупако. Ако можеше да разбереш дори най-малката частичка от онова, което открих тук, щеше да се смаеш!

— Много жалко тогава, защото всичко ще изчезне отново.

Магьосникът примигна:

— Какво?

Капитан Дюмон се подпря на масата, наведе се напред и прошепна заговорнически:

— Помисли си само какво би могъл да постигнеш, ако имаше на разположение година или две.

Очите на магьосника заблестяха:

— Бих станал най-могъщият магьосник в моя орден!

— Обаче Юрис Кан възнамерява да отвори отново прохода към рая. А с него ще изчезне и цялата библиотека.

Кентрил разбра, че беше успял да прикове вниманието на визджереца. Куов Цин бе заложил на една легенда и беше успял да открие Светлината на светлините, ала сега същата тази легенда можеше да му отнеме онова, за което беше работил толкова усърдно.

— Толкова много знание да се изгуби отново — измърмори дребният магьосник. — И то без основателна причина.

— Разбира се, можеш да не бързаш да освобождаваш Кан, но той вероятно ще се усети и неминуемо ще те отпрати. Ако пък се опиташ да откраднеш...

Цин се намръщи:

— Не си го и помисляй, Дюмон. Даже и да падна толкоз ниско, библиотеката е защитена със заклинания, които само нашият любезен домакин може да премахне. Защо си мислиш, че стоя тук?

— Значи няма надежда — рече Кентрил лукаво.

Магьосникът се изправи:

— Добри ми капитане, очевидно имаш някакво предложение. Кажете какво си намислил.

— Могъщ магьосник като теб би намерил начин да убеди владетеля, че е по-разумно да остави града за постоянно в този свят.

Куов Цин се втренчи безмълвно в него и Кентрил започна да се чуди дали не си е направил погрешно сметките.

— Трябва да призная, че идеята ти не е много лоша — измърмори визджереецът най-накрая и седна отново. — Всъщност може да се каже, че пристига тъкмо навреме.

Кентрил попита:

— Какво имаш предвид?

Цин посочи натрупаните листа:

— Виж, Дюмон. Наслади се на чудото. Аз, Куов Цин, абсолютно сам успях да го извърша за толкова кратко време. Готов съм!

— Готов...

— Виждам по изражението ти, че вече разбираш какво имам предвид. Да, капитане, смятам, че мога да освободя нашия домакин от коварното, но майсторски направено проклятие на Грегъс Мази.

Противоречиви мисли нахлуха в главата на Кентрил, докато осъзнаваше казаното от магьосника. От една страна, щяха да заслужат благоразположението на Юрис Кан, но от друга, владетелят можеше да се разбърза да довърши свещената си мисия.

— Трябва да го убедиш да изостави своите идеи, Цин!

Изпитото лице на визджереца доби лукав вид:

— Да, и то заради далеч по-стойности неща от флирта ти с дъщеря му. Ще ми трябват поне още два дни, за да съм сигурен в изчисленията си, но съм убеден, че съм на прав път. Ще започна да го подработвам още днес, но първо ми трябва малко време, за да избистря мислите си и да се подготвя за аудиенцията.

— Да дойда ли с теб?

Магьосникът се намръщи:

— Не, за бога! Веднага ще прозре истината, ако те види такъв разгонен. Страстите на един наемник едва ли могат да се сравнят с блаженството на рая!

„Нито пък с алчността на един амбициозен магьосник“ — помисли си Кентрил, но все пак бе принуден да признае, че Цин е доста красноречив и вероятно щеше да се справи далеч по-добре от него.

— Какво чакаш, Дюмон? Искаш ли да успея? Изчезвай, за да мога да се приготвя.

Кентрил кимна и излезе бързо. Вече знаеше със сигурност, че Цин ще стори всичко, което е по силите му. Все някак щеше да убеди Юрис Кан. И тогава ветеранът можеше да продължи с ухажването на Атанна.

— Гледай ти! Още си жив — обади се Горст, когато капитанът излезе от библиотеката. — Сигурно магьосникът е започвал да те харесва.

— Опазил ме господ. Просто постигнахме съгласие.

— Значи ще ти помогне да не я загубиш?

Кентрил смръщи вежди, обаче гигантът му отвърна с обезоръжаваща усмивка:

— Сигурен съм, че именно тя е причината да приказваш със стареца. А пък той се интересува единствено от своите заклинания. Ако Урех изчезне, и двамата ще загубите.

Този пронизателен извод беше поредното доказателство за острия ум на великана. Дюмон понякога се подвеждаше от варварския вид на Горст и забравяше защо го е направил свой заместник.

Гигантът го потупа по рамото:

— Ще се справи, Кентрил, не се притеснявай. Ще убеди Юрис Кан.

Капитанът изсумтя:

— Виждал ли си Заил напоследък?

— Не, и то от доста време.

Кентрил не се доверяваше особено на некрманта. Хората като него често можеха да загубят доверието и на най-лековерните. Макар да го намираше за по-приятен от Цин, капитанът не искаше последователят на Ратма да се мотае около местните. Време беше да се увери, че нищо не застрашава надеждите му.

— Горст, излизам на разходка.

— В града ли?

— Да. Ако Заил се появи, кажи му, че искам да говоря с него.

Решението да търси некрманта никак не се нравеше на Дюмон. Предпочиташе да намери Атанна и да ѝ разкаже за разговора си с визджерееца, а беше много вероятно и да си спечели целувка за награда. Но ето че сега вместо с красивата млада жена, трябваше да се занимава с намусения, скупен Заил.

Капитанът напусна двореца на Юрис Кан безпрепятствено. Стражите му отдадоха чест. Господарят им наистина беше позволил пълна свобода на наемниците.

Това накара Кентрил да се замисли за двамата, които все още не се бяха завърнали. Нямаше известия за някакви безредици, но искаше да е напълно сигурен, че всичко е наред.

Щом слезе по стълбите, капитанът се озова сред празнуващите под светлината на факлите и лампите хора. Жени, облечени в пъстри копринени рокли, танцуваха под звуците на китари, рокове и барабани. Наоколо тичаха и се смееха деца. Няколко човека, седнали на отрупана с пиво маса, поканиха капитана, но той им отказа с усмивка.

Забеляза Орлиф и Саймън, които играеха на зарове с местните. Насочи се към тях, но после реши, че едва ли ще знаят къде е Заил. Двамата вероятно се бяха завърнали в града след кратка почивка в двореца.

Капитанът ги остави да се забавляват и продължи нататък. Навсякъде беше пълно с празнуващи. Гражданите се веселяха толкова буйно, че на Кентрил му беше трудно да повярва в легендите за най-

благочестивото и свято кралство. Все пак хората заслужаваха да се поотпуснат след дългото изгнание.

— И ти ли си един от героите? — чу зад гърба си мелодичен глас.

Капитанът се обърна и видя две млади жени, облечени предизвикателно. Едната носеше красива златиста одежда, която му напомни за описанията на харемите, за които разказваха по-старите наемници. Другата имаше така желаните от мъжете закръглени форми и се усмихваше, пърхайки с дългите си мигли. Ако сърцето му не беше пленено от Атанна, вероятно щеше да им обърне по-специално внимание.

— Сигурна съм, че е герой — заяви закръглената. — Името ми е Зореа, юнако.

— А пък аз съм Нефрити — добави онази в златисто.

— Дами. — Кентрил се поклони галантно.

Двете жени се засмяха.

— Истински джентълмен! — възкликна чернокосата Зореа и погали с пръсти дясната му ръка. — И толкова силен!

— Ще празнуваш ли с нас? — попита Нефрити и хвана лявата му ръка.

— За нас ще е чест да те почетом. Урех иска да ви награди така, както заслужавате.

Той се дръпна внимателно.

— Благодаря за любезната покана, но точно в момента търся някого.

Зореа се зарадва.

— Някои от твоите приятели ли? Видях двама да играят на зарове наблизко.

— Да, и аз ги видях, но не търся тях. — Хрумна му, че Заил вероятно прави силно впечатление със странните си одежди. Може би двете девойки го бяха забелязали. — Дали не сте го виждали случайно? Висок, блед, с черти като вашите. Целият облечен в черно.

— Видяхме го! — възкликна Нефрити. — Нали, Зореа?

— О, да! — отвърна приятелката ѝ. — Дори знаем къде се намира.

— Ще те заведем при него!

Капитанът позволи на двете да го поведат. Смяташе, че веселбите не са по вкуса на Заил, но явно беше сгрешил.

Жените започнаха да се промъкват смело през тълпата. Държаха го под ръка, за да не го изгубят. Явно знаеха къде отиват, защото с лекота завиваха насам-натам, за да избегнат празнуващите.

Тълпите започнаха да оредяват и капитанът взе да става подозрителен. Беше повярвал, че двете знаят къде е Заил, но тази ситуация бе твърде позната на всеки опитен боец в чужд град. Районът наоколо изглеждаше почти безлюден. Не един наемник беше приключил кариерата си с нож в гърба, подведен от такива изкусителни примамки. Урех може и да бе свят град, но Грегъс Мази беше доказал, че и в него може да вирее злото.

Кентрил спря рязко.

— Знаете ли, дами, имам усещането, че моят приятел вече не е там, където сте го видели. Вероятно се е върнал в двореца.

— Не! Той е съвсем наблизо.

— Въобще не е далеч — настоя Зореа.

Кентрил внимателно, но решително се освободи от двете жени.

— Благодаря ви за усилието. Бяхте много любезни.

— Не! — настоя Зореа. — Насам.

Нефрити кимна:

— Насам.

Двете се вкопчиха в ръцете му с такава сила, че капитанът се учуди. Той се опита да се отскубне, но откри, че жените имат невероятно здрава хватка.

— Пуснете ме! — Успя да се измъкне от Зореа, но Нефрити се беше закачила като пиявица.

— Трябва да дойдеш с нас! Моля те! — настоя тя.

Задържан от едната, Кентрил рискуваше да бъде хванат отново и от втората жена. Най-вероятно всеки момент щеше да се появи и трети нападател — някой добре въоръжен мъж. Обезпокоен от тази перспектива, наемникът заряза чувството за чест и удари с всичка сила приближаващата Зореа.

Със същия успех можеше да удари и близката стена. Юмрукът му пострада повече от брадичката ѝ. Почувства силна болка; може би си беше счупил пръст.

Зореа се опита да го сграбчи, обаче Дюмон се извъртя в последния момент и се измъкна на косъм. Със свободната си ръка успя да извади меча.

Като видя оръжието, Нефрити блъсна Кентрил назад. Капитанът не успя да противостои на изумителната ѝ сила и се удари в близката стена.

От удара светът около него се промени. В първия момент всичко му се видя двойно — Нефрити, плътно следвана от свое точно копие, го приближаваше от едната страна. От другата заплашително пристъпваха две Зореи.

След което всичко стана още по-ужасяващо.

Величествените сгради се превърнаха в руини, от които лъхаше отчаяние и печал. Чуваха се крясъците на хиляди агонизиращи хора. Ужасяваща пурпурна светлина озари небето.

Накъдето и да се обърнеш, Кентрил Дюмон виждаше душите на прокълнатите.

Те се протягаха към него, жадуваха за плътта му, искаха да го направят един от тях. Всички изглеждаха така, сякаш някой беше изсмукал живота им и беше оставил само обвивките. С хлътнали очи и суха кожа, те се движеха така, сякаш току-що бяха изпъзели от своите гробове.

— Не! — изкрещя той. — Махнете се от мен! Размаха меча си и ги принуди да отстъпят, но не виждаше изход. Осъзна, че е обречен, защото рано или късно щеше да се измори и те щяха да го докопат.

— Капитане! Капитан Дюмон!

Наемникът не обърна внимание на вика и отново размаха меча си. Внезапно кошмарните същества сякаш се смалиха и се отдръпнаха. Капитанът направи стъпка напред; надяваше се, че може да избяга.

— Капитан Дюмон! Успокой се! Чуй ме!

Някой сграбчи раменете му. Кентрил се завъртя, решен да се съпротивлява докрай.

— Капитане, аз съм Заил! Заил!

Постепенно пред очите му се появи образът на некроманта. Кентрил се втренчи в него. Радваше се да го види.

— Заил, направи нещо! Не ги оставяй да ни спипат! Заил изглеждаше объркан.

— Кой да ни спипа?

— Тези същества...

Кентрил спря. Ужасяващата тълпа беше изчезнала. Писъците бяха престанали. Урех отново изглеждаше както преди. Жителите наблюдаваха наемника със загриженост и симпатия.

Двете жени също се бяха изгубили.

Некромантът го издърпа бързо настрана. Двамата се отправиха към двореца, без да разменят нито дума. Когато се отдалечиха от мястото на инцидента, бледият мъж бутна Кентрил в една странична уличка и измърмори:

— Кажи ми какво се случи, капитане. Чух гласа ти и дотичах веднага. Ти стоеше наред тълпата и размахваше оръжието си, сякаш духовете на ада искаха да изсмучат кръвта ти.

— Не кръвта ми — отвърна той и осъзна, че все още стиска здраво меча си. — Искаха душата ми!

— Разкажи ми всичко с колкото се може повече детайли.

Капитанът пое дъх и започна да разказва. Обясни за двете жени и как го бяха подмамили. И как след това сякаш целият свят бе полудял.

Заил го слушаше внимателно, с безизразен поглед и без да го прекъсва. Въпреки тази липса на реакция, Кентрил усещаше, че некромантът му вярва. Това го успокои и му позволи да си припомни някои подробности.

Едва когато свърши, магьосникът му зададе един въпрос и за негово учудване той се отнасяше за двете жени.

— Спомена, че едната е носела златисти одежди, като тези в Лут Голейн, а другата е била с доста пищни форми. Това е доста любопитно.

— Едва ли съм първият подлъган, Заил. Бяха много убедителни, когато предложиха да ме заведат при теб.

— Не се опитвам да те обидя. Те наистина ме видяха. Срегнах ги заедно с един от твоите хора. Май се казваше Брек.

— Брек? — Капитанът веднага забрави за своето премеждие. Един от мъжете му беше видян за последен път в компанията на жени, които се бяха опитали да го убият! — Доколкото знам, той така и не се завърна в двореца! Нито Горст, нито Алборд са го виждали.

— Нещо, което трябва да се разследва. Всъщност едно от многото подобни неща.

— Какво искаш да кажеш? — полюбопитства Кентрил.

— Аз също те търсех. Трябва да поговорим за едно тревожно откритие, което направих.

— За какво става дума?

Некромантът се намръщи:

— Сега не е моментът да се впускаме в подробности, но вярвам, че не ни беше казана цялата истина относно Грегъс Мази.

— Цялата? — обади се друг глас откъм него. — Всичко това е пълна лъжа!

Кентрил, който тъкмо прибираше меча си, го извади наново.

— Какво, в името на рая, беше това?

— Един непокорен и твърде шумен спътник. — Заил въздъхна и рече сякаш на торбата си: — Предупреждавам те за последен път, Хъмбърт! Престани да се намесваш или ще премахна съживяващото заклинание!

— Аргх... — разнесе се отговорът.

Внезапно всеки слух, който капитанът беше чувал за последователите на Ратма, му се стори истински. Отстъпи назад, въпреки че досега Заил само му беше помагал.

— Няма от какво да се боиш, капитане.

— Стой настрана от мен! Какво има вътре? Фамилиар^[1] ли?

Заил погледна ядосано торбата.

— Нещо подобно. Хъмбърт все забравя мястото си и ме поставя в неудобно положение, когато реши да се обади.

— Хъмбърт?! Хъмбърт Уесъл?

— Това, което остана от мен, приятел. Да ти кажа като един ветеран на друг...

— Тихо! — Некромантът шляпна торбата. — Капитане, аз съм живял тук цял живот. Наблюдавах и чаках градът да се появи, но сянката все не беше в точно положение. Все пак от време на време постигах някакъв успех. Един ден намерих това... — Некромантът бръкна в торбата и извади черепа. Празните дупки на очите се втрениха в Кентрил. Челюстта липсваше, а някои от горните зъби бяха счупени. На тила се забелязваше широка пукнатина, причинена от сериозен удар. — Останките на Хъмбърт Уесъл. Войник, наемник и авантюрист.

— Последният, видял Грегъс Мази, преди да влезе в сенчестия град и да довърши злокобния си план!

Откъм черепа се чу гневен глас:

— Старият Грегъс не би наранил никого!

Кентрил стисна меча си. Знаеше, че некромантите могат да призовават духове, но говорещият череп му идваше в повече.

— Какво си намислил? Какъв е планът ти?

Заил отвърна с въздишка:

— Планът ми е да открия истината, тъй като тя е свързана с баланса на този свят. За тази цел потърсих нещо, чрез което да призова духа на Мази и да видя има ли начин да се премахне неговото заклинание.

— И успя ли?

Покрай тях минаха някакви хора. Заил бързо прибра черепа и ги изчака да отминат. След това посочи планината Нимир и продължи:

— Изкачих се до планинското жилище на магьосника и открих как да го призова. Изрекох заклинанието, както съм правил стотици пъти досега, но този път не се появи никаква сянка.

Това се стори доста маловажно на капитана.

— Е, значи си се провалил най-сетне. Поне един мъртвец се е отървал от твоята власт.

— Провалих се, защото Мази не е мъртъв.

Кентрил се намръщи, без да е сигурен дали е чул правилно:

— Но нали Юрис Кан ни разказа как е успял да го убие, преди да е причинил повече щети на Урех?

Некромантът кимна:

— Точно така.

— Тогава Грегъс Мази е мъртъв!

— Не е. Убеден съм в това. Единствената причина да не успея с призоваването е, че той е още жив.

Капитанът прибра меча и се обърна към двореца. Внезапен страх за Атанна замени всичките му тревоги и недоверието към некроманта:

— Трябва да ги предупредим! Кой знае къде се е спотаил!

Заил положи ръка на рамото му, наведе се напред и прошепна:

— Знаем къде е, открих го чрез заклинание. Мази е още в града, капитане. — Некромантът отпрати взор към високата сграда на върха на хълма. — Боя се, че дори се намира в самия дворец.

[1] Familiar (от лат. famulus — слуга, роб) — малко демонче или призовано животинче, използвано от магьосниците за дребни задачи. Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Едва ли ветеранът щеше да бъде по-ужасен, ако Заил му беше казал, че самият Дябло се намира в двореца. Грегъс Мази, човекът, който бе обрекъл кралството и желаше дъщерята на Кан, не само беше жив, но и се спотайваше наблизно, готов да причини нови вреди. За първи път в живота си Кентрил изпитваше толкова силно желание да убие някого. Въпреки че беше участвал в много битки, винаги досега беше работил за пари. Тази задача обаче се превръщаше в нещо лично.

— Къде в двореца! — заразително трескаво той, докато се изкачва по хълма. — Къде?

— Всъщност под него. Но не мога да кажа точното място. В това са замесени сили, с които никога не съм се сблъсквал.

— Трябва да ги предупредим — настоя Кентрил. — Трябва да знаят, че опасността е близо!

Некромантът спря и го погледна настойчиво:

— Досега забелязвал ли си нещо нередно в двореца?

— Всъщност не, като изключим това, че няколко от мъжете ми не са се върнали.

— Но не си забелязал никакви признаци, че владетелят и дъщеря му са изложени на риск?

Боецът не хареса насоката на разговора:

— Какво имаш предвид?

— Участвал си в много битки, капитане. Някога уведомявал ли си противника за своите намерения, вместо да се опиташ да го свариш неподготвен?

Кентрил присви очи:

— Искаш да кажеш, че ще трябва да ги предупреждаваме?

— Не и преди да открием нещо повече, или да сме сигурни, че ги грози опасност.

— И какво предлагаш, некроманте?

Заил се огледа, уверявайки се, че наблизно няма никого:

— Нека първо открием какво е скрито долу.

Кентрил се замисли. Намираще плана на Заил за глупав, ала може би некромантът имаше право в поне едно отношение — не биваше да позволяват на злия магьосник да научи, че са разбрали неговата тайна. Вероятно Мази следеше отблизо Кан и дъщеря му и щеше да удари веднага ако усетеше, че е разкрит.

Но може би злодеят наблюдаваше и гостите на двореца. Ако тръгнаха да го преследват, ефектът щеше да е същият.

— Добре, няма да им казваме все още — съгласи се капитанът. — Но трябва да измислим начин да отвлечем вниманието му, за да не разбере, че го издирваме.

— Човекът има право — обади се Хъмбърт.

Заил кимна мрачно.

Продължиха мълчаливо нагоре и скоро влязоха в двореца. Засега никой от двамата не беше измислил подходящ начин за отвличане на вниманието, а времето течеше неумолимо.

На вратата се натъкнаха на Алборд. Младият наемник тъкмо се готвеше да слезе в града заедно с двама от своите другари. Това пасваше идеално на плановете на капитана.

Кентрил дръпна своя заместник настрани и му прошепна:

— Не ме питай за причината, но имам една задача за теб.

— Слушам, капитане? — отвърна русокосият боец, без да трепне. Очите му показваха, че разбира напълно сериозността на положението.

— От този момент нататък искам да спрете с веселбите. Повикайте всеки от нашите, когото откриете. Искам всички тук горе, готови за действие. Уведомете ме незабавно, ако някой липсва. В никакъв случай не се разделяйте и не казвайте нищо на местните.

Думите му най-сетне предизвикаха някаква реакция:

— Колко точно е напечено положението, капитане?

Кентрил си припомни своя сблъсък, когато градът се беше преобразил. Реши, че двете жени са го упоили с нещо, което бе предизвикало ужасяващите халюцинации. Често убийците мажеха ноктите си с отрова. Само едно одраскване беше достатъчно, за да се справят с жертвата си.

— Много напечено. Особено се пазете от две жени. Едната е облечена в златиста рокля... — Капитанът описа накратко Нефрити и

Зореа.

Когато отпрати мъжете, Заил се присъедини отново към него.

— Какво му каза?

— Достатъчно, за да се притесни. Това, че искам да инспектирам мъжете си, едва ли ще се стори подозрително на някого. Наемниците често се отпускат на подобни места и е напълно нормално да ги постегна малко.

— Ще кажем ли на визджерееца?

Кентрил сви рамене:

— И аз се чудя. Но мисля да кажа на Горст, а той се навърта край него.

Двамата се отправиха бързо към библиотеката, но за тяхно учудване помещението се оказа празно. Масата, на която бе седял магьосникът, се беше огънала от натрупаните отгоре книги, ала Цин и неговите бележки бяха изчезнали.

Горст също липсваше. Може би беше последвал визджерееца, за да го наглежда, но с оглед на планината от хартия, изписана от магьосника, по-скоро изпълняваше ролята на хамалин.

В този момент по коридора се зададе Атанна. Лицето ѝ грейна, когато забеляза капитана:

— Кентрил, ти успя! Направи го!

Пренебрегвайки напълно некроманта, тя се хвърли на врата на капитана, целувайки го страстно. Кентрил забрави моментално надвисналата опасност и потъна в нейната прегръдка. Не му попречи дори това, че не разбираше за какво точно му благодарят.

Внезапно забеляза безмълвния Заил, застанал зад гърба на Атанна. В първия миг се ядоса на неговата наглост, но после се сети за важната задача, с която се бяха заели. Внимателно пусна принцесата и се отдръпна.

— И за какво ми благодариш толкова горещо?

— Сякаш не знаеш! — Девойката беше готова да го разцелува отново, но се въздържа, забелязала неговото неудобство. Обърна се към некроманта и рече: — Това може да заинтересува и вас, господине.

— Разбира се, милейди.

— В момента Куов Цин е на среща с баща ми!

— Вече? — Кентрил остана учуден, че визджереецът се е заел с Юрис Кан толкова скоро. Явно алчността му си беше казала думата.

Можеха само да се надяват, че бързането няма да провали всичко.

— Добрият магьосник каза на баща ми, че до ден-два щял да премахне проклятието на Мази. Разбира се, имало още доста работа, но бил сигурен, че ще успее! — В очите ѝ се четеше надежда. Дори само заради Атанна, капитанът се надяваше Куов Цин да не се изложи.

— Много се радвам, но...

— По-важното е, че магьосникът вече извърши едно чудо. — Червенокосата принцеса направо подскочаше от радост. — Успя да убеди баща ми, че Урех трябва да остане в този свят. Обясни му, че за да отиде в рая, човек първо трябва да го заслужи с делата си.

Дюмон се поколеба за момент:

— Значи Юрис Кан няма да опитва заклинанието отново, така ли?

— Не. Благодарение на визджерееца вече вярва, че имаме мисия тук. Мисли, че ние трябва да поведем останалия свят по праведния път. Дори смята, че така ни е било писано от самото начало.

Всичко това се стори твърде невероятно на Кентрил и все пак не виждаше причина девойката да си измисля. Значи монархът все пак бе променил своите намерения. Цин беше успял, и то по-скоро, отколкото бяха очаквали.

— Поздравления за добрите новини, милейди — обади се Заил учтиво.

— Благодаря ви — отвърна му тя с усмивка и моментално се обърна пак към Кентрил: — Баща ми беше толкова развълнуван, че реши да покани теб и почитаемия Цин на скромна вечеря. Елате и вие, уважаеми Заил.

Бледият мъж поклати глава:

— Последователите на Ратма по принцип не са много общителни, пък и аз не съм сторил нищо, за да заслужи подобна почест. Но съм напълно съгласен, че капитан Дюмон и магьосникът трябва да бъдат уважени.

— Както желаете. — Атанна моментално забрави за него. — Кентрил, ти нали ще дойдеш?

— Разбира се! Това ще е голяма чест за мен!

— Чудесно! Ще изпратя прислужник в покоите ти, за да ти помогне да се облечеш.

— Да се облека ли? — озадачи се наемникът.

— Разбира се — намеси се Заил. — Трябва да си подходящо облечен, щом ще ходиш на прием при владетеля.

Преди Кентрил да успее да възрази, Атанна го целуна отново и се отдалечи.

— Невероятна жена, капитан Дюмон.

— Наистина!

Некромантът се наведе към ухото на Кентрил:

— Тази вечеря може да ни е от полза. Докато вие се занимавате с Юрис Кан и дъщеря му, аз мога да проуча маршрута ни надолу. Надявам се, че ще намеря някакви планове на двореца, които да включват и подземията.

Кентрил продължаваше да гледа в посоката, в която беше изчезнала Атанна.

— Неприятно ми е, че не й казахме.

— Спомни си, че едно време Грегъс Мази си е падал по нея. И сега, ако усети някаква опасност, може да я отвлече. Колкото по-малко знае, толкова по-безопасно е за нея.

— Добре — въздъхна капитанът и се обърна към облечения в черно мъж: — Внимавай да не те хванат! Ще ни бъде доста трудно да обясним какво си правил долу.

— Спокойно. Ако ме заловят, ще поема цялата отговорност. Атанна няма да загуби доверие в теб.

Заил се оттегли с лек поклон и остави намръщеният капитан да се чуди в какво се е забъркал.

Кентрил тръсна глава и се отправи към своята стая, за да се приведе в по-приличен вид за предстоящата вечеря.

В края на краищата предстоеше му решителна битка.

В покоите му го очакваше лъскава черна униформа със златни акселбанти. На раменете на куртката бяха пришити еполети, а от лявата страна на гърдите се виждаше герб с меч и корона. Блестящи черни кожени ботуши, високи до коленете, довършваха тоалета.

Кентрил се почувства малко глупаво в тези дрехи. Такива униформи се полагаха на генералите, а не на неизвестните наемнически капитани. Обаче не можеше да се появи на вечерята, облечен със старите си парцали.

Това, че униформата му беше по мярка, изобщо не го учуди. Явно Атанна наистина държеше той да изглежда добре. Но му беше интересно дали дрехите бяха принадлежали на някого, или дъщерята на Юрис Кан просто ги беше създала с помощта на магия.

С почуда откри, че пред вратата го очаква почетен караул. Стражите замаршируваха церемониално пред него по коридора, водещ към покоите на Юрис Кан.

— Добре дошъл, приятелю! — поздрави го владетелят от стола си. — Доволен съм, че прие да вечеряш с нас.

Слугите бяха внесли широка маса, украсена с пищна дърворезба. Върху златотъканата покривка бяха подредени чинии, прибори и свещници от чисто сребро. Около софрата имаше три стола. Самият Юрис Кан не можеше да слезе от подиума и затова пред него беше разположена по-малка, но също толкова богато украсена масичка. Всичко беше нагласено, така че да изглежда сякаш владетелят седи начело на празничната трапеза.

Куов Цин вече се бе настанил отляво на домакина.

В мига, когато Кентрил се приближи, Атанна протегна ръка към него. Капитанът се загледа в нея, прехласнат от видението. Нищо в богато украсената стая не можеше да се сравнява с красотата ѝ.

Дългата ѝ зелена рокля контрастираше с прекрасната червена коса, която принцесата носеше разпусната. Раменете ѝ бяха открити, а деколтето беше изрязано точно колкото да загатва, а не да разкрива нейните великолепни форми.

Капитанът пое предложената ръка и галантно я целуна. След това двамата се доближиха до трапезата.

— Ти ще седнеш отдясно на баща ми — обясни му тя, — а пък аз ще се настани в другия край.

Кентрил понечи да се запъти към своето място, ала внезапно си спомни правилата на дворцовата етикеция. Заведе прекрасната дама до нейния стол и учтиво ѝ помогна да седне.

Атанна прие жеста му с усмивка.

— Тъкмо навреме — измърмори Цин, докато наемникът се настаняваше. Съдейки по чашата пред него, визджереецът вече беше пийнал доста. Той, разбира се, беше дошъл облечен в обичайната си роба. Като магьосник, от него не се очакваше да носи други дрехи, а и

в интерес на истината изпъстреният с руни туринаш изглеждаше съвсем намясто.

— Изглеждате прекрасно, капитане! — поздрави го Юрис Кан.
— Скъпа, нали е величествен?

— Да, татко — изчерви се Атанна.

— Чудесен избор, дъще. Капитане, тази униформа ви стои великолепно!

— Благодаря ви, милорд. — Кентрил не намери какво друго да каже.

— Радвам се, че откликнахте на поканата ми. Дължа много и на двама ви, а както се очертава, скоро ще ви дължа дори още повече!

— Честта е наша, лорд Кан — отвърна визджереецът и надигна празната си чаша. Слуга в ливрея се появи моментално и я напълни от някаква зелена бутилка.

Ветеранът кимна в знак на съгласие, макар да не смяташе, че е заслужил чак такива благодарности. Вярно, беше помогнал с ключа на светлината, но всеки здрав мъж можеше да стори същото. Куов Цин щеше да освободи Кан от магията на Грегъс Мази и вероятно заслужаваше почести, но за Кентрил беше достатъчно да седи близо до Атанна.

Юрис Кан щракна с пръсти и вечерята започна. Облечени в златисто слуги поднесоха първите блюда. Отнасяха се към наемника със същото внимание, както и към своя господар и това притесни Дюмон още повече. Той бе обикновен боец, издигнал се в ранг само защото беше оцелял там, където мнозина храбри мъже бяха загинали.

По време на вечерята капитанът опита екзотични плодове, каквито не беше вкусвал никога, наслади се на крехки, майсторски приготвени меса и пи отбрано вино. Всичко бе наистина перфектно. Приличаше повече на сън, отколкото на реалност.

През цялото време очите му не слизаха от прекрасната Атанна.

Внезапно му хрумна странен въпрос. Вгледа се в чинията си и запита внимателно:

— Милорд, откъде вземате храната?

Цин го изгледа така, сякаш беше малко дете, обаче Юрис Кан му отговори съвсем сериозно:

— Добър въпрос, наистина. По време на нашето изгнание времето течеше в някои отношения, но в други не. За съжаление дори

аз не мога да го обясня по-точно. Знаехме, че годините в истинския свят отминават, но не остарявахме, не спяхме и най-важното, не огладнявахме.

— Никога? — възкликна изненадано Кентрил.

— Е, понякога, макар и рядко, се хранехме. Все още сме в такова положение, но се надявам, че нещата ще се поправят.

Кентрил кимна, доволен от отговора, макар да се срамуваше малко от наивния си въпрос.

— Господарю — намеси се визджереецът. — Докато обяснявахте очевидното на капитана, на мен ми хрумна нещо друго.

Кан се заинтересува:

— Нещо, свързано с моето състояние?

— Да. Ще се нуждая от помощта на дъщеря ви, както и от вашата. Виждате ли... — Цин започна дълъг и абсолютно неразбираем за капитана разговор. Кентрил насочи вниманието си към домакинята. Атанна го погледна и му се усмихна.

Запленен от гледката, капитан Дюмон забрави ножа, който стискаше. Острието се изплъзна и нарани ръката му.

Болката проряза Кентрил. Капки кръв обагриха чинията.

Внезапно прекрасната светла стая се превърна в някакъв кошмар.

Прясна кръв се лееше по напуканите стени, а таванът се беше превърнал в нащърбена дупка, разкриваща небе, изпълнено с пурпурни облаци. Между тях проблясваха светкавици. Вихрите сякаш заплашваха да погълнат света отдолу.

Кости, които подозрително напомняха човешки, се търкаляха по разбития под. Плъх претича през стаята и изчезна в някаква дупка. Силният вятър виеше в избитите прозорци. Беше горещо, ала въпреки това студени тръпки побиха Кентрил.

Отвсякъде звучаха писъци. Капитанът се надигна от масата и видя в ръждясалата си чиния парче зеленясало месо, пълно с червеи.

Виковете продължаваха и той се опита да запуши ушите си. Загуби равновесие и залитна към стената, откривайки причината за стоновете.

Стотици усти се появяваха в стената и викаха за помощ. Капитанът се дръпна назад и залитна обратно към масата, сблъсквайки се с ядосания Цин.

— Какво ти става, кретен? Правиш се на глупак пред домакина ни! — Визджереецът посочи подиума.

Но когато Кентрил погледна натам, не видя учтивия Юрис Кан. Столът си беше на мястото, сякаш незасегнат от ужаса, обаче върху него не седеше владетелят на Урех. Пред очите на капитан Дюмон се изправяше...

— Кентрил! Отговори ми! Аз съм Атанна! Кентрил!

И сякаш като в сън голямата стая възвърна вида си.

Атанна държеше кървящата му ръка и го гледаше загрижено. Нейните очи се оказаха опората, която капитанът използва, за да се успокои.

— Капитан Дюмон, зле ли ви е?

Кентрил погледна внимателно Юрис Кан. Въздъхна с облекчение, забелязвайки побелелия монарх пред себе си. Ужасяващият образ беше отлетял и сега капитанът дори не можеше да си припомни своето видение.

Дъщерята на Кан му поднесе някаква чаша.

— Скъпи, изпий това.

Виното го успокои и прогони кошмарните спомени.

Атанна го заведе обратно до стола му. Кентрил седна и измънка:

— Извинете ме...

— Не е необходимо болен човек да се извинява — учтиво отбеляза Кан.

Полагайки ръка на рамото му, Атанна каза:

— Мисля, че знам какво се случи. Днес се разхождахме в градината и нещо го ухапа.

— Разбирам. Насекомите от джунглата понякога се появяват тук и пренасят разни болести, които предизвикват делириум. Сигурно ви е ухапало нещо такова.

Кентрил се беше сражавал на много места, където природата представляваше по-опасен противник от вражеските войници и бе склонен да повярва на тези думи. Но яснотата на видението му го притесняваше. Какво ли можеше да предизвика подобни халюцинации? Беше виждал и проливал кръв, обаче никога не бе оставял въображението си да рисува такива картини.

Думите на Атанна донякъде обясняваха и случката в града. Може би това бе първият признак на болестта. Капитанът смяташе, че Зореа

и Нефрити са го упоили, ала въздействието на отровата трябваше да е преминало досега.

— Каквото и да е, сигурен съм, че благодарение на грижите на дъщеря ми ще се оправите. Искам да сте в отлично здраве, когато ви поднасям моите дарове, за да не кажете, че ви принуждавам за нещо.

— Дарове?

— Точно така, капитане, макар че ако ги приемете, вече няма да сте капитан. Загубихме мнозина в борбата срещу Грегъс Мази. Важни люде и добри приятели. В момента имам нужда от хора, щом ще оставаме в света на смъртните. Вие двамата можете да ми помогнете.

Кентрил почувства милувката на Атанна върху врата си и когато погледна към нея, тя му се усмихна с гордост.

— Уважаеми Цин, ние с вас си поговорихме по-рано, така че имате предимство пред капитана. Решението не е лесно, затова повтарям своето предложение. Всички, които владееха магията, загинаха, с изключение на мен и дъщеря ми. Предлагам ви същата чест, с която бе удостоен Грегъс. Моля ви да заемете поста на пръв кралски магьосник и съветник.

Визджереецът се изправи бавно с доволна усмивка върху изпитото си лице. Кентрил си представяше радостта му. Беше се осигурил мечтания достъп до книгите в библиотеката. Лорд Кан му даваше всичко, което желаше.

— Господарю, за мен ще бъде удоволствие!

— Чудесно. — Побелелият владетел се обърна към Кентрил, който усети как стомахът му се сви. — Капитан Кентрил Дюмон, от усилията да ни помогнете и препоръките на дъщеря ми разбрах, че сте способен, честен и лоялен. Това са най-добрите качества на един войник и на един лидер! Ние сме древно кралство в нов свят, който познавате по-добре. Имаме нужда от такъв мъж, който да ни защитава и да ни предвожда в тези времена. Искам да ви направя командир на войниците, защитник на народа и генерал, достоен за тази униформа.

Кентрил се изправи на крака:

— Великодушни господарю...

Кан го прекъсна учтиво:

— Трябва да знаете, че в Урех такъв пост идва с титла. Командирът на армията е също и принц.

Кентрил загуби дар-слово. Атанна леко го стисна за ръката.

— Като благородник ще получите всички привилегии, имение, слуги, ще можете да се жените за други благороднички...

При последните думи Атанна стисна силно ръката му. Кентрил погледна към нея и осъзна защо Кан му предлагаше такава щедра награда. Въпреки флирта, войникът не си представяше, че връзката им има бъдеще. Атанна беше принцеса и трябваше да се омъжи за човек от своето съсловие. Крале, султани и принцове можеха да искат ръката ѝ, но не и обикновените наемници.

Баща ѝ беше премахнал тази пречка с един замах.

— И така — довърши Юрис Кан и му се усмихна бащински, явно предвиждайки бъдещето. — Какво ще кажете, добри ми капитане?

Че какво да каже? Само луд или глупак би отказал подобни дарове.

Кентрил не се смяташе за такъв.

— За мен е чест да приема, милорд!

— Прекрасно! Вие и уважаемият Цин ме ощастливихте. В момента, когато се освободя, ще направя официално изявление пред двора за новите ви постове. Получавате благодарностите на Урех и особено моите!

Атанна се завърна на стола си, изчервявайки се всеки път, щом очите ѝ срещнеха тези на ветерана.

Разговорът се завъртя отново около плана на Куов Цин. Заради нуждата от участието на Атанна в замисъла, тя насочи натат цялото си внимание. На капитана не му оставаше нищо друго, освен да се отдаде на своите мисли.

Замисли се за своята лоялност. Въпреки всичко, което му предлагаше Кан, и обещанието в очите на Атанна, наемникът не беше казал нищо за възможната заплаха от страна на Грегъс Мази. В този миг Заил вероятно скиташе из двореца и изпълняваше своя план зад гърба на домакините. Вярно, и двамата имаха само добри намерения, но капитанът се чувстваше като предател.

Въпреки своите угризения, Кентрил не продума. Ако некромантът грешеше, никой нямаше да пострада. Ако пък беше прав, тогава двамата сами трябваше да се справят със заплахата. Кан не можеше да направи нищо от стола си, Цин имаше твърде много задачи,

а ветеранът дори не можеше да си помисли да забърка Атанна в подобна каша.

Не, ако Мази беше жив, лично Кентрил щеше да му плати за предишните престъпления.

ДВАНАДЕСЕТ

Заил се появи няколко часа след вечерята. Изразът на лицето му, докато се вмъкваше в стаята на капитана, не издаваше дали търсенето е било успешно.

Некромантът очерта един кръг с камата си и едва тогава заговори:

— Оказа се по-лесно, отколкото предполагах. В библиотеката имаше пълни схеми на подземията. Нашият домакин явно не проявява предпазливост в дома си.

— Вероятно смята, че може да се довери на всеки — отвърна му Кентрил с горчивина.

Заил му посочи картата, която показваше как да се влезе в системата от тунели.

— Добре, че се добрахме до това. Подземието доста напомня на лабиринт. Спокойно можехме да се загубим вътре.

— Къде мислиш, че ще е Мази?

— Ще се опитам да разбера, преди да тръгнем. Намерих още няколко косъма в жилището му. Ще ги използвам за магия, с която да определя местонахождението му. Не може да се каже със сигурност, но поне ще ни даде някаква представа.

— Той може ли да те засече?

— Винаги има опасност, но аз действам много внимателно. Методите на моя орден са много по-фини от тези на Мази или на Цин. Това е въпрос на оцеляване. Знаеш, че никъде не ни харесват. Обучени сме да се движим сред други магьосници, без те да могат да ни открият. Бъди спокоен, Мази няма да ни усети.

Думите му не впечатлиха особено ветерана, но вече беше късно да се отказва.

— С колко време разполагаме?

— Заклинанието на визджерееца ще продължи дълго, може би цял ден. Но ние трябва да тръгнем още щом започнат приготвянията.

Добре, че взех картата. Гледай да не я изгубиш. — Заил се обърна към вратата, но се спря и попита: — Как мина вечерята?

— Доста добре. — Сега не беше уместно да разказва всичко на некроманта.

Облеченият в черно мъж явно очакваше повече подробности, но тъй като Кентрил мълчеше, той се обърна и си тръгна.

Капитанът тъкмо беше задрямал, когато почукване на вратата го събуди и го накара да посегне към камата си. Показаха се Горст и Алборд. И двамата изглеждаха разтревожени.

— Какво има, Горст? — Кентрил отпусна ръка.

— Алборд иска да ти каже нещо.

— Капитане, притеснявам се.

— От какво?

— Никой не е виждал Брек, а сега, освен него липсват още двама.

Новините не бяха добри, особено с оглед на предстоящите събития.

— Кои?

— Саймън и Мордекай. Разпитах останалите, но никой не можа да се сети кога ги е виждал за последно.

— Другите налице ли са?

Горст кимна:

— Малко са недоволни, но не е чак толкоз лошо да се седи в двореца, нали, Кентрил?

Капитанът се изчерви, но сега имаше далеч по-сериозни грижи от грубите закачки на варварина. Отрядът се топеше обезпокоително бързо.

— Значи липсват трима... Това не е добре. Някой май не е доволен от нашето присъствие. — Дали пък изчезванията нямаха нещо общо с Грегъс Мази? Дали магьосникът не ги елиминираше един по един?

— Какво ще правим? — попита Алборд.

— Ще се оправяме сами. Никой да не напуска двореца, докато не кажа. Малко сме, за да търсим останалите. Ще трябва да предположим най-лошото. — Кентрил потърка брадата си. — Алборд, ти поемаш командването. Намислил съм нещо и ще имам нужда от Горст. Ще се справиш ли?

Младият боец се изпъна.

— Разбира се, капитане.

— Чудесно. Ако някой от липсващите се завърне, разпитайте го най-внимателно. Трябва да съберем повече информация.

Никой не предложи да се обърнат към Юрис Кан. Мъжете подкрепяха своя капитан безрезервно. Кентрил освободи Алборд, но задържа великана.

— Трябва да ти кажа нещо. Ще имам нужда от помощ, но е рисковано. Ако не искаш да дойдеш, ще те разбере.

Гигантът се усмихна широко:

— Как пък не! За какво става дума?

Кентрил му разказа всичко за откритието на некрманта и за плана им да проникнат в катакомбите. Горст слушаше мълчаливо, без да откъсва очи от командира си.

— Ще дойда — отсече той, когато капитанът завърши.

— Горст, това може да се окаже по-опасно от битка.

— Чудесно!

Кентрил въздъхна облекчено.

Присъствието на Горст, който да пази гърба му, го успокояваше. Предстоеше им опасна мисия в тила на врага и щяха да се изправят срещу магия, но нали Заил беше с тях. Ако некрмантът успееше да отвлече вниманието на Мази, двамата бойци щяха да ударят. Нападението от три страни едновременно им даваше огромно преимущество.

Капитанът се намръщи на собствената си наивност. Сега всичко изглеждаше просто, но едва ли щеше да се окаже такова. Едно нещо бе научил още в началото на своята кариера — когато битката започне, всички превъзходни планове се изпаряват.

Изчакването на подходящ момент беше истинско мъчение. За капитана всяка минута изглеждаше като час, а всеки час — като ден. Ако не бяха кратките срещи с Атанна, когато тя успяваше да се измъкне от приготовленията за заклинанието, Кентрил щеше да полудее.

Когато бяха заедно, двамата говореха малко, предимно за бъдещето. Сладостни предчувствия изпълваха главата на капитана

всеки път, когато червенокосата магьосница се хвърлеше в обятията му.

— Съвсем скоро! — шептеше Атанна.

Под влияние на тези сладки мигове Кентрил се закле пред себе си лично да поднесе главата на Мази на Юрис Кан и дъщеря му. Щеше да им докаже, че е достоен за почестите, които му оказваха!

Решителният час настъпи. Този път Атанна изглеждаше различно. Носеше широка бяла роба като тази на баща ѝ, а прекрасната ѝ коса беше вързана на скромна опашка. Сериозното ѝ изражение подсказа на Кентрил какво предстои.

— Започва ли се?

— Визджереецът каза, че силите са в подходящо съотношение. Все пак ще ни трябват няколко часа, а аз ще съм там през цялото време. Дойдох да те помоля за подкрепа и вяра в нашия успех.

Той я целуна:

— Разбира се, че ще успееш! А аз ще бъда с тебе духом!

— Благодаря. — Тя се усмихна и си тръгна.

Кентрил разбра, че моментът да действат е настъпил. Събра своята екипировка, изчака няколко минути за по-сигурно и тръгна да търси Горст и некрманта.

Срещна се с гиганта в коридора. За да заблудят стражите наоколо, двамата заговориха за малка тренировка за поддържане на формата. Прекосиха спокойно коридорите и излязоха от двореца.

Входът към катакомбите, открит от некрманта, се намираше доста далеч от замъка. Оттам бяха влезли доброволците, които бяха отнесли ключа на сянката долу. Според Заил входът не бе естествен, а издълбан в скалите от човешка ръка. Вероятно беше дело на монасите — скривалище, в случай че стане нещо с манастира; или пък катакомбите криеха някакъв тайнствен олтар за техните свещени ритуали.

Кентрил въобще не се интересуваше от произхода на пещерата. Важното бе, че тя им позволяваше да проникнат в подземията. Въпреки това, когато видя мрачния вход, сърцето му заби както по време на битка. Пое дълбоко въздух и успя да прикрие от Горст необяснимото си притеснение.

— А къде е Заил? — запита капитанът.

— Тук съм — отговори глас от близките сенки. Част от скалите изчезна, когато некромантът отметна наметалото си и се показа. — Реших, че е по-добре да се прикрия с илюзия, докато пристигнете.

Кентрил стисна зъби и се престори, че не е впечатлен ни най-малко:

— Разкажи ни нещо за прохода.

— Трябва да вървим един по един. Твоят приятел ще трябва да се навежда, а на места сигурно ще му е доста тясно.

— Не се притеснявай за Горст. Ако му се наложи, ще си проправи собствен проход.

Заил се обърна и въведе двамата наемници в пещерата. В първия момент Кентрил имаше усещането, че стените искат да го смачкат, но за щастие то изчезна скоро.

Некромантът прошепна нещо и бледа светлина изпълни шахтата — идваше от камата, която държеше в лявата си ръка.

— Така продължава около двеста метра — обясни Заил. — После се разширява.

Горст придържаше главата си наведена, но само веднъж му се наложи да премине странично през един по-тесен участък. Подът беше гладък и не затрудняваше придвижването. До този момент експедицията не се отличаваше с нищо от разходка по коридорите на двореца.

Късметът ги изостави там, където проходът трябваше да се разшири. Внезапно тримата се озоваха пред солидна стена от натрошени камъни.

— Ами сега какво ще правим? — възкликна некромантът. — Според картата няма друг вход.

Кентрил се приближи и премести няколко камъка.

Цялата купчина се изтърколи напред и за няколко секунди го затрупа до коленете. Горст го измъкна бързо, преди да е станало късно. Тримата се дръпнаха назад и изчакаха прахолякът да слегне.

— Мисля, че виждам нещо — заяви Заил, когато спря да кашля.

И наистина, отгоре имаше дупка. Некромантът вдигна камата и внимателно се покатери.

— Пещерата се разширява... Но ще трябва да пропълзим няколко метра.

Горст и капитанът започнаха да разширяват дупката, а магьосникът им светеше с камата. Скоро се озоваха от другата страна и пред очите им се разкри истинският подземен комплекс.

Пещерата се простираше на стотици метри. Огромни сталактити се спускаха от тавана. По стените се стичаше вода и дълбаеше причудливи форми, разкривайки искрящи кристали, които блестяха на светлината на кинжала.

Кентрил огледа пътя пред тях и моментално забрави за красотата на пещерата. На десетина метра отпред подът внезапно пропаднаше и се превръщаше в ужасяваща черна бездна.

— Надолу ли сме? — запита весело Горст.

Заил кимна и извади изпод наметалото си въженце, дълго около половин метър. Хвана двата края и ги дръпна, при което въжето се разтегна два-три пъти.

— Горст, помогни ми.

Некромантът подаде камата на Кентрил и заедно с едрия наемник започнаха да дърпат въжето. Скоро разполагаха с достатъчно дължина, за да се спуснат.

Заил пое камата безмълвно и се наведе над бездната, докато двамата бойци завързваха въжето около един сталагмит.

— Ако чертежите са верни, ще има достатъчно широка площадка, върху която да стъпим.

— А ако няма?

— Тогава ще висим на косъм от ужасяващо падане. За щастие неизвестният автор на картата не беше сбъркал — не само за слизането, но и за по-нататъшния маршрут. Тримата все по-уверено навлизаха в подземие, водени от светещото острие на Заил.

Скоро достигнаха място, където проhodът се разклоняваше. Некромантът спря за малко, за да прегледа чертежите.

— На прав път ли сме? — запита капитанът.

— Така мисля. Заклинанието, което направих, преди да влезем, не ми показва точното място, но от малкото, което разбрах, вярвам, че вече сме близо. Бъдете внимателни!

Авантюристите продължиха бавно напред през серията от тунели.

По някое време Кентрил забеляза, че районът пред тях става много по-ярък. Бутна некроманта и му даде знак да прибере камата.

Проходът загуби малко от блясъка си, но остана осветен.

Капитанът продължи напред с изваден меч, а Горст и Заил го следваха по петите. Всички бяха нащрек за евентуална опасност. Светлината се увеличаваше с всяка крачка, макар да изглеждаше някак приглушена.

Изведнъж тримата се озоваха в широко кръгло помещение, в средата на което върху един сталагмит блестеше източникът на светлината...

Ключът на сянката.

Варовикът на сталагмита беше издялан под формата на ръка, в центъра на която лежеше магическият кристал. Кентрил се приближи, за да огледа внимателно творението на Юрис Кан. Заил отново извади камата си и се присъедини към него.

Едно лице, въплъщение на абсолютния ужас, внезапно се появи зад кристала пред погледите на потресените авантюристи.

Наемниците изругаха. Дори Заил измърмори нещо под носа си.

Оказа се, че в скалното образувание е издялана фигурата на мъж. Ръцете и краката му бяха извити нечовешки, сякаш вързани отзад. Изражението на агония беше изработено толкова майсторски, че Кентрил очакваше фигурата да изкрещи всеки миг. Скулпторът беше успял да улови ужаса по изключителен начин.

— Какво е това, за бога?!

— Някакъв пазител, предполагам. Като гаргойлите и архангелите, които видяхме.

— Тогава защо не вдигна шум, като влязохме?

Некромантът сви рамене.

Кентрил пристъпи напред към ужасяващата скулптура и внимателно я почука по гърдите с меч си.

Нищо не се случи. Стиснатите от болка очи не се отвориха; пазачът, не се опита да отхапе главата на натрапника.

Капитанът се почувства глупаво и се обърна към останалите:

— Щом Мази не е наблизо, по-добре... Студени тръпки ползиха по гърба му. Забеляза, че другарите му се взират с ужас зад него. Капитан Дюмон се обърна.

Очите, които бяха останали затворени дори след проверката му, сега сезираха яростно в него.

Устата издаде ужасяващ вик.

Мъжете притиснаха с ръце ушите си, когато силният звук отекна в пещерата. Крясъкът се разнасяше далече извън помещението с кристала.

Това продължи почти минута. Постепенно писъкът затихна и тримата свалиха ръцете си.

Изведнъж чуха приближаващо пляскане на криле.

Появи се цяло ято подобни на прилепи същества, които ги нападнаха с яростни крясъци. Високи до коляното, демоничните фигури напомняха за кръстоска между човек и гущер. Имаха остри нокти като на грабливи птици, с които се опитваха да докопат мъжете.

— Алае Нефастус! — извика некромантът. — Крилати демончета! Опасни са, когато са много!

А тези определено бяха много. Кентрил посече едно от съществата и със задоволство видя как то рухна на пода. Обаче на негово място изникнаха шест, още по-озверени. Наблизо Горст размаза две наведнъж с брадвата си, но трето го ухапа по рамото. Гигантът извика от болка и изненада.

Имповеите изпълваха помещението, а крясъците им бяха зловещи като този на пазителя. Капитанът успя да убие още два, но това не спираше останалите.

Едно от дяволчетата мина покрай него и атакува Заил. Некромантът разтвори широкото си наметало и плени нападателя. Създанието издаде отчаян писък и се разпадна на прах. Магьосникът изтръска наметалото и се зае с останалите.

— Сигурно служат на Грегъс Мази! — извика Кентрил. — Това нещо, дето изпищя, вероятно е сложено, за да ги предупреждава!

Заил не отвърна, вместо това изкрещя няколко неразбираеми думи към друга група от летящи импове. В същото време нарисува кръг с върха на камата си.

Пет от създанията внезапно се обърнаха и за учудване на Кентрил нападнаха своите. Два изненадани импа загинаха, преди останалите да се усетят и да нападнат предателите. За няколко секунди петте демончета рухнаха, но успяха да вземат още две със себе си.

Капитанът беше ранен по бузата. От болката очите му се насълзиха, но той успя да удари измъкващия се нападател.

Въпреки загубите обаче създанията продължаваха да атакуват.

— Твърде много са! — изръмжа Горст.

— Капитане, ако с Горст успеете да ги задържите далеч от мен за малко, може и да успее да ви отърва от тях!

Кентрил не виждаше друг изход, така че заслони с гърба си некроманта. Гигантът стори същото от другата страна.

Защитеният магьосник отново заговори на неразбираем език. С камата си нарисова друга фигура, наподобяваща звезда.

Странно миришеща мъгла изпълни за секунди всяко кътче на пещерата.

Въпреки че не вредеше на тримата мъже, ефектът ѝ върху имповете беше впечатляващ. Те започнаха да губят ориентация, блъскаха се един в друг, удряха се в стените или просто рухваха на пода. Падналите на земята се мятаха като полудели. Постепенно писъците им заглъхнаха и създанията започнаха да застиват.

Не след дълго всички бяха мъртви.

— Зерата! — извика некромантът.

Мъглата изчезна моментално, без да остави и следа.

Заил се наклони внезапно и щеше да падне, ако Горст не го беше подхванал. Магьосникът поседя така за малко, след което се изправи и рече:

— Простете ми. Последното заклинание ме изтощи, понеже трябваше да го контролирам внимателно. Иначе ефектът щеше да е различен.

— Какво имаш предвид? — попита Кентрил подозрително.

— И ние щяхме да лежим до имповете.

Горст подритна няколко трупа, за да се увери, че не мърдат, и погледна към прохода, през който бяха дошли.

— Като че ли не се чуват повече.

Заил се приближи към него.

— Вероятно сме избили цялото ято.

Гигантът кимна и запита:

— А къде ли е господарят им?

Този въпрос тревожеше и Кентрил. Само това ли можеше да им изпрати Мази? Защо самият той не беше атакувал с някоя магия, докато тримата бяха заети? Даже и най-неспособният тактик щеше да оцени такава великолепна възможност.

Притесняваше го и още нещо. Капитанът се обърна към ключа на сянката и се зачуди защо Грегъс Мази не го беше счупил. Вероятно

изискваше доста усилия, обаче Юрис Кан бе споменал, че бившият му приятел е много надарен магьосник. Едва ли щеше да има проблеми да направи кристала на хиляди отломки.

Тогава защо не го беше унищожил?

Едва ли заради паричната му стойност, макар че Кентрил познаваше мнозина благородници, които биха платили огромна сума за такъв уникален камък. Просто не беше за вярване, че кристалът е направен с магия. Изглеждаше толкова истински; всяка фасета беше като малко огледало. В някои капитанът виждаше своето отражение, в други — разкривените форми на придружителите си и мъртвите тела на имповете. Можеше дори да види ужасяващите черти на пазителя.

Кентрил се вгледа внимателно в очите на фигурата. Бяха толкова прецизно изработени... Изглеждаха съвсем като истински.

— Мисля, че няма нужда да търсим повече Грегъс Мази — рече бавно капитанът. — Според мен сме го намерили.

ТРИНАДЕСЕТ

— Мисля, че си прав, капитане — рече Заил, след като дълго проучва фигурата. — Сега, след като направих няколко заклинания, мога да се закълна, че в нея има живот.

— Но как? — Кентрил отчаяно искаше да разбере истината. — Как е възможно това? Какво се е случило с Мази?

— Предполагам, че Юрис Кан не ни е казал истината.

— Не е възможно! Лорд Кан не би сторил такова нещо. Знаеш това!

— И аз съм също толкова объркан и обезпокоен от това разкритие. Може би Кан не знае за истинската съдба на бившия си приятел. Вероятно дъщеря му също не знае.

— Разбира се, че не знае! — отвърна остро капитанът.

Горст поклати глава:

— Можеш ли да сториш нещо? Да го превърнеш отново в човек?

— Уви, боя се, че не е възможно. Магията тук е по-сложна и от проклятието, което обвързва нашия домакин със стола. Грегъс Мази не само е запечатан в сталагмита, той е част от самата планина. Такова заклинание не може да се спре.

— Но нали каза, че е жив — настоя гигантът.

Заил сви рамене. Явно бе по-разтревожен, отколкото показваше.

— Да. Иначе щях да успея да призова сянката му. Но подозирам, че дори умът му да е оцелял при тази трансформация, Мази отдавна е полудял. Всъщност той едва ли страда вече.

— Искам да го видя — обади се някакъв глас. — Извади ме, за да мога да го огледам по-отблизо.

Некромантът бръкна в своята торба и извади черепа на Хъмбърт. Горст изглеждаше обезпокоен, но и доста любопитен. Кентрил се сети, че в бързината бе забравил да разкаже на гиганта за необикновенния спътник на Заил.

Магьосникът вдигна черепа и го приближи към сталагмита. Известно време Уесъл само даваше указания накъде да го обърнат.

След минута обобща тъжно:

— Да... Старият Грегъс е загазил повече и от мен.

— Усещаш ли нещо? — попита некромантът. — Нещо, което да подсказва кой го е извършил?

— Ползвана е мощна магия, но не мога да кажа със сигурност от кого. Ала си прав, че не можем да я променим. Няма начин да го превърнем отново в човек.

Кентрил не искаше да си помисля какво ли бе почувствал клетникът. Дали бе страдал? Беше ли прокълнат да запази разсъдъка си през всичките тези векове? Неспособен да помръдне, неспособен да направи каквото и да е...

— Но защо? — попита капитанът. — Защо са му причинили това? Заил, нали видя какво се случи? Мази изпищя и повика онези същества.

— Вярно... Сигурно е част от някаква предупредителна система. — Некромантът се обърна към ключа на сянката. — Дали не го направи, защото се доближихме до камъка?

„Но в това няма никакъв смисъл! Ние сме последните, които биха искали да вземат кристала. Необходимо е да остане тук, иначе фактът, че поставихме близнака му на върха, ще е безсмислен“.

Заил се приближи към артефакта и посегна да го вземе, като в същото време наблюдаваше за реакция от чудовищната фигура.

Твърде човешките очи внезапно се разтвориха и се втрениха в некроманта. Но този път нямаше писък, който да повика стражи, може би защото не бяха останали повече.

Щом Заил отдръпна ръката си, очите на пазителя се затвориха отново.

— Той наистина защитава камъка. Помислих го още одеде, когато ти се опита да докоснеш артефакта, но вече съм напълно сигурен.

— И какво ще правим сега? — запита Горст. Кентрил прибра мечата си.

— Нищо не можем да направим. По-добре да се връщаме. Не се знае колко ще продължи заклинанието на Куов Цин.

Заил погледна към тавана.

— Усещам, че все още се мъчат, но си прав. Вероятно ще свършат скоро. Пък и както каза, тук няма нищо за нас. Да се връщаме

в двореца, за да обсъдим нещата на спокойствие.

— Чакайте! — извика черепът на Хъмбърт. — Не можете да го оставите така!

— Виж, Хъмбърт...

Но черепът продължи:

— Вие сте доблестни мъже! Капитан Дюмон, нима би оставил някой от хората си да лежи лошо ранен на бойното поле, без да му помогнеш? Няма да позволиш врагът да прави с него каквото си иска, нали?

— Разбира се, че не! — Кентрил разбираше какво иска да каже Уесъл. Никога не се изоставя паднал другар. Или му помагаш сам да съкрати мъките си, или го правиш лично. Капитанът беше вършил това неведнъж. Страдаше, но го приемаше за свой дълг. — Хъмбърт е прав, господа. Длъжни сме да го избавим от агонията.

Кентрил измъкна меча си и започна да почуква по Мази, търсейки някое уязвимо място. За съжаление заклинанието беше много мощно и цялото тяло се беше превърнало в здрав камък.

— Капитане, мисля, че моето острие ще свърши повече работа. — Заил пристъпи напред и измъкна камата от слонова кост.

— Дай аз да го направя. Знам най-добре къде да ударя човек, за да го убия.

Некромантът се довери на опита на войника и му подаде кинжала. Кентрил огледа острието и се обърна към Мази. В момента, когато се приготви да удари, очите на каменната фигура се отвориха и се възряха в него толкова настойчиво, че ръката му затрепери.

Капитанът бавно приближи кинжала.

Очите проследиха оръжието с надежда.

Внезапно Кентрил осъзна, че Мази е запазил разсъдъка си. Клетият магьосник не беше попаднал в покоя на лудостта! За миг ветеранът се запита дали няма някакъв начин да спасят човека, но очите сами отговориха, молейки го да стори необходимото.

— Нека раят приеме душата ти — прошепна той. Изричайки молитва, капитанът заби камата в гърдите на Мази.

От раната не бликна кръв. Вместо това се появи горещ вятър, носещ миризма на сяр, сякаш Кентрил беше отворил проход към вулкан. Това принуди наемника, да отстъпи назад, издърпвайки оръжието.

Вместо очаквания протяжен вой, от ужасяващата уста се отрони само тиха въздишка. Беше звук на облекчение от премахването на проклятието. Очите хвърлиха на капитана един последен поглед, изпълнен с благодарност, преди да се затворят завинаги.

— Мъките му свършиха — прошепна Заил, прибирайки камата си. — Грегъс Мази напусна това ужасяващо място. Предлагам да сторим същото.

— Почивай в мир, Грегъс — обади се черепът.

Тримата започнаха мълчаливо изкачването си в пещерата. Бяха влезли да търсят зъл магьосник, а вместо това бяха намерили окаяно същество. Това, което ги притесняваше, бе фактът, че нито едно от предположенията им не се беше потвърдило.

След като излязоха през шахтата, от която бяха тръгнали, Заил се отдели от двамата бойци с думите, че не е разумно да се прибират заедно:

— Ще поогледам малко наоколо и ще се върна по-късно в двореца. Предлагам да се срещнем довечера. Имаме да обсъждаме доста неща.

Кентрил кимна и пое напред, придружаван от Горст. Макар да бе разтревожен от случката в пещерата, мислите на капитана бяха заети най-вече със заклинанието на Куов Цин. Дали поне той бе успял, или нещо се беше объркало?

Притеснението му се засили, когато двамата с Горст стигнаха до портата, при която нямаше никакви пазачи. По-нататък по коридора също не се забелязваше жив човек. Двамата закрачиха напред, като се оглеждаха внимателно.

Най-сетне стигнаха до широката врата, водеща към покоите на Юрис Кан. Кентрил кимна на приятеля си и посегна...

Крилата на портата се отвориха сами и разкриха множеството хора, коленичили пред стола на владетеля.

Стол, който сега беше празен, защото Юрис Кан се разхождаше сред народа си и му даваше своята благословия, докосвайки хората по главите. Атанна го следваше отблизо с грейнало от щастие лице. В стаята цареше абсолютна тишина, изразяваща почит и възхита.

Дори радостта от спасяването на баща ѝ не можеше да се сравнява със задоволството на Атанна, когато забеляза Кентрил на

прага. Девойката докосна ръката на лорд Кан и му посочи новодошлите.

— Кентрил Дюмон! — извика весело побелелият монарх. — Ела със своя другар и се включи в празненствата, защото твоята заслуга е не по-малка от тази на визджереца! — Владетелят посочи към самодоволния Куов Цин.

Магьосникът стоеше в левия край на подиума и се перчеше пред придворните. Обърна се към Кентрил и го изгледа победоносно.

Подканян от Атанна, капитанът си проби път към царствената двойка. Коленичилата тълпа му отдаде почести, сякаш беше техен господар. Никога през живота си Кентрил не беше получавал толкова уважение от околните. Сети се за предложенията на Кан и за първи път повярва, че това може да се случи наистина.

— Добри ми капитане! — Монархът го прегърна с едната ръка, придърпвайки дъщеря си с другата. — Този ден е също толкова радостен, както онзи, през който архангелът ми предложи спасение! Прераждането на Урех вече е съвсем постижима цел!

— Толкова съм щастлив, милорд.

— Убеден съм в това! Обаче тук има някой, който може да ти благодари по-добре от мен. Извини ме, синко, но трябва да се покажа пред народа си и да го уведомя, че краят на мъките ни приближава!

Лорд Кан излезе от стаята, придружаван от стражата и тълпата придворни. Атанна хвана Кентрил и го дръпна настрана. Горст се ухили и остави двойката насаме, насочвайки се към Куов Цин.

— Всичките ми мечти — въздъхна Атанна, — всичките ми надежди се сбъднаха, и то благодарение на теб!

— Трябва да благодариш на Цин. Все пак той премахна проклятието над баща ти.

— Визджереецът свърши отлична работа, но знам, че ти го подтикна... И го накара да убеди баща ми да останем в този свят. — Принцесата се надигна и го целуна. — Благодаря ти!

— Радвам се, че всичко е минало добре.

— Така е, но през цялото време, докато работех с тях, аз си мислех за теб. На няколко пъти се притесних, че дори мога да проваля заклинанието... Много по-добре е да те виждам до себе си, отколкото да си те представям! — Внезапно лицето ѝ помръкна: — Кентрил, защо си прашен и имаш рана на бузата! Какво се е случило?

Капитанът беше забравил напълно за външния си вид. Тъй като все още не беше решил какво да каже за Мази, той отвърна уклончиво:

— Нали съм войник, трябва да тренирам. Потичах малко, а после се катерих по скалите, но се подхлъзнах и се одрасках.

— Ужас! Не бива да правиш отново така. Няма да ти позволя! Не искам да те изгубя!

Кентрил съжали за лъжата, но каза само:

— Не исках да те тревожа.

Настроението й вече бе започнало да се подобрява:

— Няма нищо. Трябва да дойдеш с мен на големия балкон. Татко тръгна натам.

— Ами тогава да не го безпокоим.

— Трябва да отидем! — Тя го задърпа в посоката, накъдето бяха изчезнали Кан и кортежът му.

Дворецът разполагаше с множество балкони, но нито един от тях не можеше да се сравнява с този, на който намериха владетеля на Урех. Кентрил прецени, че терасата може да побере поне стотина души. В миналото сигурно я бяха ползвали за официални вечери на открито и посрещане на височайши гости по държавни дела.

Сега тя имаше по-важно предназначение.

За учудване на капитана, Кан се беше навел напред, обърнат към града. Хората явно го чуваха въпреки разстоянието, най-вероятно благодарение на някоя магия, тъй като приветстваха с възгласи всяка негова дума.

Шестима стражи стояха до владетеля с факли в ръце, за да може народът да го вижда ясно. Други шестима бдяха някой да не извърши необмислена постъпка, като например да бутне Кан от ръба. Според Кентрил това беше излишно, тъй като явно всички обожаваха монарха.

— Оттук Харкин Кан е произнесъл речта на светците — обясни му Атанна. — Пак тук дядо ми Зулар Кан се е оженил за баба ми и я е представил на народа. Оттук баща ми обяви думите на архангела.

— На как го чуват чак долу?

— Ела и погледни!

Кентрил не искаше да се превръща в част от събитията, но Атанна го побутна напред. Заведе го вдясно от мястото, от което говореше лорд Кан. Когато се приближиха до парапета, капитанът

забеляза две метални сфери с кръгли отвори, насочени към тълпите долу.

— Какво е това?

Червенокосата жена посочи още две сфери, разположени вляво от баща ѝ.

— Усилват гласа на човека, застанал там, където е татко. А отдолу образът му се вижда уголемен. Магията, използвана при тяхната изработка, е изгубена отдавна, но те все още функционират.

— Невероятно! — отбеляза Кентрил, неспособен да се сети за по-подходяща дума.

Атанна сложи пръст на устните му.

— Тихо, чуй това.

В първия момент Дюмон чу обичайните обещания за светло бъдеще. Владетелят говореше за края на изпитанията на Урех, за това, как гражданите ще могат отново да живеят под слънцето. Спомена за новата роля на града да поведе останалия свят към доброта и мир.

И след това заговори за Кентрил.

Ветеранът поклати глава, надявайки се, че домакинът ще спре. Той обаче продължи да описва ролята на наемника в тези събития, като дори преувеличаваше заслугите му. По думите на монарха Кентрил Дюмон беше паладин, защитник на слабите и борец срещу злото във всичките му проявления. Хората в града започнаха да скандират всеки път, щом чуеха името му. Неколцина от присъстващите на балкона се обърнаха към него, за да зърнат тази светла личност.

След това Кан го покани с жест да се присъедини към него.

Кентрил се смути и искаше да откаже, обаче Атанна го избута напред. Лордът сложи едната си ръка на рамото му, а другата протегна към града:

— Представям ви капитан Кентрил Дюмон от Уестмарч — офицер, талантлив командир и герой на Урех. Скоро той ще има и нова длъжност — генерал на това свято владение!

Тези думи предизвикаха още по-радостни възгласи и аплодисменти от придворните. На Кентрил му идеше да потъне вдън земя, но Атанна го беше притиснала от другата страна.

— Генерал Кентрил Дюмон! — обяви Кан. — Защитник на кралството, принц на кръвта. И скоро, надявам се, член на моето семейство!

Този път възгласите бяха толкова мощни, че щяха да сринат Нимир.

Кентрил мигаше объркано, чудейки се какво ли означават последните думи, обаче в този миг Кан взе ръката му и я постави върху тази на Атанна.

Капитанът разбра, че монархът току-що им е дал благословията си да се оженят.

Атанна го целуна. Смаяният наемник я последва встрани от балкона, чудейки се дали не сънува. Беше изпълнен с надежди, но и с несигурност. Дали наистина желаше да приеме тези щедри предложения? Генерал, принц и съпруг на принцесата?

— Трябва да се върна при баща ми. Ще се видим скоро. — Тя го целуна отново и отиде на терасата.

— Брей! — дочу се глас зад него. — Искрените ми поздравления, капитане, или по-точно, милорд.

Кентрил се обърна и забеляза Заил, който стоеше в един тъмен ъгъл.

— Интересна гледка — рече некромантът.

— Не съм се молил за всичко това.

— Но и нямаш нищо против. Явно Атанна здраво ти е завъртяла главата.

Капитанът не беше сигурен, дали магьосникът не му се подиграва.

— Какво искаш?

— Само да попитам какво откри, след като се завърна. Признавам, че реших да се прибера малко по-рано. За моя изненада пред вратата нямаше никакви пазачи, нито пък хора из двореца. Дочух шум от тази посока и пристигнах тъкмо навреме, за да видя как те обявяват за наследник на трона.

— Не съм наследник — отвърна Кентрил. — Вярно, че може да се оженя за нея, но... — Нещо прецрака в главата на войника. На някои места тези, които се женеха за принцеси, получаваха короната. Дали пък Юрис Кан не го беше направил бъдещ владетел на Урех?

Заил забеляза умисленото му изражение и отговори с ехидна усмивка:

— Не, не знам как се предава властта по тези земи. Може и да си прав, а може и да не си. Хайде, имаме съвсем малко време, преди тя да

се върне, за да провери дали си облечен подходящо за новата си роля.

— Какво искаш да знаеш?

— Спомена ли нещо за Грегъс Мази?

Капитан Дюмон се почувства обиден:

— Аз държа на думата си, некроманте!

— И аз така мислех, но бях длъжен да попитам. — Очите на некроманта се присвиха: — Разкажи ми какво се случи, когато се прибрахте.

Кентрил му описа събитията и Заил се намръщи.

— Интересно, но уви, не ни дава необходимата информация.

— Какво очакваше да ти кажа?

— Не знам... искаше ми се нещо да подсказе какво да предприемем отгук нататък. Ще се върна в стаята си и ще помисля. Ако се сетиш за нещо важно, което си забравил да ми споменеш, ела веднага.

Кентрил обеща, макар че се съмняваше да е пропуснал нещо. Заил си тръгна и в този миг капитанът осъзна, че е стоял пред целия град облечен в прашните си износени дрехи. Въпреки че нямаше как да промени нещата, поне можеше да се приведе в по-приличен вид за следващата си поява. Сега бе моментът да облече пищната униформа, която беше носил на вечерята. Щеше да му свърши работа, докато си намери нещо по-подходящо.

Тръгна към покоите си и се натъкна на Горст и Цин. Визджереецът изглеждаше много разтревожен от нещо, което гигантът му обясняваше. Магъосникът забеляза капитана и го погледна така, сякаш беше изгорил цялата библиотека на Урех.

Капитанът се обезпокои и забърза към тях, надявайки се, че е прочел израженията им погрешно.

— Казах му — заяви Горст, когато командирът се приближи. — Трябваше.

— В името на седмоокия демон Септумос, Дюмон! Какво си мислехте, че правите? Защо не ме информирахте? Вярно ли е онова, което ми разправя този идиот? Не мога да повярвам...

— Горст казва истината. — Кентрил прекъсна тирадата на магъосника. Нямаше време за глупости. Какви ги вършеше Горст? Капитанът го мислеше за по-разумен. Защо трябваше да намесва Цин, без да се допита до него?

Визджереецът поклати глава.

— Трябваше да дойда с вас! Можеха да се изяснят толкова много неща.

— Нямахте кой знае какво за изясняване. — Кентрил изгледа гиганта, който явно никак не се срамуваше. — Нали му обясни в какво състояние намерихме Мази?

— Разбира се. Обясних му всичко след нещата, които той ми разказа.

— Какво толкова си му казал, Цин?

Магьосникът започна да мрънка:

— Не знам дали здравенякът е прав...

— Какво, по дяволите, му каза, Цин?

Визджереецът изглеждаше притеснен.

— Твоят приятел се отнася към магията с необходимия респект. Заради това понякога му позволявам да ме разпитва за моите уникални методи. Искаше да научи за трудностите при направата на днешното свръхсложно заклинание и как съм ги преодолял с несравнимо майсторство... — Куов Цин замлъкна, виждайки, че Кентрил плъзга ръка към меча си. — Добре, де! Обяснявах на Горст методите, чрез които успях внимателно да премахна проклятието и как всичко се развиваше според далновидните ми очаквания...

Капитанът чувстваше, че скоро няма да бъде отговорен за действията си, ако магьосникът не престане със своите самохвалства:

— Добре, разбрах! Велик си и всичко е минало без спънки.

— Грешно предположение, кретен! В един момент се уплаших, че целият ми труд ще отиде на вятъра, когато нещо извън контрола ми едва не провали внимателно планираното заклинание. Първоначално предполагах, че трудностите ще дойдат от момичето, което е много талантливо, обаче и доста заваяно. — Визджереецът погледна гневно Кентрил, сякаш го обвиняваше, че е причинил нарочно това разсейване. — Но не очаквах, че толкова опитен магьосник като нашия домакин може без малко да предизвика бедствие!

— Какво направи той? — възкликна капитанът, забравил изведнъж за такива подробности, като униформи и сватби с принцеси.

Цин подсмръкна:

— Държа се като неопитен чирак! Направи нещо немислимо! Тъкмо бяхме стигнали до най-важния момент, където не трябваше да

допускаме никакви грешки. С присъщата ми вещина аз се трудех да премахна онова, което беше превърнало плътта и дървото в едно. Ако не бяха обхванати само краката, вероятно нямаше да успеем, но за щастие...

— Цин!

— Добре, де, добре! Той помръдна, глупако! Юрис Кан помръдна точно когато трябваше да съсредоточи цялата си воля и сили!

Визджереецът се дръпна назад, сякаш думите му обясняваха всичко. Кентрил обаче смяташе, че има още нещо. Погледна въпросително Горст.

— Не само е помръднал — обясни гигантът. — Направо е подскочил, сякаш някой е запалил огън под него! Така, както го описва магьосникът, бих казал, че се е случило точно по същото време, когато ти прониза гърдите на Грегъс Мази.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Думите на Горст продължиха да отекват в главата на капитан Дюмон дълго след като тримата се бяха разделили. Не разбираше какво точно означава фактът, че Кан е реагирал на смъртта на Мази, но определено не му харесваше.

Прибра се в стаята си и поспа малко, ала сънищата му бяха доста неприятни. Почукване на вратата го откъсна от един кошмар, в който Юрис Кан се беше оказал маскираният Грегъс Мази, а Атанна — негова любовница.

Кентрил отвори, очаквайки да зърне усмихнатото лице на принцесата, но вместо нея видя замисления Алборд. За миг се уплаши, че още някой от хората му е изчезнал, но се оказа, че новините, които носеше младият наемник, са дори по-тревожни:

— Капитане, мъжете искат да се махат!

— Нали ти казах вече, никой няма да слиза в града, докато не разреша!

Алборд поклати глава:

— Капитане, искат да се махнат от Урех. Искат да се прибират... и мисля, че са прави.

Всъщност Кентрил не можеше да се сети за някаква причина да остават. На него бяха предложени много неща, но останалите имаха семейства в западните кралства и искаха да се върнат при тях. Ако не бяха колебанията му, вероятно мъжете отдавна щяха да са получили наградите си.

— Добре, дайте ми няколко дни и ще уредя всичко.

Алборд изглеждаше още по-притеснен.

— Капитане, Джодас и Орлиф вече говориха с лорда.

На Кентрил му се прииска да стисне русокосия наемник за врата, но се сдържа с усилие на волята.

— Кога са го направили?

— Преди малко. Самият аз разбрах едва когато ми казаха. Обяснили на Негово Величество, че трябва да тръгват, и го попитали

дали ще изпълни обещанието си.

— И какво им е отговорил Кан?

— Прегърнал ги като братя и им обещал, че всеки ще получи по една торба със злато!

Владетелят отново беше постъпил благородно и за Кентрил бе още по-трудно да повярва, че съществува някаква връзка между него и мистериозния Мази. Капитанът приседна на един стол и се опита да подреди мислите си. Нямаше какво друго да направи, освен да приеме заминаването със същата учтивост като Кан. Все пак договорът на наемниците с Куов Цин беше свършил и те можеха да правят каквото пожелаят.

— Не мога да кажа, че ги обвинявам — рече той накрая. — Вероятно даже ще са в по-голяма безопасност извън Урех. Кога потегляте?

— Искат да тръгнат утре сутринта, преди слънцето да е изгряло над Нимир. Но аз няма да замина с тях, сър.

— Така ли?

— Капитане, мислих доста след последния ни разговор. Под ваше командване научих много повече, отколкото ако бях останал в моето село. Вярно е, имам семейство, обаче близките ми знаят, че ще отсъствам дълго. Бих желал да остана при вас. Така поне ще мога да се хваля, че съм служил на истински принц.

Думите му успокоиха Кентрил.

— Сигурен ли си, че не искаш да потеглиш с тях?

— Твърдо съм решил да остана, сър.

— Чудесно. Ще се погрижа останалите да бъдат изпратени по подобаващ начин. Те се справиха добре. Всъщност всички се справихме отлично.

Алборд се усмихна широко, почти като Горст:

— Оценявам думите ви, милорд. Ще разрешите ли да ги изпратя до портите?

Струваше му се, че поне това е достатъчно безопасно, дори с оглед на зачестилите загадъчни изчезвания. Кентрил подозираше, че както и в неговия случай войниците са били примамени в някоя пуста уличка и заклани, въпреки че труповете им не бяха намерени. Ако Алборд се придържаше към главните булеварди, не би трябвало да има проблеми.

— Имаш позволенията ми... и благодаря за лоялността.

Войникът му отдаде чест и напусна. Кентрил си легна отново, но мислите му се насочиха към изчезналите. Чудеше се дали поне един от тях нямаше да оцелее, ако им беше разрешил да си тръгнат по-рано. Да умреш на бойното поле бе едно, но да свършиш в някоя канавка с нож в гърба... Всъщност капитанът даже не знаеше дали мъжете му наистина са загинали. Може би ги държаха като пленници... „Пленници?“

Дюмон скочи на крака. Май се сещаше за начин да провери.

Завари некроманта в усамотените му покои. Магьосникът не отговори на първото почукване, обаче някакво вътрешно чувство караше ветерана да смята, че Заил е вътре.

Почука отново и извика името му.

— Влизай — чу се приглушеният глас на Хъмбърт Уесъл.

Кентрил се вмъкна вътре и откри некроманта седнал със скръстени крака на пода. Ръцете му бяха подпрени на коленете, а очите му се взираха в камата от слонова кост, която висеше във въздуха пред него без видима опора. Широкото му черно наметало беше проснато на леглото; черепът бе поставен на една маса, обърнат към вратата.

— Здравсти, приятел! — поздрави го бодро Хъмбърт. — Не се притеснявай, Заил изпада в транс по два-три пъти дневно. Освобождава съзнанието си напълно.

— Колко дълго ще остане така? — прошепна капитанът.

Лявата ръка на некроманта помръдна внезапно. Камата започна да пада към пода, но той я улови.

— Колкото е необходимо — каза Заил и се изправи с едно движение.

— За всеки случай ме оставя обърнат към вратата. Да го предупредя, ако влезе някой — намеси се черепът.

Заил изгледа черепа мрачно:

— Предупреждение, което все още очаквам да чуя.

— Та това е нашият приятел Кентрил Дюмон! Познах гласа му веднага.

— Капитане, нямам нищо против теб, но онова, което Хъмбърт забравя, е, че може да не си сам, или въобще да не си ти. Има заклинания за илюзия, които могат да заблудят дори череп, надарен с

прекомерно самочувствие като неговото. — Бледият мъж облече отново наметалото си. — Какво мога да направя за теб?

— Хрумна ми една идея, която е по твоята част.

— Каква по-точно?

— Трима от моите така и не се завърнаха от града. Останалите смятат да потеглят утре. Преди да заминат, искам да се уверя, че няма да се наложи да организирам спасителна мисия.

Това привлече вниманието на Заил:

— Спасителна мисия? Нима смяташ, че някой от липсващите е оцелял?

— Точно затова се нуждая от теб. Нали каза, че не си могъл да призовеш Грегъс Мази, понеже бил още жив. А после успя да го издириш с друго заклинание.

— Значи сега искаш да направя същото за твоите хора. — Некромантът се замисли. — Не виждам причини да не го сторя. Може би така ще хвърля малко светлина върху това сенчесто кралство. Добре, капитане, готов съм да опитам!

— Кога ще почнеш?

Заил прибра черепа в торбата и я покри с наметалото си.

— Първо трябва да намерим някаква лична вещ, косми или нокти. Знаеш ли къде са стаите, в които са живели?

Кентрил кимна. Едва ли някой щеше да се усъмни, ако капитанът пожелаеше да прегледа личните вещи на своите изчезнали войници.

Дюмон беше сигурен, че ще открият лесно търсените лични вещи. Толкова по-голяма беше изненадата му, когато влязоха в първата стая (бяха покоите на Брек) и не откриха никакви следи, че е била обитавана.

Техният домакин бе осигурил отделна стая на всеки от отряда. Някои, като Кентрил, например, бяха свикнали с трудностите и рядко ползваха нещо друго, освен леглото. Други обаче бяха разпилели багажа си навсякъде. Брек определено не беше от най-чистите и подредени наемници. Наоколо трябваше да се търкалят празни бутилки и остатъци от храна. Ала липсваше даже и раницата на брадатия боец.

— Това е доста обезпокоително — отбеляза некромантът.

Проверката на останалите две стаи даде същите резултати. Всичко беше почистено и сякаш необитавано никога досега.

Кентрил реши да потърси Горст. Завари го да играе карти с Алборд и още двама наемници. Бойците се изправиха бързо, но капитанът им махна с ръка.

— Някой ходил ли е в стаята на Брек? — Когато и четиримата поклатиха глави, той се обърна към Алборд, чиито покои бяха близо до тези на изчезналия мъж: — Случайно да си чул нещо през стената?

— Не и след като Брек изчезна.

Дюмон ги остави да играят и се завърна при некроманта в последната от пустите стаи. Обикновено спокойният Заил сега изглеждаше доста притеснен.

— В двореца е пълно със слуги, които се движат тихо, почти като мен. Вероятно те са изнесли нещата по някаква причина.

— Може би не са очаквали момчетата да се завърнат — обади се Хъмбърт от торбата.

Кентрил беше много разтревожен.

— Нищо ли не можеш да направиш?

Заил извади своята кама и прошепна няколко думи. Омагьосаното острие започна да блести. Некромантът го насочи пред себе си и започна да обикаля стаята.

— Какво правиш?

— Опитвам се да открия дали не е останало нещо. Някой косъм или конец от одеялото — обясни Заил, но скоро свали оръжието с разочарование. — Уви, тук няма нищо. Съжалявам, капитане.

— Може би, ако...

Преди да успее да довърши, вратата се отвори и се появи Атанна.

— А, ето къде си бил!

Без да обръща внимание на Заил, тя пристъпи напред и целуна леко капитана.

— Пак си се облякъл в тези дрипи! — Тонът ѝ повече подобаваше на мърмореща майка, отколкото на принцеса. — Побързай, трябва да се преоблечеш. Баща ми вече ни очаква!

— Къде? — Кентрил не можеше да се сети за някаква уговорена среща.

— На официалното ти представяне пред двора, разбира се! — Тропна тя с крак. — Трябва да се запознаеш с всички, преди да поемеш поста, който баща ми ти отреди. Иначе няма да е учтиво!

— Но... — въпреки напиралите въпроси, Кентрил не можа да устои на червенокосата чаровница. Този път тя носеше рокля в зелено и бяло, прилепваща плътно по тялото. Това омагьосваше наемника допълнително.

— Недей да спориш — смъмри го Атанна, докато го водеше към покоите му. — Ще те изчакам, но трябва да побързаш. Това е много важно за твоето бъдеще тук, за нашето общо бъдеще.

При тези думи всичките му мисли за тайните на Грегъс Мази и Юрис Кан изчезнаха. Без съмнение се беше превърнал в роб на Атанна.

Въпреки че му беше забавно да наблюдава как капитанът се разтапя в присъствието на прекрасната дъщеря на техния домакин, Заил се тревожеше за него. Кентрил определено се разкъсваше между доверието и предателството, любовта и лъжите. Не умееше да контролира своите емоции като последователите на Ратма и рискуваше да направи фатална грешка.

Некромантът се надяваше, че това няма да се случи, тъй като капитанът беше най-добрият му съюзник тук. Вярно, можеше да се довери и на великана Горст, но на него му липсваше съобразителността на Кентрил. Ако пък се наложеше да разчита на Куов Цин, тогава със сигурност беше обречен.

Обречен на какво обаче? Отговорът на този въпрос несъмнено имаше нещо общо с изчезването на тримата мъже. Некромантът все повече отхвърляше идеята, че са станали жертва на обикновен уличен грабеж. Не, тук имаше нещо далеч по-зловещо.

Тримата бяха изчезнали безследно. Заил се замисли дали да не хипнотизира някой от слугите и да го разпита какво се е случило с вещите. Но така можеше да привлече вниманието на Юрис Кан, пък и лакеите се движеха толкова безшумно, че щеше да е много трудно да залови някой от тях. Още една част от сложния пъзел, който се опитваше да подреди.

— Едно косъмче, само едно парченце от нокът — мърмореше си той, претърсвайки за пореден път стаята. — Не искам много, но явно няма надежда да получа дори това...

Мразеше да се проваля заради такива дреболии. Може би, ако.

Внезапно некромантът застина. Осъзна, че не беше обърнал внимание на нещо, което през цялото време бе било пред очите му. Всъщност капитанът го беше споменал преди малко, но Заил бе останал глух за отговора на наболелите въпроси.

Когато за първи път бе призовал Грегъс Мази, магьосникът не беше мъртъв.

Но сега вече беше. Та нали бяха прекратили мъките му собственоръчно, когато видяха на какво е подложен.

— Ама че съм глупак!

— Потвърждение ли очакваш? — обади се Хъмбърт.

— Грегъс Мази е мъртъв!

— Това не е повод за радост, момче.

Заил не му отвърна, а се отправи бързо към стаята си. Трябваше да начертае линиите, да произнесе заклинанието...

Не! Не биваше да го прави тук. Капитанът беше споменал за реакцията на Юрис Кан по време на заклинанието. Следователно не бе никак разумно да призовава духа на Мази в двореца. Трябваше да го извърши някъде навън и сякаш нямаше по-добро място от пещерата, където бяха намерили клетия магьосник.

Отне му съвсем кратко време, за да вземе необходимите съставки и да се измъкне незабелязано от двореца. Беше се постарал да запамети маршрута до пещерата, защото имаше навика да се подсигурява с подобни убежища. Отдавна беше свикнал с неприязънта на околните и винаги предвиждаше възможността някой фанатик да се престарае в усилията си да разобличи злия магьосник, занимаващ се със смъртта.

Това, че достигна до тунела без проблеми, му вдъхна увереност. Понеже беше израснал сред джунглата, сградите, дори големи като двореца, го караха да се задушава. Навън отново дишаше свободно.

Зачуди се как не се беше сетил да призове Мази веднага след смъртта му. Можеше да спести толкова много ценно време.

Заил навлезе в прохода, като си светеше с камата. Хареса си едно по-широко място в коридора и започна да рисува линиите по пода. После извади от торбата Хъмбърт, три свещи и един косъм. Сложи черепа настрана и подреди останалите вещи. Накрая поряза пръста си и остави няколко капки кръв да изтекат. Запали свещите с върха на ножа и започна да напява.

В тунела се появи лек ветрец. Заил спря и се премести така, че да заслони косъма, преди да е хвъркнал. След това отново се върна към работата си.

Внезапно вятърът задуха от другата страна. Некромантът се намръщи. Не си спомняше подобно нещо от предишното си идване. Помириса въздуха, търсейки следи от магия, но не откри нищо.

— Неприятности? — попита черепът.

— Дребни неудобства. — Магьосникът взе няколко камъка и направи ниска преграда срещу вятъра. Започна да напява отново и този път нищо не го прекъсна. Концентрира се върху косъма и призова мъртвия Мази.

Също както и предния път, първо се появи зелен дим с човешка форма, после порасна и придоби по-детайлни очертания. Приличаше на мъж, облечен в роба, който сякаш се опитваше да каже нещо.

— Грегъс Мази, призовавам те! Ела отново в земята на смъртните! Ела при мен и сподели своите знания!

Пред некрманта се очерта фигурата на чернокос мъж, приличащ донякъде на Кентрил Дюмон. Решителното му и открито лице изобщо не пасваше на образа на пепелянката, описвана от Юрис Кан.

— Доста по-млад е, отколкото когато се запознахме — обади се Хъмбърт.

— Тихо! — Заил все още не бе успял да обвърже духа и всяко прекъсване можеше да провали заклинанието.

Продължи да нашепва, после нарисова двоен кръг във въздуха с камата си. Призракът на Мази придоби повече плътност. Някой непосветен дори би могъл да повярва, че може да го докосне. В интерес на истината, ако се потрудише повече, некрмантът можеше да направи видението съвсем реално, но не това бе целта му, пък и уважаваше твърде много стария магьосник, за да го обвързва по подобен начин.

Съвсем скоро заклинанието щеше да бъде довършено. Тогава Заил можеше да освободи сянката без усилия.

Стори му се, че Мази се опитва да проговори. Отваряше уста беззвучно, а в очите му се четеше нетърпение да предаде някакво послание.

— Грегъс Мази, нека въздухът напълни отново твоите дробове! Разрешавам ти да говориш!

Мъртвият магьосник изстена. Съсредоточи се и вдигна пръст предупредително, изричайки една-единствена дума:

— Диаблооо!

Внезапно образът се трансформира. Синята роба, покрита със свещени символи, пламна изведнъж. Вдигнатият пръст се сгърчи. Видението се стопи.

— Заил, внимавай!

Чудовищни каменни ръце се подадоха от стените и сграбчиха некроманта от двете страни. Изкараха въздуха от дробовете му и едва не го премазаха. Заил продължаваше да стиска камата си, обаче ръцете му бяха притиснати към тялото и не можеше да я използва.

Със сетни сили се опита да изрече заклинание:

— Берака! Диамос Темпри! Берака...

Не можа да довърши. Внезапен трус разтърси пещерата. Заил дочу гласа на Хъмбърт Уесъл, който викаше нещо.

След това припадна.

ПЕТНАДЕСЕТ

Юрис Кан удържа на думата си, когато дойде времето да награди заминаващите наемници.

Кентрил се удиви от богатствата, предложени на мъжете му — златни монети, бляскави диаманти и искрящи рубини. Единственото условие бе бойците да вземат толкова, колкото могат да носят, тъй като владетелят на Урех не можеше да им предложи коне или други товарни животни. Това не разтревожи Джодас и останалите, които явно смятаха възнаграждението за достатъчно.

— Посетете ни отново, когато Урех се установи окончателно в този свят. Тогава ще се реванширам — обеща им лорд Кан. — Всички сте добре дошли!

Домакинът беше организиран тържествена церемония в голямата зала, където бе прекарал пленничеството си. Цял легион благородници стояха около войниците и ръкопляскаха с ентузиазъм по време на речта. Кентрил беше срещал повечето от тях, макар да не бе запомнил имената им. Всичките му изглеждаха еднакви, като сенки на величествения монарх.

Когато прощалната церемония завърши, капитанът се сбогува с мъжете си. Напомни на шестимата най-безопасния маршрут през джунглата и подчерта колко е важно да заобикалят водните площи.

— Щом се доберете до Кураст, нататък е лесно. И внимавайте някой да не види какво носите.

— Ще внимаваме, капитане — обади се Орлиф.

Горст потупа всеки от наемниците по гърба и като загрижен родител им каза да помнят всичко, на което капитанът ги е учил.

По сигнал на Алборд шестимата поздравиха командира си и потеглиха. Кентрил и Горст ги изпратиха до портите на двореца и отново им пожелаха всичко най-хубаво.

Разпадането на отряда винаги натъжаваше капитан Дюмон. Едва успя да запази суровото изражение, което пазеше за такива случаи. Толкова малко от онези, които бяха потеглили, се завръщаха обратно.

Мъжете носеха факли, за да се ориентират в мрака. Отвъд сянката на Нимир слънцето щеше да изгрее след около час, обаче Кентрил се тревожеше повече за хищниците и другите опасности, дебнещи в джунглите. Макар да бе наясно, че подобни заплахи съществуват основно в съзнанието му, едва се удържа да не тръгне след групата.

— Дали ще се оправят? — рече Горст с тревога в гласа.

— Защо питаш?

Огромният мъж сви рамене:

— Не знам. Просто винаги се притеснявам, когато някой заминава.

Кентрил се присмя на това отражение на собствените му страхове:

— Те са заедно, имат добро въоръжение и знаят накъде отиват. Ние с теб се завърнахме от планините на Северен Ентстийг, като при това разполагахме само с един-единствен меч. — Капитанът погледна слизащата група и отсече: — Ще се справят.

Когато факлите им вече не можеха да се различават сред светлините на Урех, двамата се завърнаха в двореца. Владетелят се беше оттеглил, за да разговаря с Куов Цин за заклинанието, чрез което окончателно щяха да установят града в света на смъртните. Кентрил, разбира се, беше по-заинтригуван от Атанна, която го очакваше. Жадуваше за устните, очите и обятията ѝ. Заминаването на хората му бележеше край на наемническия живот и ново начало. Ако не беше загрижеността за истината около Грегъс Мази, капитанът щеше да се чувства най-щастливият човек на земята.

Сещайки се за некрманта, той попита Горст:

— Виждал ли си Заил напоследък?

— Не и откакто двамата издирвахте Брек и останалите.

Когато Дюмон бе попитал Юрис Кан какво се е случило с покоите на тримата изчезнали наемници, монархът беше изразил учудване и бе обещал да проучи случая. Владетелят бе говорил толкова искрено, че Кентрил нямаше как да не му повярва. Сега искаше да намери Заил и да му съобщи, че монархът няма нищо общо с изчезването.

За съжаление от некрманта също нямаше следа.

— Оглеждай се за него! Кажи му, че искам да поговорим колкото се може по-скоро!

Горст се поколеба — нещо, което правеше рядко.

— Дали пък не му се е случило нещо?

Кентрил не беше мислил за това.

— Провери спалнята му. Виж дали багажът е още там. — Некромантът нямаше много лични вещи, но със сигурност беше оставил нещо в покоите си. — Докладвай моментално, ако и неговата стая е разчистена!

— Слушам!

Капитан Дюмон се спря и погледна към мигащите светлини на мрачния град. Досега Алборд и мъжете трябваше да са достигнали до градските порти. След час-два Джодас, Орлиф и останалите щяха да се наслаждават на слънчевите лъчи.

— Кентрил?

— А? Съжалявам, Горст. Просто се бях замислил.

— За какво?

— Чудех се дали няма да съжалявам, че не заминахме с тях.

Празнуващите тълпи махаха весело, докато Алборд и останалите минаваха през града. Сякаш всеки жител бе дошъл да види заминаването на наемниците. Младият боец никога не беше предполагал, че може да заслужи подобни почести. Още отначало капитанът го бе уверил, че наемническият живот е тежък и недооценен, ала подобни мигове си заслужаваха всички трудности.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с нас? — попита го Джодас. — Още един човек ще е добре дошъл!

— Благодаря, но оставам тук. — Той не съжаляваше за решението си, въпреки че му беше мъчно за семейството. Предпочиташе да се завърне след години, но вече като доверен помощник на принц Дюмон.

— Е, може би ще ви дойдем отново на гости — обади се един от наемниците и посочи торбата със скъпоценности, която носеше. — Тези все някога ще свършат!

Останалите се засмяха. Златото щеше да им осигури охолоен живот. Вярно, че бойците си падаха по хазарта и развлеченията, но

Алборд се съмняваше, че някой от тях ще успее да изхарчи всичко през близките пет-шест години.

— Тези смешници знаят ли въобще пътя към портите? — Орлиф посочи шестимата стражи, които ги ескортираха. Маршируваха мълчаливо и дисциплинирано — нещо, което капитан Дюмон никога не бе успял да постигне с мъжете си. — Сякаш вървим от часове, а товарът няма да олекне!

— Ако торбата ти пречи — пошегува се Алборд, — с удоволствие ще ти я пазя, докато се върнеш от Уестмарч!

Всички се засмяха отново. Другарите щяха да липсват на Алборд, но бъдещето му беше свързано с капитана.

— Най-сетне — обади се Джодас. — След час ще зърнем слънцето отново. Как жадувам за тази гледка!

Пред тях се издигаше портата. Когато наемниците бяха дошли за първи път, тя бе разбита и ръждясала, но сега изглеждаше много внушително. Беше висока поне десет метра и много, много здрава. Със сигурност можеше да удържи всяка вражеска армия. Върху нея бяха гравирани познатите крилати ангели с пламтящи мечове, ала изображенията бяха пострадали от същата неznайна сила, обезобразила и релефите в двореца.

Алборд се зачуди какво ли се е случило. Може би някой помощник на злодея Грегъс Мази бе унищожил тези символи на рая.

Почетната стража спря пред портите и се обърна към наемниците. Суровите им безизразни лица почти накараха Алборд да посегне към меч, но после младежът осъзна колко глупаво ще изглежда в очите на околните.

Странна тишина се възцари над тълпата. На фона на далечните звуци от продължаващото празненство, което не беше секвало, откакто капитанът бе поставил онзи кристал на върха на планината, тя правеше още по-голямо впечатление.

Алборд се огледа и установи, че всички са се обърнали към него.

Джодас и останалите явно не забелязваха нищо нередно в ситуацията и го гледаха нетърпеливо.

— Време е да се сбогуваме, Алборд. Трябва да тръгваме.

Един по един наемниците стиснаха ръката му. Светлокосият боец сдържаше сълзите си с мъка. Забеляза, че Орлиф и Джодас се чувстват по същия начин.

— По-добре тръгни, преди да сме излезли — предложи Джодас, докато почетната стража отваряше портите. — Късмет и всичко най-хубаво!

Сред наемническите отряди имаше много поверия. Мъжете от Уестмарч вярваха, че ако не видиш как другарите ти излизат през портата, има голям шанс да се съберете отново. Бойците водеха рискован живот и вярваха на всякакви суеверия. Точно това бе причината капитанът и заместникът му да останат в двореца.

Алборд помахна на мъжете за последен път и си тръгна. Не се обърна повече назад, сигурен, че бившите му другари правят същото. Шумът от продължаващото празненство го дразнеше, защото точно в този миг не му беше до веселие. Дори мисълта за неговото бъдеще в Урех не можеше да го разведри в момента.

Виковете на тълпата ставаха все по-шумни, като този път глъчката идваше отзад — там, където беше оставил своите другари. Алборд ускори крачка. Щом се завърнеше в двореца, със сигурност щеше да се успокои и да си спомни причините, заради които не беше тръгнал с Джодас и останалите.

В този момент един глас привлече вниманието му. Алборд спря, опитвайки се да долови думите. Стори му се, че чува Орлиф, който викаше името му.

Направи още една крачка към двореца и се спря несигурно. Едва ли щеше да му навреди, ако се върнеше да погледне. Ако беше Орлиф, значи другарите му се нуждаеха от него. В противен случай обаче едва ли щеше да им донесе лош късмет, тъй като шестимата щяха да са преминали през портата.

Светлокосият боец се обърна. Щеше да му отнеме само няколко минути да провери дали не се е заблудил.

Виковете на празнуващите бяха толкова силни, че ушите го заболяха. Тези хора никога ли не почиваха? Нямаше ли с какво друго да се занимават? Дори наемниците обичаха тишината и спокойствието понякога. Колкото по-бързо се върнеше в двореца, толкова по-добре. Там поне глъчката не беше толкова голяма.

Внезапен писък разцепи въздуха.

Младият боец извади меча си и се затича към портите. Можеше да се закълне, че беше чул вика на Джодас. Алборд зави зад ъгъла и стана свидетел на ужасяваща гледка.

Цяло море от страховити, бездушни трупове се беше струпало като ято гладни пирани, каквито беше виждал в джунглата. Облечени в парцаливи и мръсни дрехи, те се бореха един с друг за някаква плячка. Челюстите им, осяяни с остри зъби, непрекъснато се отваряха и затваряха. Неколцина ръфаха късове кърваво месо. Сред кошмарната тълпа някакъв човек се мъчеше да се отскубне.

Орлиф, с разкъсано лице и оплискан със собствената си кръв, се мъчеше да си проправи път с меч в ръка. Шокираният Алборд видя, че другата ръка на наемника е откъсната или може би отхапана.

Орлиф също го видя и погледът му ужаси младия боец още повече.

Нещо се метна върху ветерана, той издаде безнадежден писък и потъна в морето от тела.

— Не! — изкрещя Алборд, преди да се усети.

Празните очи се насочиха към втрещения наемник. Ужасяващите същества започнаха да се обръщат към него.

Въпреки чудовищната сцена, музиката, смехът и веселието продължаваха. Алборд се обърна и побягна. Нямаше и следа от празнуващите. Сякаш градът беше пълен само с призраци.

Страховити фигури се протегнаха към него от една странична уличка. Младежът отскочи встрани и замахна с меча си. Острието преряза китката и костеливата ръка тупна на земята. Необезпокоявано от загубата, отворотелното зомби тръгна след наемника.

Алборд беше сигурен, че ще се спаси, ако достигне до двореца. Капитан Дюмон щеше да е там и да знае какво да предприеме.

Самият град започна да се променя заедно със смъртоносните си жители. Сградите се превърнаха в руини и нещо, което напомняше на гъста кръв, потече по стените. Миризма на гниеща леш удари в носа младежа.

В далечината дворецът на Юрис Кан изглеждаше недокоснат. Алборд се съсредоточи в единственото нормално нещо във внезапно полуделия град. С всяка стъпка се приближаваше към спасението си...

За негов ужас пътят му се оказа блокиран. Друга тълпа от гладни трупове настъпваше от улицата, водеща към каменните стъпала. Челюстите, пълни с остри зъби, се отваряха в очакване на пиршество. От гадната им миризма стомахът му се разбунтува и боецът едва се сдържа да не повърне.

Огледа се и откри празна улица вляво. Затича се към нея без колебание, като се надяваше тя да го изведе до спасителните стълби.

От сенките се появи нещо и го хвана за ръката. Алборд се озова лице в лице с едно от съществата — ужасяваща карикатура на жена, облечена в парцалите на някога блестяща златиста рокля. Останки от коса покриваха противното лице; устата ѝ беше отворена в очакване.

— Ела, красиви войнико — просъска тя с гробовен глас. — Ела да се позабавляваш с Нефрити.

— Махни се от мен, адско изчадие! — Отчаяният Алборд замахна с меча, но не успя да нарани противното създание. Отсече ръцете една по една, но щом видя, че това не забавя кадавъра^[1], младежът се прицели към шията.

Острието премина през мумифицираното тяло като през пергамент.

Главата на чудовището падна на земята и се претърколи настрани, спирайки с лице към боеца.

— Нефрити жадува за твоята целувка — присмя му се тя. — Ела и ме целуни.

За учудване на Алборд тялото продължи да се бори с него. Младежът успя да се отскубне и побягна.

Страничната уличка го изведе на широк булевард, който беше пуст за негово щастие. Наемникът се спря, за да си поеме дъх и да реши накъде да тръгне. Дворецът вече бе по-близо и това го окуражи. Ако успееше да заобиколи тълпата, можеше да се спаси.

Светлокосият боец се насочи към хълма. Мисълта за случилото се с Орлиф го тласкаше напред. Вече знаеше каква е била съдбата на тримата изчезнали. Сигурно това бе дело на злия Грегъс Мази! Лорд Кан твърдеше, че го е унищожил, но Алборд беше виждал доста магьосници и знаеше на какви чудеса са способни. Вероятно Мази беше успял да заблуди владетеля и сега си отмъщаваше.

Капитан Дюмон трябваше да бъде предупреден.

Смехът и музиката продължаваха. Звуците бяха ужасяващи и налудничави. Алборд искаше да си запуши ушите, но се боеше, че това ще го забави. Мелодията го смразяваше не по-малко от тълпата зад него.

Ускори крачка, щом забеляза подножието на хълма. Оставаше му съвсем малко.

Кракът му се закачи в нещо.

Алборд се спъна и падна. Удари се силно в паважа и за секунда изгуби съзнание.

Надигна се с усилие и забеляза, че мечът му е паднал наблизо. Наемникът се протегна, взе го и се изправи.

В този миг осъзна, че не е сам.

Чудовища прииждаха от страничните улички, сградите и булеварда. Движеха се мълчаливо и в пълен синхрон. Идваха все по-близо и по-близо.

Алборд се завъртя и откри, че всеки възможен изход е преграден от гладни трупове. Погледна към стъпалата и осъзна, че въпреки близостта им никога няма да ги достигне.

Наемникът си спомни думите на капитан Дюмон: „Винаги пренасяй битката на територията на противника. По-добре да се биеш и да загинеш бързо, отколкото да чакаш неизбежното“. Така го беше учил капитанът. При определени обстоятелства смъртта можеше да се окаже спасение.

Алборд стисна здраво меча, вдигна го над главата си, изкрещя и се втурна в атака.

Острието му започна да сече сухата плът. Ужасяващите същества падаха едно след друго. В далечината дворецът светеше и го окуражаваше да продължи докрай.

Някой сграбчи свободната му ръка, друг се докопа до краката му. Изтръгнаха му меча и накрая го повалиха.

Отвратителните лица се надвесиха над него. Грозните им челюсти заработиха. Алборд изпищя.

В тихата библиотека Куов Цин се беше навел над книгите и се възхищаваше от знанията, които древните бяха събрали.

Обаче не можеше да се концентрира.

Капитан Дюмон бе посял смето на съмнението в ума му, а визджереецът не обичаше да изпитва колебания. Та нали владетелят му беше дал достъп до своята библиотека и отгоре на всичко го беше направил пръв магьосник на кралството! С такава власт можеше да стане най-могъщият в своя орден!

— Проклет да си, Дюмон! — промърмори той. — Проклет да си, задето лъжеш...

— Почитаеми Цин, какво не е наред?

Магьосникът се обърна и видя Юрис Кан, застанал край него.

— Нищо съществено, милорд.

Кан се усмихна:

— Радвам се да го чуя. Вие направихте толкова много за кралството и за мен, че не ми е приятно да ви виждам така разтревожен.

Куов Цин се изправи и изгледа домакина си изпод вежди. Нима бе възможно да се съмнява в такъв човек? Не, грубоватият и влюбен капитан се беше объркал.

— Много съм доволен от вашата награда, лорд Кан. Ще ви служа, както пожелаете.

— Ще съм ви благодарен, визджереецо. Точно затова исках да ви видя насаме.

Цин присви очи:

— Милорд се нуждае от помощта ми?

— Точно така, уважаеми Цин. Всъщност едва ли ще успея да спася Урех без вас.

Признанието впечатли магьосника. Най-сетне някой бе оценил забележителните му умения. Тревогите, предизвикани от думите на Дюмон, все повече избледняваха.

— Изцяло съм на вашите услуги, господарю.

Владетелят сложи ръка на рамото му:

— Ако се откъснете за малко от книгите, ще ви покажа нещо.

Това разпали любопитството на Цин:

— Разбира се!

Юрис Кан го изведе от библиотеката. По пътя монархът се зае да обяснява нещо за историята на кралството. Куов Цин знаеше, че домакинът му просто се стреми да убие времето, докато стигнат до определената цел, и не слушаше внимателно. Вместо това наблюдаваше стойката на стражите и възхищението на слугите, когато лорд Кан им кимаше. Очевидно хората обожаваха владетеля. Срещу това историите на Дюмон нямаха никаква стойност.

Визджереецът разбра, че го водят към част от двореца, в която не беше попадал досега. Кан отвори една дискретна вратичка, която

магьосникът забелязваше за първи път. Мъждиво осветено тясно стълбище водеше надолу. Куов Цин и новият му господар заслizaха в мрака.

Не се виждаха нито факли, нито маслени лампи, но все пак отнякъде се процеждаше слаба светлина, така че не им се налагаше да се спускат пипнешком.

Мрачната обстановка не разтревожи магьосника. Предположи, че лорд Кан го води на някое важно място. След това усети могъщи и хаотични сили. Още преди да достигнат желязната врата в подножието на стълбите, Цин разбра какво го очаква.

— Тезарка — прошепна владетелят и докосна дръжката, изработена под формата на гаргойл, захапал метален пръстен.

Вратата се отвори с леко скърцане.

— Личната ми лаборатория.

Стаята беше във формата на шестоъгълник и поне десет пъти по-голяма от кабинета на визджерееца. Покрай стените имаше рафтове, пълни с билки, прахове и всякакви редки предмети. Върху трите маси лежаха множество магически книги. На различни места из помещението бяха начертани предпазни руни, в случай че някое заклинание се обърка. Окачен в средата на тавана, един голям кристал осветяваше всичко.

Ала най-впечатляващ се оказа широкият правоъгълен олтар от камък в средата на стаята.

Беше висок почти колкото визджерееца. По него също имаше гравирани руни, повечето от които Цин не познаваше. В средата беше поставен символът на слънцето.

Дребният магьосник пристъпи напред и огледа платформата. Прокара пръсти по камъка и усети могъщите сили, които са били призовавани отгук в миналото и които очакваха да бъдат повикани отново.

— Доста е стар.

— Изсечен е далеч преди концепцията за светия Урех да се зароди в умовете на предците ми. Много преди да се появят източните и западните кралства. Изработен е от предшествениците на ратмаянците. Понякога се питам дали са го създали обикновени хора, или слуги на рая, пратени да подготвят пътя.

— Толкова много могъщество! Повече, отколкото е виждал някой визджереец дори в годините, когато са се сключвали сделки с демоните.

— Оттук, добри ми приятелю, ще премахнем последното проклятие на Мази. Оттук смятам да възстановим Урех напълно.

Визджереецът му вярваше. Боравенето с такива страховити първични сили беше трудно, но ако успееш да осъществят идеята на Юрис Кан, всичко, което Цин бе виждал досега, щеше да изглежда като работа на некадърен чирак. Това място беше изпълнено с могъщество.

— Не можех да направя нищо, докато бях прикован към стола — заговори домакинът. — Но пък размишлявах доста какво ще стане, когато ме освободи някой способен магьосник. Поради предателството на Мази всички заклинатели, освен скъпата ми Атанна, бяха избити. Но тя, колкото и да е талантива, не може да се мери с вас, уважаеми Цин.

Магьосникът слушаше мълчаливо. Атанна наистина беше способна, но за да се борава с подобни сили, се изискваше и опит. Или казано направо, всичките усилия на Кан биха били напразни без визджереца.

— В тази стая — прошепна монархът, — когато обединим силите си, нищо няма да може да ни спре. Ако пожелаем, дори тайните на света ще се разкрият пред нас.

Куов Цин прокара ръце по руните, наслаждавайки се на енергията, заключена в тях. Представи си какво ще стане, когато всички са задействани и са под негов контрол.

После забеляза нещо странно в центъра на платформата. Кафеникаво петно, пропито в повърхността на камъка.

— Какво е това? — попита той.

Юрис Кан отвърна небрежно:

— Кръв, разбира се.

[1] Труп, зомби. — Б.ред. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

— Заил!

Той се опита да помръдне, но не успя.

— Заил!

Опита се да вдъхне въздух, обаче не можа. Без своето обучение щеше отдавна да е умрял от задушаване.

— Заил, не умирай, проклет да си!

Помъчи се да отвърне, но устата му не можа да отрони нито звук. Клепачите му бяха като от олово. Успя да ги повдигне с невероятно усилие.

За да открие, че го е споходила съдбата на Грегъс Мази.

Висеше от един сталактит над голямата пещера, която бяха прекосили при първото си идване. Ръцете и краката му бяха извити назад досущ като при злощастния Мази, само дето, за разлика от магьосника в случая нямаше причина Заил да се намира в това състояние. Зловещата сила, причинила му това, този път не се нуждаеше от пазител, а просто искаше некромантът да умре.

Нещо, което щеше да се случи скоро. Заил усещаше как тялото му вече се променя и става едно цяло със сталактита. Странни енергии преминаваха през него и променяха структурата му. Съвсем скоро щеше да се превърне в част от планината.

Но преди това щеше да се задуши.

— Заил! Момче, би трябвало да ме чуваш!

Ехото разнасяше гласа на Хъмбърт Уесъл из пещерата. Некромантът се вгледа и успя да различи прохода, през който бяха влезли. Черепът вероятно се намирал някъде там.

Надеждите, които го бяха обзели, се стопиха. Какво ли можеше да стори Хъмбърт, който нямаше дори тяло?

Мислите на Заил станаха още по-мрачни. Изтощението вземаше връх.

— Ако ме чуваш, аз съм точно там, където ме остави, помниш ли? Сети се! Представи си го!

Какво се опитваше да направи черепът? Защо го тормозеше? Некромантът просто искаше да заспи.

— Надявам се, че ме чуваш, момче! Не ми харесва идеята да остана в тази дупка завинаги!

Гласът на Хъмбърт започваше да го дразни. Искаше да каже на немъртвия наемник да се маха, макар че щеше да му е трудно да го стори без крака.

— Камата ти! Имаш нужда от камата си!

Очите на Заил се отвориха. Къде бе камата? Отговорът дойде от спътника му:

— Виждам я, момче! Почти до мен е!

Твърде далеч, за да има някаква полза от нея! Ако я виждаше, некромантът можеше и да успее да я призове. За съжаление никога не се беше специализирал в индиректното призоваване на предмети. Особено в такива критични ситуации беше наложително да вижда обекта.

Отново му се прииска да потъне в забрава.

— Чуй ме! — настоя черепът. — Насочена е към мен, а един малък камък затиска острието. Дръжката е подпряна на скала с формата на огромен зъб.

Въпреки че му се спеше, Заил се заслуша. В съзнанието му бавно започна да се оформя образът на кинжала. Дори си представи празните очни дупки на черепа, втренчени в оръжието.

— Виждаш го вече, нали, момче? По дяволите! Ако си още жив и ме чуваш, трябва да си го представиш!

Некромантът най-сетне схвана за какво става дума. Хъмбърт познаваше добре уменията му. Знаеше, че Заил трябва да вижда камата, за да я призове, и затова се опитваше да му опише картината с най-големи подробности.

Едва ли щеше да се получи. За да направи това заклинание, магьосникът трябваше да изстиска и последната капка въздух от дробовете си.

Междувременно черепът продължаваше с описанието. Явно бе настроен доста оптимистично или просто не желаше да мисли за другата алтернатива. Некромантът не го винеше. Уесъл щеше да страда вечно, ако останеше забравен под планината Нимир.

— Точно така, момче! Вече трябва да имаш добра представа... ако ме чуваш изобщо.

Заил се съсредоточи върху камата и извика образа, който черепът описваше. Видя скалите и острието, лежащо между тях. Представи си всяка пукнатина по стените, докато попълваше картината.

Накрая съсредоточи цялата си сила върху магическото оръжие и мислено му заповяда да дойде при него.

— Заил!

Блестяща стрела полетя в пещерата. Некромантът се фокусира върху нея. Обектът зави към него, осветявайки мрака.

Камата от слонова кост се приближи. За един кратък миг магьосникът си спомни какво бяха извършили с Грегъс Мази. Дали не трябваше да направи същото? Все още можеше да съкрати мъките си.

Ала ситуацията с Мази беше различна. Той бе поставен там с цел и заклинанието беше продължило твърде дълго.

При Заил не беше така. Трансформацията едва бе започнала. Все още можеше да се спаси с помощта на кинжала!

Острието се наклони внезапно. Некромантът беше загубил концентрацията си за момент.

„Ела при мен — призова той мислено. — Ела при мен“.

Камата се приближи бавно. Достигна гърдите му, заобиколи сталактита и се настани в дясната му ръка.

В мига, когато докосна острието, Заил разбра, че може да си движи пръстите. Стисна кинжала и насочи силата си към него. Сърцето му заби бясно, а дробовете му щяха да се пръснат, но магьосникът не се предаде.

Пещерата се разтресе, сякаш ударена от гръм.

Некромантът започна да пада. Ако висеше над пода, вероятно щеше да умре при удара, но за щастие сталактитът се намираше точно над пропастта и това му даде време да се възстанови.

Произнесе друго заклинание и внезапно появил се вятър го повдигна нагоре. Със сетни сили успя да се вкопчи в стената тъкмо навреме, защото магията престана да действа.

Успя да се прехвърли през ръба и остана да лежи на земята изтощен. Имаше чувството, че цялата планина се е срутила отгоре му.

— Заил?

— Жив съм.

— Сигурен ли си? — обади се черепът. — Не звучиш така.

— Дай... дай ми малко време.

— Спокойно, нямам намерение да ходя никъде — изкиска се Хъмбърт.

Дишането на Заил се нормализира постепенно. Болките в тялото продължаваха, но поне вече можеше да се движи.

Прегледа се на светлината на камата. Не се беше измъкнал невредим. Дрехите му бяха на парцали, а там, където тялото се беше сливало със скалата, по кожата имаше белези. Но най-важното бе, че е още жив.

Олюлявайки се, некромантът се върна до прохода, където го бяха нападнали. Скалното срутване, което бяха открили с капитана, беше изчезнало. Заил вдигна камата пред себе си за всеки случай, но не долови нова опасност.

Малко по-нататък се натъкна на черепа.

— Заил! Каква гледка за очите ми! Доста окаяно изглеждаш между другото.

— Все още не съм готов да се присъединя към теб в отвъдното, Хъмбърт. — Изтощеният магьосник приседна на една скала. — Какво точно се случи с мен?

— Две ужасяващи ръце те сграбчиха и ти изтърва камата. Уплаших се, че ще те размажат, но ръцете се плъзнаха по стената. Преминаха през срутването и камъните се разлетяха навсякъде. За малко да ме премажат.

— Да, и?

— Ами това е. Отнесоха те навътре. Аз почаках малко и после започнах да крещя.

— Благодаря ти. Ти ме спаси.

Черепът подсмръкна:

— Налагаше се! Кой друг щеше да ме измъкне оттук?

Заил погледна над Хъмбърт и се намръщи. Бившият наемник не можеше да види, че цяла каменна стена запречваше пътя им навън. Некромантът се съмняваше, че може да я отмести с магия или с груба сила. Трябваше да намери друг път.

— Хайде, Хъмбърт. — Той вдигна черепа и тръгна обратно към пещерата.

— Вървиш в грешна посока, момче.

— Напротив.

Двамата влязоха в широката зала. Заил вдигна камата и се огледа във всички посоки.

— Натам — посочи той към едва забележим отвор в тавана на пещерата.

— И как ще стигнеш догоре?

Въпросът беше добър. На пръв поглед нямаше начин. Некромантът претърси останките от наметалото си, но въжето, което бяха ползвали предния път, бе изчезнало. Според чертежите обаче това бе единственият начин да се измъкне от подземие.

Заил се вгледа в гладката стена, въздъхна и отговори:

— Ще се покатеря, разбира се.

— Ще се катериш? — Черепът беше втрещен. — По това? Момче, да не мислиш... — Протестът му нататък не се чу, защото магьосникът го натика обратно в торбата.

Некромантът не желаше да го слуша, тъй като и сам се съмняваше в способностите си. Ако се подхлъзнеше, едва ли щеше да успее да изрече заклинание, преди да се размаже в твърдия под. Но въпреки риска беше длъжен да опита.

Заил не беше споменал пред Хъмбърт, че тайната на Урех щеше да се разкрие съвсем скоро. И положението не изглеждаше никак, ама никак розово.

Горст дойде да види капитана. Беше разтревожен:

— Алборд не се е върнал.

Кентрил, който се опитваше да си нагласи униформата, спря и погледна към гиганта:

— Провери ли стаята му?

— Да. Нещата му са още там.

— Сигурно е решил да остане в града, след като е изпратил другите. Вероятно е изпитал носталгия покрай заминаването им. — Самият Кентрил се чувстваше по подобен начин и дори ласките на Атанна не можеха да подобрят настроението му.

— Може би — изръмжа Горст, но явно не беше убеден.

За първи път Дюмон нямаше желание да ходи на среща с принцесата. Отсъствието на Алборд го разтревожи:

— Претърси двореца дискретно. Провери навсякъде. Аз също ще видя какво мога да направя.

— Добре.

— Някаква следа от Заил?

— Багажът е в стаята му, но него го няма.

Това бе по-тревожно и от изчезването на младия наемник. Заил определено не беше човек, който щеше да се запилее нанякъде, особено в такава ситуация.

— Горст!

— Да?

— Не си оставяй оръжието нито за миг!

Гигантът кимна и потупа меча, който висеше на бедрото му.

— Винаги го нося. Точно както си ме учил.

Да носи брадва, щеше да е подозрително, но приборият меч нямаше да предизвика въпроси. Нито пък фактът, че огромният боец обикаля из двореца. Горст се движеше със завидна лекота, пък и като чужденец имаше право да любопитства.

Варваринът тръгна към вратата, но се спря:

— Кентрил, ако не намеря Алборд, да слеза ли да го потърся в града?

Капитанът се замисли, преценявайки възможностите. С надеждата, че Алборд ще му прости, той отвърна:

— Не. Ако се наложи да ходим в града, или ще отидем двамата, или въобще няма да тръгваме.

Останал сам, Кентрил завърши приготовленията си, размишлявайки върху последните новини. Ето че и Заил, и Алборд бяха изчезнали. Капитанът се надяваше, че поне Джодас и останалите са се измъкнали от града. В противен случай сигурно и те щяха да се изпарят...

„Изпарят“?

За последен път беше видял Алборд, когато тръгна да ги изпраца. „Не...“

Кентрил забрави облеклото си и Атанна и изтича към най-близкия прозорец. Вгледа се в мрачните сгради, заслуша се в песните на празнуващите и се опита да се увери, че ужасяващата мисъл, която го беше спходила, е твърде невероятна. Със сигурност шестимата вече прекосяха джунглата и се намираха в относителна безопасност.

И все пак някакво тревожно чувство не му даваше покой.

Атанна. Тя щеше да му обясни какво става. Щеше да разсее страховете му.

Тръгна из двореца, без да обръща внимание на стражите, които го поздравяваха. Трябваше да открие дъщерята на Юрис Кан час по-скоро, този път не за удоволствие.

Капитанът видя един от безименните слуги близо до голямата зала. Преди мъжът да успее да реагира, Кентрил го сграбчи за раменете и извика:

— Къде е господарката ти? Къде е Атанна?

— Ето ме.

Дюмон пусна слугата и се обърна. Червенокосата принцеса беше облечена в същата роба, както когато помагаше да освободят баща ѝ от проклятието. Зад нея капитанът забеляза врата, която не беше виждал досега.

— За какво съм ти, любими?

Искаше му се да я прегърне, но не можеше да забрави за съдбата на мъжете си. Най-малко трима бяха изчезнали, а сега липсваха още седмина.

— Къде беше?

— Помагах на баща си — отвърна тя. — Изглеждаш ми угрижен, Кентрил. Да не съм те засегнала с нещо?

— Искам да поговорим. — Той погледна слугата: — Насаме.

— Ами ние сме сами — отвърна Атанна и се усмихна изкусително.

Капитанът забеляза, че мъжът вече не е до него. Тези слуги наистина се движеха много тихо.

Принцесата се доближи и го хвана за ръката.

— Хайде да се поразходим.

Поведе го към балкона, от който Юрис Кан бе произнесъл речта си. Наемникът започна да я разпитва още докато вървяха, но Атанна сложи пръст на устните му. Кентрил не можа да устои на пленителните ѝ очи.

Въздухът навън беше хладен и капитанът потрепери. Вгледа се в Урех — там, където при нормални обстоятелства сянката щеше да отбелязва края на деня.

— Много ми харесва тук — прошепна принцесата. — Знам, че сме само на хълм, но ми се струва, че седя на върха на Нимир!

Щеше да е толкова лесно да се поддаде на романтичното ѝ настроение... Кентрил се стегна. Беше заложен животът на твърде много хора.

— Атанна, трябва да говоря с теб.

— Глупчо! Нали вече си говорим!

Думите ѝ го ядосаха:

— Не си играй с мен! Това е много важно! Най-малко трима от мъжете ми изчезнаха, а сега не мога да намеря още един. Заил също го няма. Започвам да се тревожа и за шестимата, които заминаха. Твърде много хора липсват и това според мен означава, че предстои нещо ужасно!

Тя го изгледа кисело:

— Нали не искаш да кажеш, че аз съм им направила нещо?

— Не, разбира се. Но нещо тук не е наред и вече не знам какво да мисля. Нищо не е такова, каквото изглежда, дори Грегъс Мази...

— Грегъс Мази? — Атанна се намръщи. — Какво за тази пепелянка?

Кентрил реши да ѝ каже. Атанна явно не знаеше истината.

— Баща ти не го е убил.

— Как така? Нали татко каза...

— Чуй ме! — Той се наведе и погледна принцесата в очите. — Атанна, аз го открих. Мази беше превърнат в нещо като пазител в пещерите долу.

— А ти какво правеше там? Как знаеше къде да го търсиш?

Кентрил се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой.

— Заил го откри. Отиде в жилището на Мази, за да призове сянката му.

Атанна се обърна към мрачния Урех и измърмори:

— Некромантът, разбира се. Само той е способен на подобно нещо.

Капитанът я дръпна отново към себе си:

— Чуй ме! Ти най-добре познаваш баща си. Напоследък държал ли се е странно или подозрително?

— Баща ми се държи съвсем нормално.

— Но нещо тук не е наред. Твърде дълго не му обръщах внимание. Мъже, които разчитаха на мен, вероятно са мъртви, а онова, което ги е докопало, се спотайва някъде наблизо...

Тя докосна с ръка лицето му и го разконцентрира.

— Нищо не може да ни навреди тук. Това е дворецът на Юрис Кан. Аз те обичам и ти ме обичаш. Това е най-важното, нали?

Ласките ѝ правеха всичко останало да изглежда несъществено.

— Не! — извика капитанът и я хвана за китката. — Атанна! Трябва да разбереш, че това е сериозно! Не мога да стоя и да се преструвам, че нищо не се е случило! Трябва да потърся Алборд и останалите!

— Не може! Няма да те пусна!

Кентрил се втрещи, неподготвен за бурния ѝ протест. Очите ѝ излъчваха гняв.

Принцесата направи крачка напред и боецът отстъпи.

— Помолих баща си за теб и той каза, че мога да те имам. Не съм искала другите. Само теб, не разбираш ли?

Гневът ѝ се беше изпарил, ала неспокойният ѝ поглед сякаш пронизваше Кентрил. Без да се замисля, наемникът отстъпи още една крачка назад.

Изражението ѝ омекна малко:

— Бях толкова самотна тук... Толкова копнеех за нещо различно.

Космите по тила на капитана настръхнаха.

Вятърът развяваше косата и дрехите на Атанна, придавайки на девойката чувствен вид. Усмивката ѝ обещаваше всякакви блаженства:

— Желая те с цялото си сърце, душа и тяло, Кентрил! Нима ти не ме желаеш?

Желаше я. Искаше да ѝ се отдаде напълно и да задоволи всяка нейна прищявка.

Но когато дъщерята на Юрис Кан се наведе към него, нещо накара Кентрил да я отблъсне.

Атанна загуби равновесие и изпищя, политайки през парапета.

— Атанна! — Капитанът се опита да я достигне, но напразно. Надвеси се над парапета и погледна надолу. Не можа да види нищо заради мрачната сянка.

Наемникът се отдръпна. Сърцето му биеше до пръсване. Не бе имал намерение да я убива! Просто искаше да ѝ попречи. Принцесата

бе магьосница и вероятно щеше да му направи някакво любовно заклинание, за да не го загуби.

Каквито и притеснения да имаше Кентрил, те бледнееха пред сегашната ситуация. Как щеше да обясни на владетеля на Урех, че единствената му дъщеря е била погубена от любимия си?

Противоречиви мисли препускаха в главата на капитана. Страдаше за Атанна и същевременно се безпокоеше от мистериите, които се спотайваха наоколо.

Това, което бе извършил, не можеше да бъде пренебрегнато. Определено трябваше да се срещне с владетеля. Припомни си малката врата, откъдето бе изникнала Атанна. Вероятно Юрис Кан беше там.

Затича се решително към голямата зала. Трополенето на ботушите му отекваше в коридорите. Стражите и слугите бяха изчезнали. Може би бяха чули какво се е случило и сега търсеха останките на своята господарка. Странно, че никой не се бе появил на балкона.

Скоро Кентрил достигна вратичката. Отвори я и видя дълго стълбище, което се виеше в мрака. Понечи да извади меча си, но после се въздържа. Едва ли щеше да изглежда уместно да разказва за смъртта на Атанна с оголено острие.

Притесненият наемник се спусна внимателно по стълбите. В края им откри древна бронзова врата, а върху нея — глава на гаргойл с халка в устата. Не видя друг изход и посегна към дръжката.

Хладен ветрец полъхна около него.

Тезарка.

Капитанът се спря и се огледа. Можеше да се закълне, че е чул гласа на Атанна. Нещо, което беше невъзможно. Вероятно това се дължеше на засилващото се чувство за вина.

Спомняйки си защо е тук, той реши да опита отново.

Желязната врата се отвори със скърцане. Кентрил пристъпи напред.

— А, Дюмон! Тъкмо навреме!

В средата на стаята, близо до една висока каменна платформа, покрита с мистични символи, стоеше Куов Цин и се усмихваше. Сребристите руни на неговия туринаш сияеха; визджереецът изглеждаше подмладен.

Озадаченият капитан се приближи.

— Цин, какво правиш тук?

— Подготвяме се за нещо, за което дори не съм мечтал. Ще докосна сили, с които никой не е работил от векове, а може би и никога!

Кентрил се огледа наоколо, обаче не видя други хора в стаята. И преди беше работил с магьосници и бе посещавал жилищата им, но това място го изпълваше с необясним ужас.

— Къде е лорд Кан?

— Ще се върне след малко. Изчакай го. Той държеше и ти да присъстваш.

Наемникът не му обърна внимание.

— Трябва да го намеря... да му обясня какво се случи с дъщеря му.

Цин се намръщи:

— Дъщеря му? Какво за нея? Тя излезе оттук преди малко.

— Мисля, че добрият капитан се притеснява за ужасната съдба, сполетяла моята скъпа Атанна — прогърмя един глас зад боеца.

Кентрил се обърна към вратата. Там бе застанал едрият Юрис Кан.

Владетелят се усмихна на разтревожения капитан.

— Тя те е изненадала. Накарала те е да реагираш инстинктивно. Атанна се поддава на настроенията си, а ти си постъпил точно както може да се очаква.

— Но... — Наемникът не можеше да повярва, че домакинът му говори така спокойно за ужасния инцидент. Това, че не хвърляха вината върху него, не омаловажаваше факта, че младата жена се беше размазала в скалите. — Но Атанна е мъртва!

Юрис Кан се засмя:

— Мъртва ли? Не бих казал! Скъпа, нали не си мъртва?

Дъщеря му пристъпи зад него. Капитан Дюмон изпищя и се блъсна в каменния олтар.

— Не исках да те ядосвам — извини се принцесата и влезе, затваряйки вратата. Единият ѝ крак бе строшен през средата, а стъпалото на другия беше усукано. Лявата ѝ ръка бе извита под неестествен ъгъл, а дясната, която се протягаше към Кентрил, беше ужасяващо обезобразена. Разкъсаната роба бе мръсна, ала не се виждаше нито капчица кръв.

Главата ѝ висеше на една страна, сякаш едва се крепеше на вратните сухожилия.

— Виждаш ли? — подхвърли Юрис Кан. — Може би е малко потрошена, но в никакъв случай не е мъртва.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Горст обиколи почти целия дворец и се натъкна на няколко доста обезпокоителни неща.

Най-странен му се стори фактът, че повечето слуги и стражи, с изключение на онези, които стояха на етаж на наемниците, бяха изчезнали. Нямаше ги дори многобройните куриери, които обикаляха около голямата зала.

Гигантът все още не бе осмислил своето откритие, но вече беше решил, че трябва да докладва на капитана. Кентрил щеше да има някаква представа какво означава това.

Горст се възхищаваше на командира си и вярваше в неговата преценка. Не споделяше само увлечението му по дъщерята на Юрис Кан. Дюмон сякаш напълно си бе загубил ума по нея. Разбира се, ако тя беше предпочела великана, вероятно и той щеше да се държи по същия начин. Битките бяха едно, а жените — съвсем друго.

Горст се промъкна покрай двамата стражи близо до неговата стая, и давайки си вид, че идва от друга посока, навлезе в полезрението им. Въпреки че мъжете не го погледнаха, той усети, че са забелязали присъствието му. Бяха добри, но не достатъчно.

Варваринът достигна до покоите на Кентрил и почука два пъти на вратата. Не получи отговор и почука отново, този път по-силно.

Отново никакъв отговор. Вероятно капитанът беше излязъл с Атанна, обаче безпокойството на гиганта нарасна. Не можеше да си представи какво ще прави, ако и Кентрил изчезне. Горст можеше да мисли и сам, но беше най-добър, когато изпълняваше заповеди.

Наемникът тръгна към своята стая, ала някаква черна сянка в дъното на коридора привлече вниманието му. Погледна натам, но не успя да различи нищо. И все пак хората като него не оцеляваха дълго, ако не обръщаха внимание на такива подробности.

Стигна до мястото, без да привлече вниманието на стражите, но в първия момент не можа да открие какво хвърля тази сянка. Зачуди се

дали въображението не му играе номера. В целия коридор не се виждаше нищо. Дали пък нещото не бе потънало в стената.

И тогава острият поглед на варварина забеляза как една част от рамката на вратата трепва.

Заинтригуван, наемникът я докосна внимателно.

Лявата част на вратата внезапно започна да се размива и трепери, сякаш я гледаше през течаща вода. В следващия миг рамката избледня и нараненият Заил залитна към Горст.

Изненаданият гигант едва успя да го подхване навреме. Некромантът изстена и се вкопчи в него със сетни сили:

— Помогни ми... да стигна до стаята — изхриптя бледият мъж.

Като внимаваше да не ги видят, варваринът пренесе магьосника до неговите покои. Положи внимателно Заил на леглото и се огледа за нещо, което да даде на ранения.

— Отвори торбата, проклет да си.

В първия момент боецът реши, че думите принадлежат на некрманта, но после си спомни за необичайния му спътник и мястото, където обикновено се намираше.

Торбата се беше съдрала на няколко места, също както и дрехите на Заил. Част от съдържанието ѝ се виждаше през дупките. Странно как не се беше разпиляло.

Горст внимателно извади черепа и го постави на близката маса.

— Благодаря ти, приятел. Бях започнал да се отчайвам, че няма да се доберем дотук.

Варваринът си внуши, че говори с колега наемник, а не с останките на отдавна мъртъв мъж.

— Какво стана?

— Младежът се опита да призове отново духа на добрия стар Грегъс. Само че когато Грегъс се появи, не беше стар и въобще не бе в добро настроение. Опита се да ни предупреди, но преди да заговори, стените сграбчиха бедния Заил... — Хъмбърт разказа ужасяващата случка, как се бяха измъкнали с негова помощ и за последвалото опасно изкачване. Ако не беше преживял събитията от последните дни, Горст щеше да реши, че се шегуват с него.

— От мен да знаеш — заключи черепът, — този младеж става не само за магьосник, но и за боец. Той е от хората, на които можеш да разчиташ, когато нещата загубят.

— Не можем ли да му помогнем?

— Ами... виж дали ще намериш една червена торбичка в багажа му.

Наемникът прерови вещите и откри торбичката.

— Да, точно тази. Отвори я, стига да няма проклетия и предпазни заклинания.

Гигантът се подчини и осъзна думите на черепа едва след като я беше отворил. За щастие не го порази никакво заклинание.

— Върте трябва да има шишенце с жълтеникава течност.

Наистина имаше, заедно с още нещо, което напомняше на изсушено око. Горст преглътна мъчително, извади стъкленицата и бързо затвори торбичката.

— Излей му я в устата. Веднъж се възстанови с нея, след като едно чудовище го нарани почти до смърт. Разбира се, преди това Заил го разкъса на парчета.

Гнусната течност имаше достойна за външния си вид миризма. Наемникът запуши носа си, повдигна главата на некроманта и внимателно изля съдържанието на шишенцето в гърлото му.

Заил се закашля и преглътна. Цялото му тяло започна да трепери. Стреснатият варварин отстъпи назад.

— Нали каза, че това ще му помогне!

Черепът не отвърна.

Конвулсиите спряха внезапно и некромантът се разкашля отново. Раните по тялото му започнаха да се лекуват и скоро избледняха. Пред изумения поглед на Горст магьосникът се възстанови напълно само за няколко секунди.

Изтощеният Заил погледна към боеца:

— Благодаря ти.

— Ами на мен? — измърмори Хъмбърт Уесъл. — Не съм виновен, че нямам ръце сам да се погрижа за теб.

— Разбира се, че ти благодаря, Хъмбърт. — Некромантът се опита да стане, но не успя. — Май ще ми трябва още няколко минути. По-добре върви и извикай капитан Дюмон. Трябва да обсъдим някои работи.

— Не мога да откроя Кентрил — призна Горст. — Всъщност не можах да откроя никого, освен теб.

Сребристите очи на магьосника, които напомняха донякъде тези на Цин, се присвиха подозрително:

— Никого?

— Алборд изчезна. Това разтревожи Кентрил и той ме прати да претърся двореца. Не можах да открия визджереца, дори не можах да открия хора по другите етажи. Сякаш целият дворец е празен.

— Уви, нещата стават все по-сериозни.

Черепът изсумтя:

— Това го каза на няколко пъти, докато се катерехме, но още не си ми обяснил защо.

Заил се намръщи:

— Не съм, защото и аз самият не схващам напълно картината.

Горст беше наясно, че разбира по-малко и от двамата, но знаеше, че капитанът му е изчезнал. Така че му оставаше само една възможност.

— Трябва да открия Кентрил.

— Най-добре да...

— С теб или без теб, тръгвам да го търся!

Некромантът се надигна.

— Дай ми още малко време и с радост ще дойда да ти помогна. Може би щеше да е по-добре да напуснем Урех, но наистина не можем да изоставим Кентрил. Това кралство ми изглежда все по-малко свято.

Въпреки нетърпението си Горст реши да почака. Знаеше, че няма големи шансове срещу магията. С брадвата си можеше да се справи с всеки противник от плът и кръв, но срещу заклинанията беше безсилен. Ако Заил тръгнеше с него, щеше да се чувства по-сигурен. Некромантът вече бе доказал колко е способен.

На магьосника му отне само няколко минути да се справи напълно и още толкова, за да се преоблече.

Горст очакваше, че ще си направи нови дрехи с магия, но вместо това Заил отиде до раницата и измъкна резервен комплект, абсолютно еднакъв със стария. Не можа да замени единствено наметалото.

— Ще трябва да ти намерим нова торба — обърна се той към черепа. — За съжаление нямам друга толкова широка, че да те нося.

— Няма да ме оставите тук! Ако не...

Горст не искаше да ги чака, докато се карат.

— Аз имам достатъчно голяма торба. Можеш да си я сложиш на колана, както старата.

Заил кимна.

— Тогава да открием капитана и да се махаме от това прокълнато място.

Заил, изглежда, беше подценил гиганта. Горст бе доста по-умен, отколкото изглеждаше. Информацията, която беше събрал за двореца, чудесно допълваше плановете, разгледани от некрманта.

Наемникът беше използвал прости трикове, за да не привлече вниманието на стражите, но според магьосника дори тези усилия щяха да ги бавят.

Благодарение на отварата, чиито съставки беше по-добре да не разкрива на боеца, Заил се чувстваше прекрасно. Раните бяха изчезнали и единственото нещо, което му напомняше за злощастната случка, беше леката болка в едната му ръка. Некромантът беше убеден, че лесно може да прикрие себе си и варварина от стражите. Щяха да спестят доста време, ако вървяха покрай тях, а не ги заобикаляха отдалече.

Горст беше скептично настроен, но не запротестира, когато магьосникът започна заклинанието. Заил нарисова с камата си някакви символи във въздуха, за да подсили магията, и докосна наемника с острието.

— Нищо не се получи — оплака се боецът.

— И двамата сме обвързани в заклинанието. Можем да се виждаме един друг, но за останалите сме невидими. Това се отнася и за звуците, но недей да викаш или да кихаш, тъй като по-силните шумове могат да пробият прикритието ни.

Горст все още се колебаеше, но го последва по коридора. Стражите, които се намираха малко по-напред, стояха неподвижни. Заил се възхити на дисциплината им. Всеки от осемте мъже стоеше мирно. Носеха брадви и мечове и напомняха на статуи. Лицата и израженията им си приличаха толкова, че некрмантът се зачуди дали нямат роднинска връзка.

Двамата с Горст вървяха бавно рамо до рамо. Преминаха покрай първата двойка, а след това и край втората, без да предизвикат никаква реакция. Наемникът се поуспокои; магьосникът също въздъхна.

Нещо в следващата двойка пазачи привлече вниманието на Заил. Горст го погледна наистина, но магьосникът не му обърна внимание. Взираше се в бронирания мъж и се чудеше какво го притеснява толкова. Не можа да открие причината за своята тревога и погледна към другия страж.

Внезапно осъзна какво не е наред.

Никой от пазачите не беше мигнал. Заил бе изчакал повече от нормалното за хората време, обаче никой не беше реагирал. Без значение колко добре тренирани бяха тези мъже, те все пак трябваше да мигат.

Но въпреки всичко не го правеха.

Некромантът искаше да сподели с Горст, но рискуваше да провали заклинанието. Реши да му разкаже за своето откритие, след като отминат.

Внезапно немигащите очи на единия от стражите промениха посоката си и се втренчиха в бледия мъж.

— Виждат ни! — изкрещя магьосникът.

Изведнъж всички се раздвижиха. Горст измъкна меча си и се обърна към четиримата, които току-що бяха подминали. Онзи, който беше изгледал Заил, размаха оръжието си с безизразно лице. Другите трима също се размърдаха.

Некромантът насочи камата си и измърмори някакви думи. Черна сфера се появи във въздуха и се заби в гърдите на първия нападател. Бронираният мъж се поколеба, но продължи, явно незасегнат.

Резултатите не задоволиха магьосника. Никога досега не беше виждал заклинание за отслабване на силите да се проваля. Тези стражи като че ли не бяха хора и май щяха да му дойдат в повече.

За разлика от него огромният боец не се притесняваше за такива работи. Магическата атака на Заил се беше провалила, но забележителната сила на Горст вършеше работа. Първият нападател се приближи с намерението да обезглави наемника с брадвата си. Варваринът размаха меча, сякаш отчаяно, оставяйки се напълно открит.

В момента, когато брадвата се насочи към него, гигантът извърши нещо удивително. Остави я да се приближи до гърлото му и с гола ръка я спря наскоро полет, изтръгвайки я от стража.

Въпреки че беше обезоръжен, мъжът го нападна. Горст го удари силно в корема с дръжката на брадвата. Ударът огъна бронята и изкара въздуха на противника му. Горст се завъртя и халоса стража по лицето с плоската част на оръжието.

Въпреки че лицето буквално се разстроиш на парчета, от съществуването не потече кръв. Наемникът не се впечатли и дори не изчака отломките да паднат на пода. Отново замахна с брадвата и този път обезглави противника си.

Стражът се срина с дрънчене на мраморния под.

— Те не са живи! — изкрещя Горст.

— Но можем да се справим с тях — отвърна му Заил. След като видя срещу какво се е изправил, некромантът се почувства по-уверен. Нищо чудно, че първото му заклинание се бе провалило. Беше насочено срещу съвсем друг вид противници. Тези тук не бяха хора. Явно представляваха някакви големи, а магьосникът имаше богат опит с тях.

За последователите на Ратма съживяването на някаква фигура от камък, глина или нещо подобно, беше съвсем проста работа. В повечето случаи магията за голем изискваше точно обратното на онази за призоваване на духове.

Заил избегна един меч и произнесе заклинанието за съживяване на голем на обратно, за да развали ефекта му.

Мечът на стража падна, след това ръката, главата и всичко останало. Бронята издрънча на пода, а лицето му се пръсна на хиляди парченца.

Друг от пазачите едва не изкорми некроманта, докато той се наслаждаваше на успеха си. Брадвата мина само на няколко сантиметра от гърдите на Заил. Магьосникът едва успя да произнесе заклинанието, преди да последва ново нападение.

Но този път не се получи. Стражът изтърва брадвата си и движенията му станаха някак некоординирани, но не се срути като предишния. И само за няколко секунди се оправя.

Големът се беше адаптирал към заклинанието.

Горст изпъшка, докато наръгваше друг от нападателите с шипа на брадвата. Всеки човек щеше да умре от подобен удар, но създанието се бореше, за да достигне наемника с меча си. Варваринът се напъна и успя да хвърли тялото му към един от другите пазачи. Този, който беше

попаднал отдолу, се пръсна от силата на сблъсъка, но първият се надигна отново въпреки дупката в бронята му. Взе една от брадвите на пода и се насочи към боеца.

Междувременно Заил изпитваше затруднения срещу тримата си противници. Инстинктивно призова нокътя на дракона — заклинанието, който му беше послужило толкова добре в жилището на Грегъс Мази.

Копието от кост се заби в най-близкия голем. Тялото му се разпадна на множество парчета.

Некромантът знаеше, че не може да използва повторно същото заклинание, затова призова Ден Траг, зъбите на дракона.

Но вместо да причинят щети, множеството остри кости отскочиха от оставащата двойка.

Магъосникът не можеше да повярва на очите си. Това заклинание никога не се беше проваляло. Острите отломки бяха успели да обезоръжат единия нападател и да го забавят малко, но това не беше достатъчно.

Явно сходството между зъбите и нокътя беше позволило на големите да се адаптират отново. Заил прокле глупостта си и се замисли за някаква по-различна магия. Трябваше да я измисли бързо, тъй като беше въоръжен само с кама, което даваше предимство на противниците му.

Единият, който беше обезоръжен, се наведе, за да вдигне бравата си, а другият размаха своя меч. Острието мина на сантиметри от гърлото на Заил. Той отстъпи назад и се блъсна в Горст, който също бе притиснат от нападателите си.

Внезапно в главата на некроманта се зароди идея. Той се надяваше, че не греши, защото в противен случай и двамата щяха да загинат.

— Горст! Трябва да се разменим!

— Да се разменим ли? Защо?

— Довери ми се. Давай, по мой сигнал!

Наемникът не протестира. Тялото му се напрегна, докато се готвеше да изпълни заповедта на магъосника.

— Отблъсни ги на три крачки и завий наляво! Заил се хвърли напред.

Внезапната смяна на тактиката накара големите да отстъпят. Некромантът не произнесе заклинание, а направи онова, което беше наредил на Горст. Завъртя се и се насочи към противниците на варварина. Наемникът от своя страна пое другите двама.

Магьосникът насочи камата си към новата двойка и отново призова зъбите на дракона.

Дъждът от кости разкъса двата голема, проби броните им и ги разпиля на парчета.

Заил извика от радост. Точно както беше предположил, тази двойка не бе успяла да се адаптира към заклинанията му. Хитростта му беше сполучила.

Но пък Горст трябваше да се справи с останалите двама. Разтревожен, че може да му дойдат в повече, некромантът се завъртя с готово заклинание, което поне можеше да ги забави.

Безпокойството му беше напразно. Горст държеше здраво един от големите. Бе зарязал оръжието и беше вдигнал съществото над главата си. После без колебание удари голема в пода с всичка сила.

Парчетата от шлема и лицето се разпиляха по земята. Якият боец пусна тялото и се обърна към последния противник. Непокосимият голем замахна с меча си. Но Горст се движеше мълниеносно — нещо неочаквано за едрата му фигура — и успя да стисне ръката с оръжието. Стражът залитна към него и наемникът го фрасна мощно с юмрук в лицето. Ударът беше толкова силен, че ръката му стигна чак до задната част на шлема. Това явно му се стори недостатъчно, защото последва и як ритник в гърдите.

Последният голем падна и се разпиля по пода.

— Сега какво? — запита Горст и вдигна една брадва от пода.

— Да потърсим капитан Дюмон.

Двамата продължиха по коридора. Тишината и липсата на живот в двореца пораждаха у Заил доста тревоги. Шумът от битката трябваше да привлече нечие внимание; все някой трябваше да дотича на помощ на стражите. Къде бяха всички?

И най-вече, къде бе Дюмон? Как щяха да го открият в грамадния дворец, прорязан от толкова много проходи.

Заил се спря. Ама че глупак беше! Изненаданият Горст за малко не се блъсна в него.

— Имаш ли някакъв предмет на капитана в себе си? Каквото и да е? Ако нямаш, ще се наложи да се върнем до покоите му.

Гигантът се замисли за миг, след което се ухили:

— Това става ли?

Бръкна в джоба си и извади малък ръждясал медальон с лика на някакъв западен монарх. Върху него пишеше: „За честта на краля и отечеството“.

— Кентрил го е получил от баща си. Според него носи късмет. Даде ми го преди година, след като за малко не ме убиха. Каза, че се нуждая от късмета повече от него.

Не беше точно онова, на което бе разчитал Заил, но ако имаха късмет, аурата на варварина нямаше да е изместила тази на Дюмон. Може би щяха да успеят да издирят изчезналия наемник с помощта на медальона. Понеже не разполагаха с много време, магьосникът трябваше да използва по-просто заклинание, което щеше да е доста неточно.

Все пак беше длъжен поне да опита.

Стисна медальона и насочи острието на камата към него, като същевременно започна да напява някакви думи. Усети леко подръпване, но то идваше от Горст. Реши да опита отново и този път се съсредоточи изцяло върху Кентрил Дюмон.

Сега импулсът дойде от друга посока. Някъде около голямата зала, но от място, което Заил не познаваше. Изрече още няколко думи, за да усили фокуса на заклинанието, и кимна на варварина.

— Откри ли го?

За всеки случай магьосникът провери за трети път. Невидимата сила продължаваше да го подръпва в посока към голямата зала.

— Определено е някъде натам.

Горст стисна здраво брадвата и двамата потеглиха.

Докато вървяха, некромантът забеляза нещо странно около факлите. Горяха с по-тъмен пламък, сякаш нещо изсмукваше блясъка от тях.

Медальонът ги отведе до една прикрита вратичка. Двата я отвориха без колебание. Пред тях се спускаше стълбище, за което не помнеха да е отбелязано в чертежите. Тръгнаха надолу, убедени, че капитанът е наблизо.

В края на стъпалата се издигаше солидна желязна врата. Страховита глава на гаргойл, ухапала желязна халка, изпълняваше ролята на дръжка.

Горст долепи ухо до вратата и поклати глава.

— Не се чува нищо. — Варваринът дръпна силно халката. — Ключалката е здрава. Ще повредя дръжката, ако продължавам.

— Дай да видя. — Заил се плъзна покрай варварина и се приближи с кама в ръка. Усети могъщи сили не само около вратата, но и зад нея.

— Заил — обади се черепът, — нека и аз да погледна.

— Не сега, Хъмбърт. Не виждаш ли... Внезапно некромантът млъкна, когато пръстенът се изплъзна от челюстите на гаргойла. Яростен писък огласи тясното пространство. Заил отскочи назад, стремейки се да избегне хищните зъби, и се блъсна в Горст.

Крилатият гаргойл се измъкна от вратата и пристъпи към тях.

ОСЕМНАДЕСЕТ

— Атанна... — Кентрил не довърши изречението си. Тази ужасяваща марионетка не можеше да бъде неговата любима!

С все още извита на една страна глава, тя му се усмихна:

— Скъпи Кентрил.

Юрис Кан сложи ръка на нейното рамо и с любящо, бащинско изражение рече:

— Не мислиш ли, че трябва да се представяш пред своя годеник само в най-добрата си форма?

Монархът намести внимателно ръцете и докосна раните. Щом отдръпна пръстите си, контузиите на Атанна изчезнаха.

Започна да нашепва слова, каквито Кентрил не беше чувал. Червена светлина обгърна принцесата от главата до петите и я издигна няколко сантиметра във въздуха. Пострадалите ѝ крака отново възвърнаха нормалния си вид. Раните на лицето ѝ намалеха и накрая съвсем изчезнаха. Дори разкъсаната рокля се възстанови сама.

— Олбистус! — извика Юрис Кан.

Атанна се спусна бавно към пода. Светлината постепенно избледня. Пред Кентрил стоеше почти напълно възстановена жена.

Почти... защото главата ѝ все още висеше настрани.

С нежна усмивка Кан я постави на мястото ѝ. Плътта сякаш се разтопи и затвори страховитата рана, от която не остана и следа.

Владетелят нежно нагласи косата на дъщеря си.

— Ето. Така е доста по-добре, нали?

— Пак ли съм красива, Кентрил? — попита тя невинно.

Ветеранът не беше в състояние да реагира. Погледна отчаяно Куов Цин, който приемаше всичко случващо се с нетърпение.

— Точно както казахте, господарю Кан! — изписка дребничкият визджереец към домакина. — Силата е невероятна! Дори може да връща живота!

— Дар от рая — отвърна му владетелят. — Дар, който може да бъде споделен.

— Раят ли? — намеси се капитанът. — Това е адска работа!

Кан го изгледа бащински:

— Адска? Но това е Урех, скъпи ми капитане! Никой слуга на първичните злини не може да докосне това свято кралство. Нали така, уважаеми Цин?

Визджереецът изсумтя:

— Не ставай глупав, Дюмон! Дори не можеш да си представиш могъществото на рая. Да не мислиш, че адът може да връща живота?

— Да го връща ли? Ти на това живот ли му викаш? Тя е мъртва, Цин! Погледни я!

— Кентрил, как можа да го кажеш? — Нацупената Атанна се приближи към него. Очите ѝ блестяха по онзи така запленияващ начин и той можеше да усети топлината на тялото ѝ. Дишането ѝ също бе нормално и Дюмон се разколеба. — Нима наистина ти приличам на мъртва?

— Отвори очите и съзнанието си, капитане — заяви Куов Цин и се приближи. — Винаги съм смятал, че си малко по-умен от останалите. Знаеш легендите за Светлината на светлините! Знаеш, че архангелите са правели чудеса за тези хора, които ние дори не можем да си представим!

— Но това...

— Капитанът е прав да се съмнява — намеси се Юрис Кан. Той протегна ръце, за да обхване цялата стая. — Архангелите ни казаха да се пазим от злото, маскирано в доброта. Светът е пълен с истории за изкушаващи демони, които се опитват да покварят хората. Капитане, историята на Урех по времето, когато се опитвахме да отворим прохода, напълно оправдава твоите подозрения. Точно заради усилията на Дябло и останалите демони се молах да се случи чудо. За щастие архангелът ми посочи пътя, но междувремежно непрекъснато се борехме с подли предатели и заговорници. Така че ценя скептицизма ти, макар да няма място за него в този момент.

Цин обърна наемника към платформата. Очите на Кентрил се разшириха, щом забеляза светещите руни. Внезапно го изпълни желание да побегне. За съжаление Цин и Атанна го бяха притиснали от двете страни.

— Архангелът, който се явил на лорд Кан, не можел да поправи злините, но разкрил на нашия домакин път за спасение, ако силите се подредят подходящо. Както сега.

Кан пристъпи към платформата и погледна Кентрил.

— Отначало възнамерявах да се възползвам от вашето идване и да довърша оригиналната си идея. Но после почитаемият Цин с право ме убеди, че трябва да останем в този свят. Като гледам изчисленията си, започвам да вярвам, че това е била идеята на архангела.

Капитан Дюмон измърмори:

— Нищо не разбирам...

— Много е просто, глупако! — изръмжа визджереецът. — Архангелът е показал сили не от рая или от ада, а свързани със самата природа. С тяхна помощ ще успеем да върнем Урех завинаги в реалния свят. Целта на тези сили е да поддържат баланса и хармонията. Урех ще стане отново нормален. Хората му ще могат да излизат на слънце и да контактуват с другите кралства.

В момента Кентрил не одобряваше тази идея. Даже започваше да съжاليا, че беше поставил кристала в планината. Урех определено не бе това, което очакваше. Бъдещето му — също.

— Ами Грегъс Мази? — настоя капитанът, освобождавайки се от Атанна и Цин. Ужасяващата гледка на вкаменения магьосник все още беше пред очите му.

— Лорд Кан ми обясни всичко, Дюмон. Не сте открили Мази, а един от учениците му. Той се е опитал да унищожи ключа на сянката, но предпазните заклинания са се справили с него. Глупакът сам си го е изпросил. Превърнал се е в пазител срещу други като самия него.

В тази съмнителна история имаше твърде много празноти. За Цин, който не бе присъствал там, обяснението беше задоволително, но не и за Кентрил. Юрис Кан просто бе добавил още една лъжа към останалите. Всичко, което капитанът и хората му мислеха за Урех, беше грешно. Те искаха да открият една легенда, но вместо това бяха попаднали в кошмар.

— Ами моите мъже, Цин? Къде са Алборд и останалите? Къде е некромантът Заил? Много хора изчезнаха, а все още не съм чул някакво обяснение!

Юрис Кан заобиколи платформата. Изглеждаше по-висок и внушителен отпреди.

— Трябва да призная, че злините на Грегъс са докоснали някои от моите хора. Но щом възстановим Урех, обещавам, че извършителите на тези ужасяващи престъпления ще бъдат наказани.

Кентрил отчаяно искаше да повярва на възрастния мъж, но вече беше чул достатъчно лъжи:

— Цин, ако искаш, ти остани, но аз се махам оттук.

Атанна го хвана отново за ръката. Капитанът се почувства разкъсан между желанието и отвращението. До него стоеше жената на мечтите му... същата, която беше загинала и след това се беше завърнала към живота.

— Скъпи, не можеш да си тръгнеш точно сега!

Въпреки сладкия тон, с който бяха произнесени тези думи, те го ядосаха още повече. Отново се отдръпна от нея и хвана мечата си:

— Махам се оттук! Цин, ако имаш капка мозък, ще тръгнеш с мен!

— Ама че си глупав, Дюмон! Няма да ходя никъде, ти също. Точно сега имаме нужда от теб!

— От мен ли! За какво?

Визджереецът поклати глава, поразен от невежеството му:

— Заради заклинанието, разбира се!

Капитанът се опита да побегне. Срещу един магьосник имаше някакви шансове, срещу двама те бяха смехотворни, но трябваше да е луд, за да повярва, че ще се справи с трима едновременно.

Но вместо към вратата, Кентрил откри, че тича към платформата. Бързо се завъртя, но тя отново се изпречи пред очите му.

— Престани да ни губиш времето, Дюмон! — просъска Цин. — Няма да те убиваме.

Наемникът се спря:

— Няма ли?

— Трябва ни съвсем малко кръв. Обещавам, че дори няма да ти прилошее.

„Кръв...“

— Проклети да сте! — изкрещя Кентрил и стисна мечата си.

Оръжието изчезна от ръката му и се появи в тази на Юрис Кан.

Бащата на Атанна беше погубил надеждите му само с един жест.

— Скъпи капитане, явно не разбираш положението. Да, искаме да легнеш на платформата, но няма да правим човешко

жертвоприношение. Нека ти обясня. Ще се занимаваме със силите, които поддържат естествения ред на баланса. В този ред животът е едно от основните неща, а кръвта е най-важната му съставка. Ето защо имаме нужда от нея, за да подчиним тези сили. А платформата ще фокусира усилията ни.

Една студена ръка докосна бузата на Кентрил. Съществува, в което някога беше влюбен, отново застана до него.

— Трябват им само няколко капки за магията. Останалото, което източат, ще е за нас, моя любов.

Докосването го изкуши, но и накара косата му да настръхне.

— За нас?

— Разбира се, скъпи Кентрил! Щом заклинанието свърши, не само Урех ще бъде цял, но и ти ще станеш безсмъртен. Не е ли прекрасно?

„Безсмъртен...“

Щеше да стане като нея.

Той се опита да побегне отново, обаче тялото му отказваше да се подчини. Можеше да диша, да мига с очи, но краката и ръцете му бяха парализирани.

— Дюмон, засрамваш и двама ни. Сигурен съм, че можеш да прежалиш няколко капки кръв, за да спасиш града. Самият аз бих приел с удоволствие предложението на господаря.

С учудване наемникът откри, че можеше да говори:

— Тогава заеми мястото ми, Цин!

— За съжаление трябва да помагам при заклинанието. Добрият ни домакин ме увери, че при следващия удобен случай той ще го направи и за мен. Но днес ти си щастливецът!

Краката на Кентрил започнаха да се движат сами. Застаналият до платформата визджереец мърдаше пръстите си и наемникът повтаряше действията с крака.

— По дяволите, Цин! Не виждаш ли, че нещо тук не е наред?

Но когато доближи магьосника, капитанът забеляза безжизнения му поглед. Явно Цин беше обсебен.

— Качи се, моля те — нареди визджереецът.

Кентрил не можеше да се противопостави и се качи върху платформата. Ръцете и краката му се разделиха, сякаш приковани с невидими вериги.

Юрис Кан се наведе над него с остра кама в ръце.

— Не се притеснявай, Кентрил Дюмон. Урех ще ти бъде вечно благодарен.

Владетелят вдигна острието над главата си и зашепна думите на заклинанието. Капитанът забеляза Атанна да му се усмихва окуражително.

Скоро щеше да стане точно като нея и двамата отново щяха да са заедно.

Тялото на крилатия гаргойл изглеждаше като излято от метал. Челюстите му се отвориха и той изръмжа, протягайки нокти към двамата мъже.

Горст пристъпи пред Заил и нападна съществото с брадвата си. За съжаление оръжието отскочи с дрънчене от звяра и се нацърби.

— Какво ще правим? — попита гигантът. Гаргойлът беше висок повече от два метра и ако варваринът се приближеше твърде много, щеше да бъде разкъсан.

— Ще опитам някое заклинание. — Гаргойлите бяха нещо като големи, но с животинска форма. Може би некромантът можеше да се справи по същия начин, както и със стража в коридора?

Отново произнесе думите на обратно, за да премахне живота от съществото.

Чудовището се спря за миг. Разтърси глава, сякаш искаше да проясни мислите си, и продължи необезпокоявано.

Заил и Горст се отдръпнаха назад по стъпалата. Гаргойлът ги последва, докато не достигнаха до средата. След това спря и загледа двамата.

— Значи... най-важната му задача е да пази вратата — измърмори Заил, чудейки се дали може да извлече полза от това откритие.

Горст отпусна брадвата си и погледна звяра:

— Трябва да минем покрай него. Кентрил е долу и това не ми харесва.

Некромантът беше съгласен. Не знаеше по каква причина капитанът е попаднал там, но със сигурност не беше за добро. Колкото

повече ги забавеше гаргойлът, толкова по-голяма беше опасността Дюмон да бъде убит или дори нещо по-лошо.

— Какво става? — обади се един глас от колана му. Заил съвсем беше забравил за Хъмбърт. Разбира се, черепът едва ли можеше да стори нещо, но ако не му отговореше, щеше да продължи да досажда:

— Един гаргойл прегражда вратата, зад която смятаме, че се намира капитанът. Ако не можеш да предложиш нищо смислено, по-добре мълчи!

Както обикновено черепът не му обърна внимание.

— Опита ли някое от заклинанията за големи?

— Да, нищо не се получи.

— А какво ще кажеш за...

Заил въздъхна, изнервен от приказките на спътника си.

— Сега не е времето...

— Само един въпрос, момче. Защо не пробваш с желязната девица?

— Желязната девица? — учуди се Горст, който беше чувал само за уред за мъчения с такова име.

— Това е заклинание за отразяване. — Некромантът се поколеба. — Може и да се получи. Рисковано е, но ако съм внимателен, може и да успея.

Гигантът поклати глава:

— Щом е опасно, използвай мен.

— Горст...

Едрият боец го прекъсна:

— Ако не се получи с мен, ще можеш да опиташ нещо друго. Но ако ти пострадаш, аз какво ще правя?

Заил не беше доволен. Служителите на Ратма винаги бяха на предната линия в битката за запазването на баланса и рядко си играеха с живота на другите.

Но все пак наемникът имаше право.

— Добре, но не рискувай напразно.

— Какво трябва да правя?

Заил започна заклинанието и отвърна:

— Трябва да се сбиеш с гаргойла.

— Само това?

— Може и да се помолиш, приятел! — обади се черепът.

Горст изсумтя. Некромантът довърши магията и му обясни:

— Ако всичко е наред, който и да те удари, ще нарани себе си. Ако усетиш и най-малката болка, отстъпи веднага.

Гигантът не каза нищо. Напълно осъзнаваше, че ако гаргойлът го нападне с всички сили, може и да не успее да отстъпи навреме. Вдигна оръжието си и заслиза по стълбите.

Преди да достигне до звяра, той се спря:

— А ако аз го удрям, ще ме боли ли?

— Не, ти можеш да атакуваш свободно.

Широка усмивка се изписа върху лицето на варварина:

— Чудесно!

Гаргойлът, стоял неподвижен по време на разговора, се размърда, щом мъжът го доближи. Замахна към боеца, но все още не можеше да го достигне.

Макар да вярваше на заклинанието си, Заил се тревожеше за своя спътник. Не знаеше с какви магии е защитен звярът. Пригответи се да защитава Горст в случай на нужда.

Варваринът се приближи до пазителя, вдигна брадвата високо над главата си и изкрещя предизвикателно. Гаргойлът изръмжа и се наведе към него. Металът се сблъска с метал. Въпреки заклинанието, Горст се биеше така, сякаш разчиташе само на собствените си сили.

Брадвата и ноктите се удариха още два-три пъти. Неколкократно варваринът се измъкваше на косъм. После издебна удобен миг и халоса с всичка сила чудовището по главата, но уви, без видим ефект. Само острието се нацърби още повече.

Гаргойлът най-сетне успя да пробие защитата на Горст. Боецът опита да се отдръпне, но се препъна в едно стъпало.

— Какво става? — обади се Хъмбърт.

Заил не му отвърна, тъй като се подготвяше да изрече заклинание, макар че едва ли щеше да спаси наемника от опасността.

Ноктите се забиха в десния прасец на Горст.

Късащ нервите звук на метално стържене се разнесе из стълбището.

Гаргойлът се наклони на една страна. На крака му се беше появила огромна рана. Това явно не му направи впечатление, тъй като се опита да захапе незащитеното тяло на човека.

Отново се разнесе същото стържене. Този път звярът отстъпи с широка дупка в корема си. Всяко нормално животно щеше да е мъртво след подобни наранявания, но това същество беше създадено с магия и продължаваше да се бие, макар и не така умело, както в началото.

— Получава се! — извика Горст. — Ще се приближа!

Заил не беше спокоен, макар че заклинанието му работеше. Придвижи се напред, изчаквайки някаква възможност да окаже помощ на варварина.

Силен удар на наемника успя да отвори рана в лявото рамо на гаргойла. Звярът не обърна внимание и отново посегна към Горст. Както се очакваше, вместо да разкъса човешката плът, пазителят раздра собственото си тяло. Полетя настрани, но не се предаде.

— Твърде много се бавим! — извика наемникът. — Ще опитам нещо!

Пусна брадвата и подложи гърлото си на звяра.

— Горст! Недей! — Въпреки че заклинанието работеше засега, Заил не искаше великанът да поема такъв огромен риск.

Гаргойлът реагира мигновено. Замахна със здравия си крайник. Стоманените му нокти се насочиха към врата на варварина...

И гърлото на звяра се раздра с ужасяващ стържещ звук.

Съществото пристъпи колебливо напред, но крайниците му се подгънаха и то се срина на земята. Горст се приближи до него. Разкривайки гърдите си нарочно, гигантът удари пазителя по единствената здрава лапа.

Гаргойлът реагира инстинктивно и отвори широка рана на гърдите си.

Изпищя тихо и остана неподвижен.

— Чудесно заклинание — заяви варваринът. — Колко време ще трае?

— Само за тази битка. Тоест ще изчезне след секунди.

— Жалко. А можеш ли да го направиш отново?

Заил поклати глава:

— Едва ли ще успея толкова скоро. Освен това имам предчувствието, че няма да ни помогне долу.

Гигантът вдигна нащърбената си брадва:

— Значи ще се наложи да се оправям, както си знам.

С убийството на гаргойла бяха унищожили и дръжката на вратата, обаче некромантът подозираше, че всъщност портата се отваря по друг начин. Такова място едва ли щеше да зависи от някакъв прост механизъм. Със сигурност трябваше да се приложи магия, но каква?

Заил извади черепа и рече:

— Хъмбърт, какво виждаш?

— Цялата врата е покрита от червени линии на силата. Има и криволичещи тъмнозелени черти, а в центъра се вижда някакво синьо-жълто петно.

— Покажи ми го!

Черепът насочи ръката на некроманта към точното място.

Заил усети леко гъделичкане, щом докосна повърхността с върха на камата си. Бързо прошепна заклинание за отключване. Защитните магии бяха разположени така прецизно, че нямаше да се справи без помощта на Хъмбърт.

Съзнанието на некроманта се помъчи да открие думата за отключване сред магическата плетеница. От устата му започнаха да излизат неразбираеми слова, които никога не беше чувал. Помисли си дали да не отстъпи, но с това щеше да обрече капитан Дюмон.

Най-сетне успя да открие последната дума, единствената, която всъщност беше необходима:

— Тезарка!

Вратата се отвори с леко скърцане.

Заил отстъпи назад и се приготви за евентуалната опасност. Почувства различните сили, които витаеха в древното помещение.

За тяхна изненада отвътре не излезе никой. Нито стражи, нито големи. Нищо.

Горст и Заил се спогледаха и влязоха внимателно. Широката стая очевидно служеше за лаборатория на някой магьосник. Некромантът никога не беше виждал такава богата колекция от книги и артефакти. Дори жилището на Грегъс Мази бледнееше пред това.

Великанът пръв се усети и зададе най-важния въпрос:

— Защо няма никой?

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Бяха отнели на Кентрил способността да се движи, но поне можеше да говори:

— Цин, опомни се! Не усещаш ли, че нещо не е наред? По дяволите, омагьосали са те!

— Успокой се, Дюмон — отвърна визджереецът. — Ама че си неблагодарен глупак! Богатство, власт, безсмъртие... нали това са мечтите на всеки наемник?

Беше безсмислено. Куов Цин не осъзнаваше, че е обсебен. Лорд Кан беше заложил на алчността му, също както бе сторил и Кентрил, когато искаше да убедят домакина да остави Урех в света на смъртните.

А може би той въобще не бе имал нужда от убеждаване? Атанна беше казала на Кентрил, че ще останат заедно, ако баща ѝ не отвори портала към рая. Капитанът осъзна, че е бил изигран. Юрис Кан беше изпратил дъщеря си да напълни главата на Дюмон с тези глупости, знаейки, че той от своя страна ще стори същото с визджереца.

Двамата с Цин бяха разигравани като пионки. Не, по скоро като шарани. И двамата бяха клъвнали стръвта и владетелят на Урех ги бе уловил с лекота!

— Доста иронично — обади се възрастният монарх. — Тъкмо бях изпратил дъщеря си да те търси, а ето че ти сам ни намери. Мислех да почакам още малко със заклинанието... но децата ми са нетърпеливи и гладни, затова ще го направим тази вечер.

Кентрил погледна Куов Цин, за да види дали е чул признанието на владетеля, но дребният магьосник изглеждаше твърде зает с приготовленията. Обикаляше около платформата и задействаше различни руни. Очевидно Кан го държеше много силно.

— Още когато забелязахме вашето пристигане, аз им обещах мъжете ти, но се нуждаех от един от вас за това заклинание. Имах нужда и от някой магьосник, тъй като тукашните бяха жертвани преди много време.

— Грегъс Мази никога не се е опитвал да унищожи Урех, нали?
Владетелят изглеждаше обиден:

— Той направи нещо много по-лошо! Осмели се да заяви, че не знам какво правя! Че аз, Юрис Кан, обричам народа си! Кой би повярвал на тези дръзки думи?

Най-сетне Кентрил разбра онова, което досега бяха пропуснали да забележат. Господарят на Урех беше луд и представата му за добро се беше извратила.

— Признавам, че дори аз понякога изпитвах колебания. Но тогава пред мен се явяваше архангелът и ми вдъхваше кураж и сила. Едва ли щях да успея без неговите напътствия.

Този архангел вероятно бе плод на въображението на Кан. От друга страна обаче, човекът за малко не беше успял да отвори портал към рая. Без помощта на някое свръхестествено същество това едва ли щеше да бъде по неговите сили.

— Архангелът ме предупреди, че злото ще се опита да поквари онези край мен и че не мога да разчитам на никого. Дори хората, които работеха по заклинанието, можеха да се окажат развратени. — На лицето на Кан се изписа гордост. — И аз се подсигурих, за да не може никой да ме предаде в критичния момент.

Когато свещениците и магьосниците се хванали за работа, те не разбрали, че господарят им е намислил нещо. Владетелят бил вплел второ заклинание в главното по такъв начин, че те да не го забележат. То щяло да избие всички, които участвали в святото начинание.

Всъщност гибелта им била предопределена още от началото. Заклинанието черпело не само от магическите, но и от жизнените им сили.

— Всичко беше планирано до последния детайл. Почувствах как душата на Урех се въздига и животът напуска телата на покварените предатели.

Обаче Юрис Кан подценил един от тях. Онзи, от когото най-вече трябвало да се страхува. Грегъс Мази, най-довереният и най-способен магьосник. Мази и свещеникът Тобио имали най-големи заслуги за създаването на заклинанието.

— Видях го в очите му. Видях, как осъзна, че магията ще му струва живота. Не разбра, че е мое дело, но усети какъв ще бъде

резултатът. Точно в най-критичния момент Грегъс разкъса кръга и успя да се пренесе извън града.

Инстинктивната реакция спасила Мази, обаче създаде дисбаланс, който изпратил душата на Урех в пусто странично измерение, наместо в рая. Юрис Кан можел да поправи това с помощта на останалите магьосници, но заклинанието му се било погрижило за тях.

Единственият оцелял бил Тобио, който по чудо останал невредим. Лорд Кан решил, че на свещеника му е писано да живее, и се зарадвал, че поне един стар приятел не се е поддал на покварата. Двамата работили неуморно, за да открият някакъв изход, но все се проваляли. Народът бил обзет от паника.

Юрис Кан вдигна кинжала и започна да рисува фигури във въздуха, докато разказваше:

— И тъкмо когато бяхме започнали да се отчайваме, архангелът се появи отново. Знаеше какво се е случило и обеща да ми помогне. Показа ми как да отворя портал, през който силата му да се влее в мен и оттам да докосне хората ми.

Когато разбрал за новата дарба, Тобио се показал като много завистлив човек, поне в очите на владетеля. Противопоставил се на стария си приятел и заявил, че монархът е обсебен от адски сили. Дори опитал да го нападне, но господарят му бързо го усмирил и с натъжено сърце го изпратил в подземията с надеждата, че някой ден ще се отърси от греховните помисли и ще се завърне.

Необезпокояван, Юрис Кан се заел да изпълни нарежданията на архангела и създал заклинание, което да предпази народа му, докато успеят да открият път към свободата. Пратеникът на рая му показал как да отвори душата на всеки, така че останалите ангели да се погрижат за тях. Дори собствената му дъщеря трябвало да приеме докосването на небесния воин и дарбите, които щели да помогнат на баща ѝ.

Кан протегна ръка към Атанна. Червенокосата принцеса се приближи и го прегърна, след което погледна Кентрил с усмивка, която издаваше сляпата ѝ вяра в каузата на владетеля.

— Атанна се страхуваше, защото не разбираше, че ангелът просто иска да я благослови. Трябваше да настоявам въпреки нежеланието ѝ.

Девойката гледеше в захлас:

— Държах се като дете. Страхувах се. Дори изпищях, когато архангелът влезе в мен, можеш ли да повярваш? Сега ми се струва толкова глупаво!

За пленения наемник, който бе видял резултата от тази благословия, нейното нежелание въобще не изглеждаше глупаво. Каквото и да се бе опитвал да направи архангелът, беше успял да прогони всичко свято.

— Мисля, че съм готов, милорд — внезапно се намеси Куов Цин.
— Има още съвсем малко.

— Благодаря ти, магьоснико, едва ли щях да се справя без твоята помощ.

Кентрил се възползва от моментното им разсейване и отново се опита да се раздвижи. Със съжаление установи, че магията продължава да го скована.

Атанна се приближи и го погали по челото. Зелените ѝ очи не мигнаха.

— Кентрил, когато всичко свърши, ще се чувстваш доста глупаво. Ще има да се чудиш защо си се инатил толкова.

Дюмон не можа да я погледне в очите; споменът за нейния вид след падането продължаваше да го измъчва. Вместо това се вторачи в Юрис Кан, който явно бе свършил с историята си и възнамеряваше да стори същото и с наемника.

— А какво се случи с Грегъс Мази?

Усмивката изчезна от лицето на монарха:

— Разказах ви за създаването на ключовете и опита ни да оставим града под сянката, както и за завръщането на Грегъс и предателството му. За това не съм ви лъгал. Но пропуснах да спомена, че той намери съюзник в лицето на заблудения Тобио.

Грегъс Мази се завърнал тайно в Урех и узнал за кристалите. Натъкнал се на затворения свещеник и поддавайки се на лудостта му, решил, че двата ключа трябва да бъдат унищожени. За да увеличат шансовете си, двамата се разделили. Така дори само единият да успеел, Урех отново щял да изчезне.

Въпреки че влязъл в града незабелязан, Мази привлякъл вниманието на монарха, когато се опитал да достигне до ключа на сянката. Почти успял да се добере до кристала, но лорд Кан се появил тъкмо навреме.

Сбили се, но подлият предател нямал представа за даровете, предоставени на владетеля от архангела. Мази бил победен и превърнат в пазител на пещерата. Преди това обаче Кан успял да изтръгне от него плана и узнал, че Тобио се опитва да се добере до другия кристал.

— Ключът на светлината беше сложен на върха от доброволци, скъпи капитане. Когато научих, че Тобио се опитва да го унищожи, се разгневих. Призовах силите и се пренесох на върха на планината тъкмо когато свещеникът се опитваше да вземе камъка. — Кан спря за момент и затвори очи. — Все още ми е мъчно за бедния Тобио. Дадох му последен шанс да види грешките си и да се поправи.

Кентрил си спомни своята зловеща находка в замръзналата земя на Нимир.

— Но той отказа, така ли?

— Уви! Глупакът хвърли кристала и пристъпи към лъчите на изгряващото слънце. Признавам, че бях заслепен от гняв, защото той беше откраднал свободата на народа ми!

Древната кост, която капитанът бе намерил на върха, всъщност принадлежеше на смелия свещеник, а не на така наречените доброволци.

Непоковареният Тобио пристъпил без страх в светлината, обаче това не го спасило. За щастие кристалът паднал извън обсега на Юрис Кан и градът отново изчезнал.

Докато не се бяха появили Кентрил и отрядът му.

— Признавам, дори ако свещеникът се беше провалил, пак щеше да ми трябва помощта на някой магьосник като нашия приятел Куов Цин. Ала щеше да е много по-лесно, ако кралството бе останало на едно място, а не се появяваше за ден-два през няколко години. — Лордът отново се усмихна. — А сега, да се залавяме за работа. Времето напредва, а аз те отегчавам с приказки за миналото. Време е да се подготвим за бъдещето, когато моите благословени от ангелите деца няма да се боят от слънцето и ще тръгнат по широкия свят.

Кентрил беше виждал тези деца, тези кошмарни същества, които изпълваха улиците. Призраците, които ги бяха посрещнали отначало, всъщност бяха илюзия, направена, за да скрие същинския ужас.

Виденията, получени от наемника, всъщност не бяха причинени от опии или насекоми. Това бе същинският Урех. Светлината на

светлините се беше превърнала в кошер на демони. През цялото време Кан се беше готвил за момента, когато ужасяващите му поданици щяха да плъзнат по света.

Ала целият разказ на владетеля опираше все до същия архангел. Райският пратеник, напътствал жителите. Кентрил се зачуди защо се беше объркало всичко. Кое бе променило думите на святото същество?

И дали въобще ставаше дума за архангел?

Лорд Кан вече бе заел мястото си. От двете му страни застанаха Атанна и Куов Цин. Владетелят вдигна камата си и отвори уста.

— Милорд! — извика капитанът. — Един последен въпрос, за да се успокоя и да приема честта, която ми оказвате! Може ли да видя как изглежда този чудодееен архангел?

Нетърпеливият визджереец изсумтя, но Юрис Кан се хвана на думите му.

— Защо не! Щом това ще те успокои, ще се опитам да ти го покажа. Разбира се, едва ли ще е толкова перфектен, колкото изглежда наистина. Дори самият аз никога не съм го виждал в пълния му блясък, тъй като никой смъртен не може да понесе подобна гледка.

Той подаде камата на дъщеря си и започна заклинанието. Кентрил усети някакво напрежение. И все пак монархът щеше да призове само изображение на съществото, така че това едва ли щеше да му помогне.

— Вижте! — извика владетелят, сочейки пространството над платформата. Вижте война на истината, пазителя на светлината, защитника на всичко добро. Вижте архангел Миракодус, златокосия спасител на Урех!

Думите му още отекваха из стаята, когато над платформата започна да се оформя образ. Атанна затаи дъх, а Куов Цин падна на колене. Юрис Кан със сълзи на очи започна да изрича благодарности към благодетеля на града.

Кентрил също гледаше с възхита. Ангелът беше облечен в броня от най-чиста платина, покрита с руни, която сияеше ярко. В едната си ръка държеше пламтящ меч, а другата бе протегната към наблюдателите. От раменете му се спускаше вълна от чиста магическа енергия, която трептеше и създаваше илюзията за огромни крила.

Образите, които беше виждал наемникът, показваха ангелите като закачулени фигури без лица, но този бе различен. Качулката беше

отметната и показваше дългата златиста коса. За момент капитан Дюмон се почувства виновен, задето съзерцава прекрасната гледка, без да е достатъчно достоен. Въпреки че чертите на лицето не се различаваха, цялостният образ оставяше наблюдателя безмълвен. Никое човешко същество не можеше да постигне такава перфектна красота.

Кентрил погледнал към очите на съществото и внезапно възхищението му беше заменено от друго чувство.

Очите сякаш искаха да го погълнат. Не можеше да различи цвета им, обаче бяха ужасяващо мрачни. Капитанът имаше чувството, че Миракодус се опитва да изсмуче душата му. Понечи да изкрещи, ала страхът го беше направил безмълвен. Обхвана го необяснима паника.

Наемникът почувства как потъва все по-дълбоко в очите на архангела към някакъв необясним, но странно познат кошмар. Усети как кожата и плътта му се разкъсват. Долови смъртта и страданията на прокълнатите души.

С огромно усилие на волята успя да откъсне поглед от фигурата. Опита се да осъзнае какво бе видял. Съществото имаше вид на ангел, но вътрешно, както сигурно дори Кан разбираше, то нямаше нищо общо с рая. Зад великолепната фасада прозираше чистото зло.

Кентрил се досещаше за едно-единствено създание, способно да предизвика подобен ужас. Името само се изплъзна от устата му:

— Дябло!

— Да — извика Юрис Кан, без да му обръща внимание. — Миракодус в пълното си великолепие! — Образът внезапно изчезна, когато владетелят плесна с ръце. После монархът се обърна с усмивка към пленения войник: — И така, след като ти показах истината, време е да започваме!

Заил огледа стаята, до която бяха стигнали след толкова много препятствия и в която според него трябваше да се намира капитанът. Приблужи се към масивната, покрита с руни платформа и се замисли какво не е наред.

— Къде е той? — попита огромният наемник, а очите му шареха във всички посоки. — Нали каза, че трябва да е тук?

— Тук трябва да е. — Заил отново погледна медальона и резултатът беше същият. Дюмон трябваше да е в тази стая.

Само че не беше.

Некромантът остави медальона и се опита да открие нещо чрез камата си. За съжаление отново не успя.

Горст обикаляше из помещението и надничаше във всеки ъгъл.

— Дали пък няма скрита врата наоколо?

— Възможно е, но не е много вероятно.

— Да не е над или под нас?

Въпросът не беше лишен от смисъл, обаче Заил бе направил заклинанието си така, че да избегне подобни грешки. Според резултатите капитанът трябваше да е точно пред тях.

Магьосникът затвори очи и се опита да усети нещо. Стаята беше пълна с мощни сили, които се съсредоточаваха около олтара.

— Забелязваш ли нещо? — обади се Горст.

— Нищо, което да разяснява мистерията. Усещам, че Кентрил е някъде наоколо.

Грамадният боец се спря за няколко секунди и предложи:

— Може би Хъмбърт ще ни помогне?

Заил трябваше сам да се сети за това. Черепът отдавна беше доказал колко е полезен. Учителите на некроманта винаги бяха казвали, че трябва да разчита предимно на себе си, но щом разполагаше с толкова ценен инструмент, защо да не го използва?

Извади главата на Хъмбърт от новата му торба. Черепът не проговори, докато не огледа цялата стая.

— Няма и следа от него — обяви Уесъл, щом приключи. — Много странно.

— Нищо ли не виждаш?

— Напротив, виждам много неща. Около онзи каменен блок има плетеница от цветове, линии и енергии. Всяка руна по него сияе. Силите, които извират отвътре, са толкова необуздани, че ми се ще да имах крака, за да мога да избягам. Но не виждам капитан Дюмон.

Некромантът направи гримаса:

— Значи вероятно заклинанието ми се е провалило. Въпреки че положих всички усилия, явно сме тръгнали в погрешна посока.

— Случва се на всеки, момче. Може би трябва да опиташ отново?

— Резултатът ще бъде същият. Това не се хареса на Горст:

— Не можем да се откажем точно сега! — Варваринът удари с юмрук по масата и оставените отгоре предмети подскочиха.

— По-спокойно, приятел! — извика Хъмбърт.

Некромантът се разтревожи да не се повтори неприятната случка от жилището на Грегъс Мази и побърза да се намеси:

— Никой няма намерение да се отказва! Просто трябва да помислим малко. Оставете ме да се концентрирам!

Наемникът млъкна. Заил огледа помещението отново и се опита да установи какво не е наред. Вторачи се в рафтовете, масите, каменната платформа...

— Хъмбърт, кажи ми пак какво виждаш, като погледнеш олтара!

Черепът описа отново яростните сили и ярко светещите руни, спомена и мощната енергия, събираща се върху него. Над каменната структура явно се вихреше истинска магическа буря.

— Аз не виждам нищо такова — намеси се Горст.

Некромантът също не виждаше нищо и това го заинтригува. Можеше да усети силите, но не и да ги види по начина на Хъмбърт.

Прибра черепа в торбата и пристъпи към платформата. Въпреки че руните не светеха, той усещаше, че са активни, и когато докосна една от тях, долови леко пулсиране.

— Какво има? — попита Горст.

— Не зная, но смятам да опитам нещо. — Заил огледа руните и докосна три, които познаваше. Изрече заклинание и се свърза към тях. Силите, които потекоха през връзката, го накараха да изстене.

Гигантът се приближи към него, но магьосникът поклати глава. Напъна се, за да подчини енергиите, и извади камата си. Острието засия и щом се доближи до платформата, над нея изригна разноцветна светлина.

— Нека истината се разкрие! — извика Заил. — Нека маските паднат! Нека светът се покаже пред очите ни такъв, какъвто е! Хезар ки Бродинас! Хезар ке Нурати! Хезар ки...

Внезапно некромантът усети някакво неприятно чувство и едва не разкъса връзката. Очите му се разфокусираха. Видя две различни версии на стаята. В едната бяха двамата с Горст, а в другата имаше три фигури, които се суетяха край платформата.

Варваринът извика:

— Виждам го! Виждам.

Реалността се разми отново. И двамата паднаха на колене.

Втората версия започна да избледнява. Некромантът се напрегна, за да я задържи. Неясните фигури явно не осъзнаваха какво се случва около тях. Продължаваха да се суетят край платформата. Едната изглеждаше досущ като Юрис Кан, а другата приличаше на дъщеря му. Най-ниската вероятно беше Куов Цин, макар че той нямаше какво да търси тук.

Заил допря ръце до две от руните и изрече отново заклинанието си. Нещо отблъскваше силите му настрани, но магьосникът се съсредоточи, усещайки, че е на път да се случи нещо непоправимо.

Лека-полека двете реалности започнаха да се синхронизират.

На платформата лежеше четвърта фигура, а крайниците ѝ сякаш бяха оковани.

Откритието за малко не наруши концентрацията на Заил. Всичко започна да избледнява, но с неимоверни усилия магьосникът успя да удържи видението. За трети път извика думите на заклинанието.

Образът на лежащия върху платформата се проясни. Некромантът разпозна Кентрил Дюмон, който явно не го виждаше. Капитанът беше вперил поглед в нещо над себе си и гледаше ужасено.

Над ветерана се беше надвесил Юрис Кан, а ръката му, която държеше кама, се спускаше бавно към сърцето на наемника.

ДВАДЕСЕТ

Юрис Кан заяви, че му е необходима тишина, за да довърши заклинанието, и с един жест отне на Кентрил способността да говори. Преди това обаче се извини на капитана и го увери, че ще се реваншира, когато всичко приключи.

Атанна го целуна, но устните ѝ бяха ледени, а погледът ѝ бе загубил блясъка си. Ако преди време някой беше казал на Дюмон, че ще бъде отвратен от красива принцеса и ще откаже безсмъртие, със сигурност щеше да му се изсмее в очите.

А сега можеше само да се моли за чудо.

Куов Цин продължаваше да отрича очевидното и помагаше в този отвратителен план. Той се занимаваше с руните и призоваваше различните енергии. Застанала зад него, Атанна редеше неразбираеми слова, сякаш говореше нормалния език на обратно. Едната ѝ длан беше протегната към Цин, а другата — към баща ѝ.

Лорд Кан се беше надвесил над Кентрил и държеше камата, готов за удар. Думите му всяваха страх у пленника:

— Кръвта е реката на живота! — шепнеше възрастният мъж с поглед, впит в тавана. — И ние прием с благодарност от нея! Кръвта е храната на сърцето, сърцето е ключът към душата, а душата е водач към рая!

Камата се приближи с още няколко сантиметра, а после Кан заговори отново на някакъв неразбираем език. Кентрил положи усилие да не припадне, защото в противен случай можеше никога да не се събуди. Все още не беше изгубил надеждата да се освободи, преди да е станало твърде късно.

Засега обаче не виждаше никакъв начин.

Юрис Кан се наведе над него и отново вдигна камата си. Погледът му говореше, че този път острието ще се забие в целта.

Около Кентрил се завихриха потоци от чиста енергия и го накараха да потръпне. Куов Цин ги направляваше, а Юрис Кан черпеше силата си от тях:

— Миракодус, служителю на рая, чуй молитвата ми! Кръвта отваря пътя към истинския свят! Нека твоите сили ни водят! Премахни обвързването със сянката! Нека слънцето не убива повече децата ти! Позволи им да се разпръснат, за да покажат на останалите твоите истини!

Всичко изглеждаше налудничаво, но Кентрил не можеше да стори нищо.

— Благословени Миракодус, с тази кръв, аз, Юрис Кан, отправям молбата си!

Камата се спусна...

Неочаквано нечия ръка сграбчи рамото на капитан Дюмон. Кентрил не ѝ обърна внимание — сигурно Цин искаше да бъде сигурен, че наемникът няма да помръдне в най-решителния миг.

Затвори очи, очаквайки смъртта.

— Капитане, размърдай се! Нямаме много време!

Очите му се отвориха:

— Заил!

Некромантът се беше надвесил над него и го стискаше за ръката. Отзад стоеше Горст и гледаше едновременно с облекчение и съмнение.

От другите трима нямаше и следа. Всичко в стаята си беше същото, но Атанна, Кан и Куов Цин бяха изчезнали.

— Какво стана... — започна Кентрил, но магьосникът го прекъсна:

— Сега нямаме време за въпроси! Всеки момент Юрис Кан ще разбере, че съм го прекъснал. Трябва да се измъкнем преди това!

Заил внимателно докосна крайниците му с камата и наемникът отново можеше да се движи. Нямаше нужда от повече покани, за да скочи от жертвения олтар.

— Ще се опитам да направя нещо — обърна се некромантът към двамата наемници. — При всичката сила, която извира оттук, сигурно ще се получи. Това е единственият ни шанс!

Кентрил не хареса идеята да стои и да се надява, че магьосникът ще ги спаси.

— Можем ли да помогнем с нещо?

— Разбира се! Горст, дай му оръжие. Пазете ме, в случай че нашият любезен домакин разбере какво се опитвам да сторя.

Капитанът взе предложението меч, осъзнавайки, че некромантът очаква Юрис Кан всеки момент да се материализира сред тях. Двата наемници се разположиха около Заил, който се зае да рисува някакви черти около руните.

— Това трябва да проработи — промърмори Заил и посочи с кинжала първо себе си, а после и другите двама.

Кентрил почувства невероятна лекота, сякаш беше загубил голяма част от теглото си. Имаше усещането, че всеки момент ще отлети като перце. Наемникът отвори уста...

Внезапно стаята изчезна.

Наемникът се озова кацнал върху ветровита планинска тераса. Реагира мигновено и се притисна в скалите.

Заил ги беше пренесъл на един от най-опасните ридове на Нимир.

Вятърът виеше зловещо; чуваха се гръмотевици. Кентрил погледна нагоре и видя, че небето се е променило и е придобило зловещите цветове от виденията му. Погледна към Урех и забеляза само няколко светлинни. Можеше да си представи как демоничните жители на града вече са отхвърлили всичко човешко.

— Странно, намерението ми не беше да идваме тук — заяви озадаченият некромант. — Със силата на руните трябваше без проблеми да се окажем отвъд обхвата на проклетата сянка.

Кентрил си спомни за фалшивия ангел.

— Може би не ни е позволено. Може би няма начин да се измъкнем от Урех.

Заил се обърна към него:

— Капитане, какво правеше Юрис Кан, преди да те спасим?

— Каза, че щял да направи заклинание, за да може градът да остане завинаги в този свят и неговите деца да плъзнат навън. — Дюмон си пое дъх и разказа набързо събитията. Описа лудостта на монарха, предателството на Цин, ужасяващия инцидент с Атанна и откритието, че архангелът не е това, за което се представя.

— Нещата започват да се изясняват, макар че определено не ми харесват. Според мен Юрис Кан не е изпратил хората си в рая, а ги е обрекъл на вечни мъки в ада.

Капитан Дюмон също бе достигнал до подобен извод. Това обясняваше много от нещата, с които се бяха сблъскали, и страхът,

който го беше обзел, когато погледна в очите на фалшивия архангел.

Заил се огледа подозрително, сякаш някой можеше да ги подслушва на това място.

— Ето моята теория. По времето на войната на греховете Урех е бил символ на чистота и святост. Това не се е харесвало на адските сили и кралството е понесло множество атаки. Някои от легендите описват тези времена, но едва ли могат да пресъздадат истинската опасност, на която е бил подложен светът тогава.

— Демоните са нападнали Урех? — попита Горст и присви вежди.

— Не като армия. По-скоро са търсели начин да покварят жителите. Поколение след поколение владетелите са се опитвали да прогонят покварата и да предпазят поданиците си от първичните злини. — Некромантът коленичи и започна да рисува символи по скалата с камата си. — Извинете ме, но трябва да свърша малко работа, докато ви обяснявам, или в противен случай сме обречени.

— Какво правиш?

— Осигурявам някаква защита от очите на нашия домакин. Или поне така се надявам.

Заил нарисова широк кръг, а в центъра му постави няколко руни. Магьосникът изглеждаше незасегнат от студения вятър, но двамата наемници продължаваха да се притискат към скалата.

— Разказът ти запълва доста от празнините в моята история — продължи Заил. — Юрис Кан е пазил внимателно своите хора, но явно самият той е останал открит за атака. Някой се е престорил на пратеник от рая и го е убедил да извърши заклинанието, за да спаси Урех. И аз като теб вярвам, че това най-вероятно е бил самият Дябло.

— Но как е възможно? — възкликна Кентрил. — Звучи твърде невероятно!

— Напротив. Урех е бил костелив орех и е изисквал намесата на най-върховния демон. Според мен Дябло е приел формата на архангел, покварил е лорд Кан, без той да разбере, и е извратил всичко. Искал е да изпрати града в ада и само реакцията на Грегъс Мази му е попречила. Обаче жителите не са били в безопасност дори в страничното измерение.

Дябло е успял да докосне отново съзнанието на монарха и постепенно го е накарал да му предостави хората си и дори своята

дъщеря. Урех се е превърнал в кошмар, а малцината, които са се противопоставили, са били погубени.

Ала господарят на ужаса не е бил доволен. Следващият му план се е зародил, когато градът за първи път се е завърнал в истинския свят. Дябло е видял възможност ордите му да нахлуят и да се разпръснат необезпокоявани.

— Обаче за целта му била необходима кръв. Освен това Юрис Кан вече е бил премахнал всички магьосници и е нямало кой да му помогне. Пристигането на твоя отряд му е осигурило липсващите неща.

— Но вие ме спасихте и го спряхте.

Заил вдигна очи и погледна капитана.

— Дали? Заклинанието беше почти довършено, когато те измъкнах.

— Но те не успяха да пролеят кръвта ми.

— Обаче все още разполагат с Цин.

— Ще го използват ли? Няма ли да им е необходим за остатъка от заклинанието?

Некромантът поклати мрачно глава:

— Вече си е свършил работата с руните. Разбира се, съществува известен риск, но си мисля, че Юрис Кан е достатъчно отчаян, за да пролее дори неговата кръв.

Кентрил изруга. Значи в крайна сметка се бяха провалили. Бяха допуснали демоничното кралство да се измъкне от капана на сянката. И сега кошмарите щяха да плъзнат по света.

Тримата се смълчаха. Изведнъж Заил заяви:

— Смятам, че все още имаме шанс да спрем този ужас и да изпратим Урех в отдавна заслужения покой.

— Как? Ако са пролели кръвта на Цин, това не означава ли, че градът вече е част от истинския свят?

— За да бъде завършено, заклинанието трябва да се обвърже с двата ключа. Трябва да са на местата си, когато изгрее слънцето. Само тогава кръвта ще обвърже светлината и мрака и ще позволи на жителите да излязат извън сянката.

Горст се опита да обобщи с по-прости думи:

— Ако камъните са на мястото си, демоните излизат на свобода. А ако ги няма, Урех се превръща отново в руини. Така ли?

— Правилно... Но този път завинаги.

За Кентрил всичко беше ясно:

— Пренеси ни с магиите си до един от кристалите! Ще го счупим и готово!

— Едва ли ще е много разумно да опитвам подобно нещо. Преди малко исках да се пренесем в стария ни лагер, а виж къде попаднахме.

— Некромантът направи жест към стръмната урва.

— Тогава какво ще правим?

Заил се заигра с камата си.

— Не съм се отказал напълно от идеята да ви пренеса поне донякъде. Предполагам, че ще успея да изпратя теб и Горст близо до ключа на светлината. Междувременно аз ще се спусна към ключа на сянката. Поне един от нас трябва да успее. Това ще е достатъчно, за да спрем този ужас.

Този план вече беше пробван от Грегъс Мази и Тобио и се беше провалил.

Обаче некромантът имаше готов отговор:

— Ще се постарая да привлека вниманието върху себе си. Юрис Кан ме смята за по-голямата опасност заради магическите ми сили. Освен това ще се помъча да го заблудя, че всички пътуваме заедно.

— Илюзия? — Кентрил не вярваше, че Кан ще се хване на подобно нещо.

— Не точно. Капитане, ще ми трябва малко от кръвта ти!

Май всички само това исказаха от него напоследък. Все пак трябваше да се довери на Заил, особено при тези обстоятелства. Човекът бе спасил живота му.

Кентрил протегна ръка.

Некромантът кимна и добави:

— Ти също, Горст.

Гигантът се подчини без колебание. Заил поряза показалците на двамата и им каза да оставят няколко капки да паднат на земята, след което им нареди да отстъпят.

Той коленичи над мястото и започна да шепти някакви думи. За голямо учудване на наемниците магьосникът поряза собствения си пръст и пусна още три капки.

— По принцип се прави по друг начин, но при тези обстоятелства ще трябва да се примирим с това.

От усилието, изписано върху лицето му, Кентрил предположи, че некромантът влага всичко от себе си в това заклинание.

Внезапно земята пред капитана започна да се надига. В началото едва няколко сантиметра, обаче след минута възвишението вече бе високо повече от метър.

С нарастването си купчината добиваше все по-ясна форма.

До нея се издигна втора и скоро достигна височината на Горст. Кентрил я погледна по-внимателно и установи, че тя започва да наподобява гиганта. Образуваха се ръцете, краката и тялото, появи се дори буйната грива.

Пред изумените наемници от земята изникнаха техните двойници.

Новите Кентрил и Горст стояха неподвижни като скалата, от която бяха направени. Само очите им мигаха, но някак механично, а не като при живите хора.

— Това е разновидност на заклинанието за големи — обясни Заил. — Малко рискован експеримент, но проработи.

Кентрил се вгледа в своето собствено лице отсреща и попита:

— Могат ли да говорят?

— Няма собствена воля, ако това имаш предвид. Могат да изпълняват определени заповеди и дори да се бият. Мисля, че е достатъчно, за да привлече вниманието на Юрис Кан към себе си, докато вие достигнете ключа на светлината.

— Заил, отреждаш си ролята на примамка, и то от онези, които не преживяват края на лова!

— Това е най-добрият ни шанс, капитане.

Очевидно не желяеше да бъде разубеден, а и в интерес на истината беше прав. Некромантът имаше по-голям шанс срещу Кан, отколкото двамата бойци.

— Време е да ви изпратя, преди владетелят да е открил къде сме. Предполагам, че избягнахме преследването само защото не се появихме там, където бях решил първоначално.

Магьосникът се съсредоточи отново върху двамата си спътници.

Кентрил се приближи до Горст и се опита да се подготви за пътуването. Това, че първия път бяха успели, не означаваше, че отново ще сполучат. Като нищо можеха да се материализират в кулата на двореца, например.

— Нека драконът бди над вас — промълви некромантът, след което той и планинският рѣб изчезнаха.

Юрис Кан гледаше с разочарование и гняв мястото, където допреди малко бе лежал Дюмон. Това бе работа на некроманта, който беше принуден да приеме в двореца си. Оказваше се, че е имал пълно право да се съмнява в неприятния магьосник.

— По дяволите! — извика Куов Цин. — Какво стана?

— Недоразумение — отвърна владетелят. — Глупаво недоразумение.

Атанна също изглеждаше разочарована и това засили гнева на монарха към Заил.

— Моят Кентрил! — проплака тя. — Татко, моят Кентрил!

Юрис Кан я потупа леко по рамото:

— Успокой се, дъще. Добрият капитан ще се върне. Вероятно ще трябва да му поговоря малко, но бъди сигурна, че ще се върне.

— Все пак какво се случи? — настоя визджереецът. — Къде изчезна Дюмон?

— Очевидно съм подценил този Заил. Не само че успя да види през вариациите на стаята, но дори ги използва, за да отмъкне капитана.

— Ами заклинанието? Какво ще се случи с него?

Лорд Кан се обърна към дъщеря си:

— Вярно. Атанна, скъпа, работата ни провали ли се?

— Разбира се, че не, татко. Знаеш, че не бих те подвела. Как можа да си помислиш подобно нещо?

— Разбира се, разбира се. Искрените ми извинения. — Той се засмя и се приближи до Куов Цин: — И към вас също, почитаеми Цин.

Дребният магьосник се учуди:

— Извинения? Но за какво, милорд?

— За това, което трябва да сторя сега. — Юрис Кан сграбчи ниския визджереец и го вдигна на платформата.

— Милорд...

— Саможертвата ти ще позволи на децата ми да се разпръснат и да понесат благословията на рая по целия свят!

Цин изрече заклинание. Всяка руна по робата му заблестя ярко. Дори се опита да отблъсне Кан с тънките си ръце.

Обаче нищо от това не му помогна. Владетелят отправи къса молитва към Миракодус и заби кинжала в гърдите на визджереца.

Цин се сгърчи в агония. Ръцете му се плъзнаха по робата на монарха и увиснаха безжизнени. От дълбоката рана избликна кръв, попи през дрехите и потече върху платформата.

От мъртвото тяло започна да излиза светлина и Юрис Кан се отдръпна. Последваха няколко светкавици, сякаш невидими сили се сражаваха над трупа.

Господарят на Урех падна на едно коляно:

— Велики Миракодус, чуй скромната ми молитва. Нека отново се завърнем в света на смъртните! Позволи на твоите деца да разнесат истината по света!

Трус разтърси двореца из основи. Реалността се разпадна внезапно на стотици идентични версии. Сякаш от дъното на всемира прозвуча дълбок звън.

После звукът отшумя, земята се успокои и всичко се върна отново към нормалното си състояние. Заклинанието беше успяло. Душата и тялото на Урех отново бяха едно цяло. Светлината на светлините пак щеше да изгрее ярко.

За целта обаче слънцето, което щеше да изгрее скоро, трябваше да докосне кристала на върха на планината. Това щеше да подпечата заклинанието и да премахне последните пречки.

Но не... всъщност съществуваше още една. Некромантът щеше да се опита да го спре. Със сигурност беше убедил другарите си да разрушат камъните, също както Грегъс Мази беше подлъгал Тобио.

Заил трябваше да бъде премахнат. Без него капитанът щеше да се завърне. Гигантът Горст изглеждаше невинен, но ако не можеше да бъде убеден, Кан щеше да се погрижи и за него.

— Шакарак!

Блестящо кълбо се появи във въздуха. Лордът промърмори няколко думи и в центъра на сферата се показа образ.

Лицето на Заил.

— Шакарог!

Образът се отдръпна и разкри по-голяма площ. Юрис Кан се вгледа с ненавист в покварения магьосник. Дрехите му бяха черни като

сърцето му. Истински слуга на ада! За всеобщото благо трябваше да го унищожи незабавно.

Зад Заил се появи втора фигура.

Капитан Кентрил Дюмон!

— Значи — прошепна Кан на себе си, — за разлика от Грегъс и Тобио, тези са предпочели да не се разделят. За тяхно съжаление и това няма да им донесе успех.

Атанна пристъпи към него и протегна ръка към капитана.

— Кентрил.

— Ще ти го доведе обратно, скъпа. — Владетелят не добави, че щеше да стори това само ако не се наложеше да го убие. Заклинанието, което щеше да даде на дъщеря му идеалния съпруг, се беше провалило и лордът усещаше, че ще му е доста трудно да убеди Дюмон.

Все пак щеше да опита, но първо трябваше да отвлече вниманието ѝ, за да не тръгне с него. Едва ли щеше да е добре за нея да види как Кентрил умира.

— Атанна, скъпа, не виждам онзи големия, Горст. Трябва да отидеш при ключа на светлината, в случай че са го пратили да се изкачва, преди слънцето да е изгряло.

За негов късмет принцесата не беше чула забележката му, нито пък бе зърнала гиганта, който следваше капитана.

— Но аз искам при Кентрил.

— Само ще го объркаш, скъпа, и може да пострада. Знаеш, че в момента е разкъсван от съмнения. Некромантът със сигурност му е напълнил главата с глупости.

Атанна се подчини неохотно:

— Както кажеш, татко.

— Чудесно! — Той я целуна по челото. — А сега тръгвай. Скоро всичко ще свърши и добрият капитан отново ще е твой.

— Добре, татко. — Девойката се засмя, целуна го по бузата и изчезна.

Усмивката на Юрис Кан изчезна заедно с дъщеря му. Изглежда мрачно хората, които се спускаха към ключа на сянката. Те се готвеха за нещо греховно, също както Мази. Ако се наложеше, лордът щеше да ги премаже, дори единият от тях да бе любимият на Атанна. Техните злодеяния не биваше да останат ненаказани.

Но преди да ги убие, трябваше да се помоли за грешниците. Също както с Грегъс и Тобио. Той прошепна няколко думи и завърши с фразата, която обичаше най-много:

— И нека архангел Миракодус вземе душите ви. — След това с доволна усмивка тръгна да въздаде на тримата онова, което заслужаваха.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

С остатъците от силата, която беше почерпил от руните на олтара, Заил прехвърли себе си и двата голема в пещерата, в която неотдавна беше затворен. Оттук нататък щеше да разчита само на собствените си сили, макар че те можеха да се окажат недостатъчни.

В интерес на истината не вярваше, че ще стигне безпрепятствено до целта си. По-вероятно бе изобщо да не я достигне. Капитан Дюмон беше отгатнал правилно намеренията му, Заил наистина смяташе да се пожертва, за да даде възможност на двамата наемници да унищожат ключа на светлината. Достатъчно бе да махнат единия от двата кристала. Този на върха на планината Нимир щеше да свърши работа.

Бе направил всичко, за да привлече вниманието върху себе си, оставяйки енергийна следа, която можеше да бъде забелязана дори от чирак. Присъствието на големите също намаляваше вероятността Юрис Кан да погледне в друга посока. Владетелят на Урех със сигурност щеше да използва някакво заклинание, за да открие местонахождението на некроманта.

Двата голема го следваха послушно, почти като малки кученца, подскачащи след майка си. На лицата им бяха изписани решителни изражения; такова бе желанието на магьосника. Нямаше да е добре Юрис Кан да се появи и да види празните, бездушни погледи на двамата бойци. Това можеше да му разкрие истината твърде рано. Всяка секунда, спечелена от Заил за капитана и спътника му, увеличаваше шансовете им за успех.

Тримата достигнаха до пропастта и бързо се спуснаха надолу с помощта на ново магическо въже. Големите бяха създадени с кръвта на некроманта и стриктно повтаряха неговите движения. За съжаление обаче не можеха да действат самостоятелно. Ако трябваше да се спуснат сами, най-вероятно нямаше да успеят.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита Хъмбърт, докато се приближаваха до набелязаната цел. — Може би Кан е тръгнал след тях?

Заил също бе помислил за това, но не държеше да обсъжда подобно неприятно развитие на събитията.

— Със сигурност ще тръгне след мен, защото с уменията си аз съм по-голямата заплаха.

— Да, но представи си, че логиката няма нищо общо в този случай.

— Да се надяваме на най-доброто, Хъмбърт.

Черепът замълча многозначително. Най-сетне стигнаха нивото, на което се намираше магическият кристал. Заил стисна камата си и поведе големите напред. Създанията имаха оръжия, същите като на хората, които пресъздаваха, но и те като телата им бяха направени от камък. Некромантът нямаше представа дали щяха да издържат в предстоящата битка, но се надяваше, че поне можеха да спечелят още малко време.

Групата се приближаваше все повече до целта си, а още нищо не препречваше пътя им. Заил ставаше все по-намръщен. Вече виждаше лекото сияние, излъчвано от ключа на сянката, но от Юрис Кан не се забелязваше и следа. Дали пък съдбата не беше решила некромантът да успее, а наемниците да платят тежката цена?

Некромантът спря и реши, че големът Горст трябва да поеме водачеството.

Масивната фигура пристъпи напред, стиснала брадвата почти по същия начин, както би постъпил истинският Горст. Магьосникът беше доволен, че заклинанието му работи толкова безотказно.

Фалшивият варварин направи още една крачка към кристала с готово за удар оръжие.

Нищо не се случи. Големът се обърна към Заил в очакване на заповедите му.

Внезапно една пищяща фигура се появи от въздуха и се стовари върху него.

Некромантът никога не бе виждал такова създание, но по описанието на Дюмон се досети, че това е истинският облик на жителите на Урех. Сухата кожа, отворената уста, пълна с остри зъби, и черните дупки на местата, където бяха очите, предизвикаха погнуса дори в Заил, който имаше богат опит в боравенето със смъртта.

Докато големът се бореше с кошмарния си противник, до него изскочиха още две създания. Магьосникът се опита да се притече на

помощ, но от стената се появи още едно и се втрени главно в него. Парцали от някога изящна зелена рокля едва покриваха сбръчканата фигура.

— Целуни ме — изхриптя създанието. — Ела и се наслади на ласките ми.

Заил потръпна отново и замахна инстинктивно. Острието потъна меко в гърлото на зомбито. Камата засвети ярко, щом докосна сухата плът. За всеки случай магьосникът прошепна няколко думи и завъртя оръжието.

Раната на гърлото заблестя. Щом некромантът измъкна кинжала си, светлината се усили и обхвана цялата ужасяваща фигура. Съществуването падна към стената и се сви в ембрионална поза. За няколко секунди остана така, окъпано в светлина, след което започна да се съсухря и да се свива.

Заил се увери, че скоро няма да остане нищо от него, и се обърна към онези, които атакуваха голема. Броят им вече се беше утроил и те нападаха от всички страни.

Големите се биеха с умения, наследени от наемниците. Фалшивият Горст отсече ръката на едно зомби, а неговият партньор прониза друго в гърдите. За съжаление, въпреки че двамата бойци бяха създадени с магия, тя липсваше в оръжието им. Може би, ако имаха достатъчно сили и време, щяха да успеят да посекаат враговете си, но при тези обстоятелства надеждата бе минимална.

Всичко зависеше от уменията на Заил. Той не смееше да използва зъбите или нокътя в толкова тясно помещение, още повече че не знаеше къде се спотайва Юрис Кан. Но все още имаше достатъчно богат избор.

Некромантът погледна през рамо и започна заклинанието.

От стените, тавана и пода започнаха да излизат дебели кости и образуваха решетка. По команда на Заил големът Кентрил отстъпи назад, за да не остане от страната на зомбитата. Стената, направена от кокалите на отдавна мъртви животни, препречи пътя на чудовищата. Челюстите на създанията щракаха конвулсивно, а пръстите им се протягаха към облечения в черно мъж, но поне засега преградата ги удържаше.

Само че магьосникът не можеше да каже за колко време. Бързо се завъртя към голема Горст и изрече ново заклинание, рисувайки

черти във въздуха.

Двама от кошмарните нападатели се промъкнаха покрай варварина, обаче не успяха да доближат до некроманта. Заклинанието ги порази и те отстъпиха с почти човешки писъци. Тези, които се биеха с голема, внезапно се дръпнаха, завладени от неконтролируем страх.

Едно зомби се обърна и побягна по коридора. За момент в помещението настъпи безпорядък. Заил съжаляваше за всичко, което беше принуден да стори. Тези създания някога бяха представлявали хора и нямаха никаква вина. Бяха предадени от човека, на когото са се доверявали най-много.

Юрис Кан.

Заил и големите си пробиха път към помещението, в което се намираше ключът. Без значение дали щяха оцелеят, един от кристалите трябваше да бъде унищожен. Ако се окажеше, че трябва да е ключът на сянката, некромантът нямаше да се поколебае.

Магическият камък стоеше на същото място, както и предния път. Зад него висеше мъртвият Грегъс Мази. Поне неговият кошмар бе свършил.

Заил пристъпи внимателно към кристала. Гниещите тела на имповете, избити при предишното им идване, още лежах на пода, а нови опасности не се забелязваха.

Протегна ръка към ключа.

Зад гърба му се разнесе хрущене и магьосникът реши, че таванът се срутва. Погледна нагоре, но не видя падащи скали, въпреки че шумът продължаваше.

Нещо в стаята помръдна и некромантът облеци очи. С насечените движения на марионетка Грегъс Мази се освободи от вековния си затвор. Заил бе сигурен, че древният магьосник не е възкръснал. Трупът му се движеше по волята на откачения Юрис Кан.

Немъртвият протегна каменната си ръка към некроманта, който побърза да отстъпи. Ръката внезапно се удължи и уголеми, изстрелвайки се напред.

Заил реагира твърде бавно. Грамадните пръсти се свиха около него и го стиснаха по същия начин, както при предишното му идване в пещерата.

Само че този път магьосникът не беше сам. Големите се подчиниха на волята му, притичаха през стаята и нападнаха.

Мази протегна другата си ръка и се опита да сграбчи Кентрил. Големът отблъсна нападението с меча си. Солидно парче от ръката се отчупи, но подобно нещо се случи и с оръжието.

— Предайте се — извика Грегъс Мази. — Разкайте се за греховете си и архангелът може да ви приеме.

Гласът определено беше на владетеля на Урех.

— Кентрил Дюмон, скъпи капитане — продължи кошмарната фигура, обръщайки се към фалшивия наемник, — отхвърли съмненията и лъжите, които ти пробутва този покварен магьосник. Безсмъртието и Атанна те очакват.

Въпреки тежкото положение, надеждите на Заил се възродиха. Лорд Кан все още вярваше, че това е истинският капитан. Значи наемниците продължаваха да изкачват планината Нимир необезпокоявани.

Разбира се, големът не отговори. Вместо това удари отново, отсичайки един от пръстите на Мази, но загуби нова част от острието си.

Явно Кан не можеше да забележи странностите през очите на немъртвия си слуга. Некромантът беше длъжен да му отвлече вниманието, колкото се може по-дълго.

— Капитан Дюмон слуша само мен, милорд. Докато съм жив, волята му ми принадлежи!

— Тогава, за да спася душата му, а и твоята, трябва да те убия!

Макар да очакваше, че накрая ще се случи точно това, Заил нямаше намерение да се дава лесно. Интересът на Юрис Кан към капитана му беше спечелил ценни секунди да планира действията си. Заклинанието, което смяташе да ползва, можеше да отнеме живота му, но ако успееше, на монарха щеше да му се наложи да се включи лично в боя.

Извиквайки с всички сили една-единствена дума, некромантът стовари мощна магия върху скалата, която някога бе представлявала Грегъс Мази.

Немъртвият избухна.

Силата на взрива запрати Заил върху голяма на капитана и обсипа цялото помещение с дъжд от камъни. Подът се разлюля и сталагмитът, в който доскоро беше пленен старият магьосник, се разпръсна на парчета.

Некромантът падна. Хвърчащите наоколо отломки го принудиха да прикрие лицето си с ръце. Беше използвал вариант на едно заклинание, което караше труповете на умрелите от насилствена смърт да избухват, освобождавайки ужаса и болката, натрупани в тялото по време на последните им мигове. Въпреки че се беше опитал да насочи експлозията, нямаше как да избегне част от щетите поради ограничения обем на помещението.

Замаян, Заил се изправи на крака. Нито един от големите не се приближи да му помогне, тъй като не им беше заповядал. Той ги огледа внимателно, преценявайки пораженията. Части от лицата им бяха обезобразени, а тук-там липсваха парчета от телата и крайниците им. Няколко пукнатини загатваха за скорошно унищожение.

— Низостта ти няма граници, некроманте!

Заил се обърна бързо към ключа на сянката и видя злобното лице на Юрис Кан.

Владетелят гледаше към кристала, положил нежно ръка върху него. Осветен от слабото блещукане, той изглеждаше по същия ужасяващ начин, както и неговите поданици.

— Да унищожих така жестоко тялото, което е приютявало душата на този човек. Наистина покварата ти е дълбока!

Заил се изкушаваше да напомни, че монархът бе поел контрол над трупа на Грегъс Мази, но подозираше, че няма смисъл. Лордът вярваше, че действа с благословията на своя райски покровител.

— Боя се, че душата ти ще гори вечно в ада, но за добрия капитан и неговия приятел може би все още има надежда.

Кан очевидно не забелязваше щетите по големите на приглушената светлина. Некромантът видя, че все още има шанс и пристъпи напред, размахвайки камата си.

— Ако ще ходя в ада, поне ще те взема със себе си!

Юрис Кан реагира точно както беше очаквал, насочвайки вниманието си изцяло към него.

Вълна от черна светлина се изстреля от ключа и удари Заил. Некромантът едва смогна да вдигне магически щит около себе си. Силата на удара го запрати към стената. Бледият мъж изпищя от огромната болка, която изпита при сблъсъка.

— Капитан Дюмон! — извика владетелят. — Остави го и ела с мен! Атанна те очаква!

Големът не помръдна.

Лорд Кан се наведе напред и повтори:

— Зарежи го! Последвай ме! Атанна...

Докато Заил се мъчеше да се изправи на крака, монархът разбра, че са го надхитрили:

— Големи! — изкрещя той и вдигна ръка към Дюмон.

Фалшивият капитан потрепери. Опита да направи крачка напред, но долната половина на крака му остана намясто. Липсата на равновесие накара творението на некроманта да падне. Още преди да се удари в пода, ръцете, главата и другият му крак се отделиха и се пръснаха в различни посоки.

Лорд Кан сви юмрук.

Големът загуби формата си. От него останаха само натрошени камъни и прахоляк.

Заил не предполагаше, че лицето на противника му може да стане по-ужасно, но изражението на Юрис Кан накара дори опитният некромант да се разтрепери.

— Планината... Те се изкачват по Нимир!

— Може би трябва да тръгнеш след тях? Аз ще остана да наглеждам ключа на сянката.

— Не смей да ми се подиграваш, адско изчадие!

Некромантът усети как силата му постепенно се завръща. Трябваше да задържи вниманието на Юрис Кан само още малко и наемниците щяха да успеят.

— Единственото зло наоколо е това, което ти собственоръчно си пуснал в Урех. Сам си успял в делото, в което демоните са се проваляли от векове! Обрекъл си святото кралство и си покварил собствените си хора!

— Как смееш?!

От кристала отново изригна черна светлина, но този път Заил бе подготвен. Ударът отново го отхвърли към стената, но болката не беше толкова силна.

По негова заповед вторият голем внезапно се хвърли напред, размахвайки брадвата си към Юрис Кан. Лордът насочи вниманието си към нападащата го фигура и изпрати нов сноп светлина. Парчета скала се разлетяха от фалшивия Горст, но той не прекрати атаката си.

Владетелят се оказа пред двама противници и трябваше да отслаби натиска си върху Заил. Това се оказа достатъчно за некрманта, който предприе бърза контраатака.

Истинската му цел обаче не беше монархът, а ключът на сянката. Нямаше представа дали може да разруши артефакта, но беше длъжен да опита. Отдавна беше отписал собствения си живот. Тревожеше се единствено за Дюмон и Горст.

Заил призова зъбите на дракона, надявайки се, че все някое от парчетата ще уцели.

С едно махване на ръката Юрис Кан извика магически щит, който да пази кристала. Отломките от кост се разлетяха във всички посоки, а някои дори се върнаха към некрманта. В крайна сметка зъбите довършиха втория голем, оставяйки Заил сам срещу монарха.

— Изчадие на Дябло! — изкрещя лордът и пристъпи пред кристала. Очите му бяха червени като на демон. Юрис Кан беше покварен от най-зловещата от първичните злини и дори не можеше да осъзнае собственото си падение. — Приеми неизбежното наказание!

— Това наказание ще включва ли още от проповедите ти, милорд? — изсмя се Заил. Беше установил, че най-силните му оръжия не са заклинанията или демоните. Думите влияеха най-много на владетеля, особено онези, които поставяха под съмнение неговата благочестивост.

Но този път господарят на Урех не се поддаде. Тъжно поклати глава и отвърна:

— Заблуден глупак! Злото, което те е покварило, те кара да подценяваш силите на светлината. Знаем какво се опитваш да направиш. Знаем и защо го правиш!

— Опитвам се да те спра, защото ми дотегна от проповедите ти.

Юрис Кан отново не се хвана. Засмя се и погледна към Заил, сякаш бе проскубано псе, пълно с бълхи.

— Последното оръжие на един отчаян, победен страхливец. Големите наистина ти помогнаха, тъй като ме заблудиха в началото.

— Целта им бе да те привлекат тук, за да се изправиш срещу мен.

— Нима смяташ, че ще ме задържиш тук, докато твоите другари се мъчат да се доберат до другия ключ? Да не би да се надяваш, че съм

го оставил без надзор? Атанна го пази и ще се справи с наемниците, щом пристигнат.

Заил се ухили:

— Вярваш ли, че ще посегне на Кентрил Дюмон?

Този път успя да привлече вниманието на Кан.

— Атанна ще се погрижи той да не премести или да повреди кристала. Това е достатъчно.

— Тя желае капитана, милорд. Здравно е хлътнала. Дъщеря ти може да бъде разколебана от любовта си, а това ще е достатъчно за него.

— Принцесата ще изпълни дълга си — отвърна възрастният монарх, макар да не изглеждаше напълно убеден. — Няма да предаде повелите на архангела. Няма да го сторя и аз!

Ръцете на Юрис Кан запращяха от енергия. Заил усети, че времето за приказки е свършило. Ако искаше да спечели още време на наемниците, щеше да му се наложи да се бие сериозно.

— Настъпи моментът да признаеш греховете си и да помолиш за прошка! Не се притеснявай за Атанна. Преди всичко тя е дъщеря на баща си и ще стори всичко, за да защити кралството, дори ако се наложи да убие капитан Дюмон!

Ветровете и студът не докосваха червенокосата магьосница, докато претърсваше планината за Горст. Застанала на един тесен скален ръб, Атанна се взираше в тъмното, за да не пропусне и най-лекото движение.

Една мисъл не ѝ даваше мира. Баща ѝ беше обещал да пощади Кентрил, но се случваха и инциденти. Капитанът вярваше на думите на некроманта и можеше да се жертва за него, а това щеше да я разстрои много.

Принцесата не видя нищо нередно и се пренесе на друго място. Гледаше да стои далеч от върха, въпреки закрилата на нощта. Единствено сянката осигуряваше надеждна защита срещу ужасната съдба, от която дори даровете на архангела не можеха да я предпазят.

Тревогите ѝ изчезнаха, когато съзря тъмен силует в далечината. Сигурно беше гигантът. Младата жена реши да се приближи, за да е

сигурна, че ще успее с първия удар. Заради Кентрил искаше смъртта на другаря му да е възможно най-бърза.

След секунда се показва и една по-дребна фигура.

— Не! — възкликна Атанна. Не можеше да е Заил, защото тя го беше зърнала във видението на баща си. Оставаше да е Кентрил, но пък как се беше озовал тук?

Трябваше да ги спре. Не биваше да им позволява да достигнат до ключа на светлината. С едно простичко заклинание можеше да изсипе целия склон на планината върху главите им, но така щеше да погуби Кентрил.

— Не мога да го сторя — прошепна тя. Мисълта, че предава баща си и Миракодус, я измъчваше.

Отношението ѝ към архангела беше доста противоречиво. Спомни си невероятните дарове, които бе получила, но също и страха, когато той проникна в тялото ѝ. Не искаше да изпитва подобно нещо отново. Този спомен все още я измъчваше.

Помоли се за просветление и почти моментално ѝ хрумна идея. Принцесата не можеше да вдигне ръка срещу Кентрил, но не можеше и да предаде баща си. Затова реши да подложи наемника на изпитание, с което да провери дали наистина е достоен за нея. Баща ѝ и архангелът със сигурност щяха да одобрят подобна постъпка и да разберат.

Ако пък Кентрил загинеше... е, вероятно и той щеше да я разбере.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Кентрил се сети твърде късно, че двамата с Горст ще са изправени пред голямо затруднение по време на изкачването. Последния път разполагаха с факли, които да осветяват пътя им. Капитанът си припомни този факт точно в момента, когато Заил ги прехвърли.

Некромантът обаче бе предвидил това и беше намерил решение на проблема. Кентрил установи, че и двамата с Горст са получили някаква форма на нощно зрение, тъй като виждаха всичко в сиво.

За съжаление магьосникът не бе успял да ги изпрати така близо до ключа, както се бяха надявали, и сега им предстоеше сериозно изкачване.

— Нямаше да е зле, ако поне имахме въже — измърмори Горст.

Още нещо, за което капитанът не беше помислил, а както се оказа, и Заил също.

— Така или иначе нямаме голям избор.

Горст кимна мрачно.

Двамата тръгнаха внимателно нагоре. Нямаше как да установят точния час, но се надяваха, че ще разполагат с достатъчно време, когато стигнат върха. Разбира се, това зависеше и от Заил, който трябваше да забави Юрис Кан.

Капитанът реши да не мисли за саможертвата на магьосника. Обстоятелствата не бяха на негова страна. Заил щеше да стори всичко по силите си, но рано или късно владетелят на Урех щеше да го убие. Оставаше им да се надяват, че това ще стане по-скоро късно, отколкото рано, защото в противен случай всичко щеше да се провали.

Двамата наемници се изкачваха мълчаливо. Мислите на Кентрил все по-често се връщаха към Атанна. Въпреки че беше прозрял истинската ѝ същност, някои от ранните му спомени бяха твърде хубави. Може би, ако не бе разбрал истината, все пак щеше да приеме предложеното безсмъртие, макар че тогава как щеше да живее с резултата?

Капитанът спря, за да си поеме въздух. Не трябваше да мисли повече за принцесата. Не и след онова, което се беше случило.

Внезапно забеляза тънка фигура, загърната в роба, която стоеше на билото доста по-нагоре. Дори от това разстояние ветеранът беше сигурен, че не е Юрис Кан.

— Атанна! — изкрещя той.

Вятърът духна прахоляк в лицето му. Наемникът се завъртя и закри очите си. Когато отново погледна нагоре, фигурата беше изчезнала.

— Какво става? — попита Горст отзад. — Видя ли нещо?

— Стори ми се... — Кентрил спря. Ако беше Атанна, щеше или да се приближи, или да ги унищожи отгоре. Едва ли щеше да изчезне просто така. — Нищо. Вероятно съм си въобразил.

Двамата продължиха. Отначало се бяха страхували, че в някой момент ще достигнат до място, откъдето няма да могат да продължат без екипировка. За щастие това не се случи. Вероятно Заил беше успял да подбере за тях по-лесен маршрут.

— Почти стигнахме — обади се Кентрил. — Почти...

Горст изръмжа. Почти означаваше още доста път.

Капитан Дюмон се хвана за един удобен камък, обаче той се откърти и остана в ръката му. За момент наемникът изгуби равновесие и се притисна към скалата. Погледът му се насочи надолу към подножието на планината.

Нещо, наподобяващо рояк скакалци, се движеше с изумителна бързина към тях. Капитанът възкликна:

— Горст, виждаш ли това?

— Виждам го, Кентрил, но не знам какво е. Фигурите се приближаваха толкова бързо, че вече се виждаха по-ясно. Бяха големи колкото хора и имаха същите форми. Телата им бяха сиви, но тук-там се виждаха и други окраски. Дюмон преглътна:

— Това са жителите на Урех. Преследват ни!

Представи си стотиците ужасяващи черупки на някогашните хора. Представи си острите им нокти и гладните лица. Досещаше се какво се е случило с Алборд и останалите и разбираше, че подобна съдба очаква и тях.

— Трябва да се доберем до върха колкото се може по-бързо!

Двамата тръгнаха отново нагоре, обаче теренът ограничаваше скоростта им. Въпреки техните усилия, чудовищната орда сякаш беше десет пъти по-бърза.

Върхът се виждаше, но все още бе далече.

Спряха да си поемат дъх на една тераса, широка точно колкото да приюти и двамата. Капитанът погледна надолу и изруга:

— Катерят се, сякаш са планински кози! С това темпо ще ни настигнат, преди да сме се добрали догоре!

Горст кимна:

— Няма да се справим... Но ти можеш да успееш.

— Какво искаш да кажеш?

Гигантът съвсем спокойно започна да освобождава брадвата, която висеше на гърба му.

— Това е доста добро място. Ще ги задържа. Ти върви.

— Не ставай глупав, Горст! Ако някой ще се качва, това си ти! Аз ще ги задържа!

Другият наемник поклати глава и протегна ръката с брадвата:

— Виждаш ли? Имам два пъти по-голям обseg от теб. По-добър съм в битките и ти го знаеш. Освен това съм ти задължен от предния път.

— Горст... — Капитанът знаеше, че няма смисъл да спори. Варваринът беше изключително твърдоглав. Можеха да се карат, докато жителите на Урех ги настигнат, и гигантът пак нямаше да отстъпи.

Кентрил погледна за последен път надолу и кимна:

— Добре, но ако има дори минимален шанс да се спасиш, използвай го! Не се притеснявай за мен!

— Ще сторя каквото мога. Ти по-добре тръгвай.

Кентрил потупа приятеля си по рамото.

— И нека ръката ти не трепва.

— И нека мечът ти е остър — отвърна Горст, довършвайки стария наемнически девиз.

Дюмон се стегна и започна последния етап на своето изкачване. Придвижваше се нагоре и се стараеше да не мисли за предстоящата схватка на своя приятел, надявайки се, че и двамата ще се измъкнат живи. Ако успееше да достигне върха, преди създанията да се доберат до Горст, можеше да го спаси. Просто трябваше да унищожи кристала.

Окуражаващата мисъл го накара да удвои своите усилия. Каква ирония на съдбата — бързаше да развали онова, което беше сторил само няколко дни по-рано.

Под него се разнесе съскане. Кентрил изпсува и се закатери още по-бързо. Върхът вече бе съвсем близо.

Горст изрева своя боен вик.

Капитанът не се сдържа и погледна надолу.

Гигантът стоеше на ръба на малката тераса и размахваше брадвата си към първия противник. Ужасяващото създание нямаше пространство за маневриране и не можа да избегне атаката. Брадвата се заби в главата му с огромна сила. Съществото изпищя и падна от ръба.

Скоро същата участ застигна и следващия враг.

Въпреки двата бързи успеха, отдолу напиреха още стотици същества, които жадуваха да докопат самотния защитник.

Кентрил продължи да се катери панически. Всеки метър му се струваше като сто. Имаше чувството, че прекосява подвижни пясъци.

Отдолу се разнесе писък и капитанът пак се спря.

Ужасяващите създания напиреха към Горст от всички страни. Едно от тях го беше докопало за крака. Още десетина други се готвеха да се хвърлят към него.

Варваринът удари едно от съществата, носещо покрита с ръжда ризница. Острието разсече горната част на тялото, но зомбито успя да стисне дръжката на брадвата. Горст се опита да я издърпа обратно, но без успех. Тези усилия го изложиха на атаките на другите чудовища. Втори демон скочи на гърба му и се помъчи да впие зъби в незащитения му врат.

Гигантът се завъртя и хвърли брадвата си към онзи, който го дърпаше за крака. Съществото, както и онова, което все още стискаше дръжката, паднаха през ръба, отнасяйки оръжието със себе си.

Обезоръженият Горст се протегна и се опита да смъкне чудовището, което се беше вкопчило в гърба му. За съжаление това не се оказа толкова лесно и докато успее да се пребори с него, на терасата се покатериха още четири зомбита.

Кентрил продължи изкачването си, но с всяка стъпка погледът му се връщаше надолу. Гигантът се бореше с три от съществата, а още две

бяха съвсем наблизно. Раменете на Горст бяха подгизнали от кръв и очевидно силите го напускаха.

Капитанът почти реши да се върне; помисли си, че ако се притече на помощ на приятеля си, двамата ще успеят да удържат ордата, но после се спря. Варваринът беше останал долу, за да му спечели време. И ако Кентрил се върнеше, саможертвата на гиганта щеше да е напразна.

Саможертва!

Едва сега Дюмон осъзна пълното значение на тази дума.

В този миг Горст изрева отново своя боен вик, който отекна над мрачната планина. Силата му сякаш се възвърна по някакъв магически начин и наемникът вдигна един от противниците си във въздуха. През това време най-малко петима други гложгаха тялото му, опитвайки се да го довършат.

Ръмжацият Горст се хвърли напред.

— Не! — изкрещя Кентрил и ехото повтори вика му.

Едрият мъж скочи от ръба.

Повечето от нападателите паднаха заедно с него.

По пътя си надолу гигантът помете още от ужасяващите същества, образувайки лавина от тела, която се изсипа към Урех.

— Горст... — Кентрил не можеше да откъсне очи от смаляващата се фигура. Бяха изкарали толкова дълго време заедно. Гигантът винаги беше изглеждал неуязвим.

Сълзи напиреха в очите му, ала капитанът не можеше да се отдаде на чувствата точно сега. Пое дълбоко дъх и поднови изкачването. Слънцето щеше да изгрее скоро. Кентрил бе длъжен да направи всичко по силите си, за да не бъде напразна смъртта на неговия приятел и всичките му мъже.

Все по-близо и по-близо идваше връхът, ала ордата отдолу стопяваше разстоянието още по-бързо.

Заил изкрещя, при това не за първи път. Викаше силно и продължително, но не се предаваше. Дрехите му бяха станали на парцали, тялото му беше покрито с рани, но въпреки всичко не се предаваше.

Уви, така и не беше успял да се доближи до ключа на сянката.

Сякаш недокоснат от магическите му атаки, Юрис Кан се доближи до полумъртвия некромант:

— Твоето упорство е възхитително, за разлика от каузата ти. Жалко, че душата ти ще остане завинаги под властта на Дябло.

— Като твоята ли?

— Даже в сетния си миг не спираш да извърташ нещата. — Лорд Кан снизходително поклати глава и това ядоса Заил:

— Нима не виждаш, че скъпоценният ти архангел е самият Дябло?

За съжаление демонът си беше свършил добре работата и монархът не можеше да осъзнае истината. За всичко бе виновна гордостта на владетеля. Юрис Кан беше господар на най-святото и благочестиво кралство и заради това не можеше да допусне, че е бил изигран и направен на глупак.

Глупак, но с могъщи сили! Без проблем се беше справил с атаките на Заил. Некромантът бе останал само със своята кама, която можеше да му свърши работа единствено ако успееше да отвлече вниманието на владетеля.

Но как да го стори? Всеки подобен опит досега биваше париран. Оставаха му само думите, а и те вече се изчерпваха.

Въпреки това продължаваше да опитва с надеждата, че двамата наемници ще успеят да се доберат до другия кристал:

— И къде е вашият архангел, милорд? Ако беше тук сега, вероятно бих приел, че не е измислица.

— Не е нужно да призовавам великия Миракодус, защото съм виждал неговите дарове и вярвам в думите му. Ако иска да говори с нас, решението ще е негово, а не мое или твое! — Юрис Кан се надвеси над некроманта. — Примири се, крадецо на смърт, защото след няколко мига лъжите ти ще престанат!

Заил му вярваше. Докато наблюдаваше приближаването на монарха, той се помоли на Траг'Оул да напътства душата му и да не я оставя на истинските господари на Юрис Кан.

Внезапно, сякаш в отговор на молитвата му, някакъв глас избумтя:

— Юрис Кан! Юрис Кан, чуй ме!

Двамата мъже замръзнаха. Лордът отвори уста, погледна Заил, а след това премести очи към тавана.

— Юрис Кан! Верни служителю! Аз съм твоят благодетел, твоят архангел.

Лордът вдигна ръце умолително и извика с блажено изражение:

— Миракодус! Велики Миракодус! Благослови ни с присъствието си!

Гласът, който претендираше, че е на архангела, тихо измърмори на некроманта:

— Ако ще правиш нещо, момче, направи го сега! Заил нямаше нужда от повече подканяния. Той се хвърли към противника си, насочвайки камата към гърдите му.

Блаженото изражение на Кан изчезна, заменено от гняв. Той протегна своята заредена с енергия ръка към некроманта.

Обаче кинжалът удари пръв.

Когато омагьосаното острие премина през защитата на владетеля, помещението се изпълни с ослепителна светлина.

Юрис Кан извика и удари Заил през лицето. Некромантът отново прелетя през стаята и се блъсна в стената. От удара нещо се счупи. Магьосникът отскочи от пода и се претърколи в краката на противника си.

— Ти... ти... — Монархът не можеше да намери думи, с които да изрази гнева си.

Магьосникът видя кръвта, която се стичаше от раната на врага му. Не беше успял да уцели сърцето, но нараняването със сигурност беше смъртоносно.

— Къде е сега твоят архангел? Май те изостави!

— Нахален глупак! — Лудият управник на Урех се наведе към щита, който беше издигнал около ключа на сянката. — Трябват ми само няколко мига и ще се излекувам. Мигове, които ти нямаш!

От коридора се разнесе ужасяващо познат звук. Заил дочу тропота на множество крака и погледна към входа.

Един от чудовищните жители на Урех се втурна в помещението. След него се появиха още двама.

Барьерата от кости очевидно се беше предала и съществата щяха да нахлуят всеки момент.

Юрис Кан, който дишаше тежко, посочи към некроманта:

— Ето го, деца мои! Ето го този, когото търсите! Ужасяващите създания протегнаха изгнилите си ръце към Заил. Този път той нямаше

с какво да ги спре.

Некромантът вдигна камата си с треперещи пръсти, надявайки се, че ще успее да убие поне първия, преди останалите да го разкъсат на парчета.

— И така, остава ми само едно нещо, за което да се погрижа — заяви монархът. Вече изглеждаше доста по-добре. Кръвта от раната му беше спряла, а на лицето му липсваше агонията, обичайна след такъв смъртоносен удар.

Заил бе сгрешил. Силите, стоящи зад Юрис Кан, пазеха добре своята ценна марионетка. Дябло желаше жителите на Урех да се пръснат по целия свят и да отворят път за демоничните му легиони.

— Само едно — повтори владетелят и започна подготовката на заклинание за телепортация. — А кой знае, може би Атанна вече се е погрижила?

И докато ордата пристъпваше, за да разкъса Заил, Юрис Кан изчезна, за да се погрижи за последния си проблем.

Дали слънцето беше изгряло?

Кентрил не можеше да прецени това поради надвисналата сянка, но се надяваше, че още не е. Щеше да е глупаво да се провали, след като беше стигнал дотук.

Успя да се добере до едно малко плато и установи, че трябва да си почине за секунда. Просна се на студената земя и задиша накъсано. Трябваше му още съвсем малко време.

Внезапно стържещ звук откъм ръба го предупреди, че не разполага с него.

Кентрил се насили да стане на крака. Пригответи се да започне последното изкачване, знаейки, че целта му е съвсем близо, но беше накрая на силите си.

Отново се чу шум. Наемникът погледна надолу и видя една ужасяваща ръка да се протяга към него.

Капитанът събра кураж и ритна силно. Съществуването издаде сърцераздирателен писък и изчезна в мрака. Кентрил се наведе над ръба и забеляза, че още четирима приближават към него, а малко след тях имаше поне още десетина.

Капитан Дюмон се притисна към скалата и започна изкачването си. Трябваше да успее!

— Хайде, проклет новобранецо! Можеш да се катериш пет пъти по-бързо от това!

Сантиметър по сантиметър той се доближаваше до целта. От изток не се забелязваше и следа от слънцето и това бе добър знак. Досега трябваше да е достигнал ръба на сянката и щеше да забележи светлината. Това, че все още не я виждаше, означаваше, че денят не е започнал.

Отдолу се разнесе познатото съскане, което попари надеждите му. Кентрил хвърли бърз поглед през рамо, макар че знаеше какво ще види.

Първите му преследвачи вече бяха достигнали платото.

Те се разпръснаха, за да го търсят и съвсем скоро един от тях го забеляза. Всички се разбързаха, без съмнение нетърпеливи, да се нахранят с плътта на капитана.

За щастие скалите не им позволяваха да се катерят едновременно. Неколцина тръгнаха по маршрута на Кентрил, а останалите потърсиха друг път. Двама се опитаха да изкачат западната страна, надявайки се да изпреварят останалите.

Но не стигнаха далече. За учудване на наемника започнаха да светят ярко, сякаш се бяха запалили. Писъците им разколебаха останалите. Дватама понечиха да се върнат, обаче изсушената им плът бързо се превърна в пепел, а костите им се стопиха, сякаш направени от восък.

Единият, вече в полутечно състояние, падна право надолу, а другият успя да достигне ръба на сянката, макар това да не го спаси. Нещастното същество се срина на земята, а останалите го заобиколиха внимателно.

Кентрил осъзна, че преследвачите му се движат отново. Съжали, че бе останал да наблюдава смъртта на двойката зомбита, и се опита да навакса изгубената преднина.

Внезапно мумифицирана ръка улови левия му крак. Капитанът я ритна и строши няколко пръста, забавяйки преследвача си.

Наемникът се хвана за ръба, изтегли се нагоре с разтуптяно сърце и видя мястото, където лежеше ключът на светлината.

Тънък лед покриваше всичко.

Кентрил пое внимателно към артефакта.

Нещо изхрущя под ботуша му. Оказа се, че това е костта, която беше изкопал по-рано. Последната следа от предшественика му, нещастния свещеник Тобио.

Капитан Дюмон се опита да не мисли за съдбата му и се приближи към ключа. Кристалът блестеше, но не толкова ярко, колкото си спомняше. Другият артефакт в пещерата сякаш излъчваше повече светлина.

„Има ли значение? Просто го махни оттам и всичко ще свърши!“ — каза си Кентрил.

Протегна се към кристала...

Внезапно пред очите му изплува красивото лице на Атанна.

„Скъпият ми Кентрил — каза тя. — Сладкият ми Кентрил. Как жадувам за ръцете ти“.

Капитанът се разколеба, разкъсван между дълга и чувствата.

„Върни се при мен, Кентрил. Нека бъдем заедно завинаги“.

Завинаги? Тези думи му напомниха за действителността. Не желаше даровете на Юрис Кан, особено този.

Но въпреки решителността си, капитанът не можеше да се отърве така лесно от Атанна. Щом докосна изненадващо топлия кристал, принцесата отново изпълни главата му с обещания.

„Любими Кентрил. Има толкова неща, които можем да си дадем един на друг. Бях толкова самотна, преди да те срещна. И когато ми показва брошката, знаех, че раят те праща при мен. Върни се и всичко ще се оправи. Ще бъдем едно цяло“.

— Махни се от главата ми! — извика наемникът и затвори очи, за да прогони образа на Атанна. — Махай се...

Познатото съскане го предупреди навреме. Зад него се появи едно от ужасяващите деца на лорд Кан — плешиво създание, облечено в останките от скъпи одежди на търговец. От врата му, наполовина забит в съсухрената плът, висеше ръждясал медальон, обсипан със скъпоценни камъни.

— Днес имаме чудесна стока! Прекрасни грънци! Направо от пещта!

Не беше ясно дали чудовището разбира какво казва, но думите му разстроиха Кентрил. Бяха поредното доказателство, че съществува някога е било нормален човек.

Капитанът замахна с лявата си ръка и го удари в гърдите. Въпреки че успя да строши старите кости, ударът му само отблъсна ужасяващото същество на няколко крачки. Без да се колебае, наемникът се приближи и го ритна. Този път успя да го изхвърли през ръба.

Отново се върна при кристала. Изтръгна го от мястото му и погледна на изток. Слънцето все още не беше изгряло. Поне бе успял да пристигне навреме. Сега трябваше просто да разруши артефакта.

Но гласът и лицето на Атанна се появиха отново, размивайки границата между реалното и въображаемото. Капитанът отново забрави своята мисия.

„Кентрил, скъпи... моя първа и единствена любов... върни се при мен... забрави за тези глупости“.

Тя се рееше пред него в сребристи одежди и с протегнати ръце. Приличаше на ангел много повече от фалшивия Миракодус. Чак дъхът му секваше от красотата ѝ.

Направи крачка към нея.

Нещо, миришещо на мърша, скочи отгоре му.

Кентрил се удари в заледените скали и изпусна кристала. Той и нападателят му се озоваха опасно близо до ръба. Капитанът направи гримаса — отровният дъх на зомбито беше не по-малко опасен от зъбите му.

Наемникът се изправи на колене и отблъсна противника си. Опитва се да достигне ключа, но съществото отново се хвърли върху него. Дюмон с безпокойство забеляза още трима, които тъкмо се изкачваха.

Кентрил не можеше да извади меча си, но поне успя да достигне камата. Промуши ръката, която го държеше, и успя да се измъкне. След това пусна кинжала и измъкна меча.

Широкото острие не обезпокои създанията. Приближаваха към него уверено въпреки хлъзгавия терен. Капитанът удари най-близкото, отхвърляйки го назад.

Най-сетне успя да се добере до кристала и го вдигна пред себе си:

— Спрете! — изкрещя Кентрил. Беше останал без сили. — Спрете или ще се хвърля заедно с него!

Съществата се разколебаха.

Капитанът се зачуди колко ли дълга отсрочка му даваха. Едва ли щяха да изчакат спокойно слънцето да изгрее и да ги изпепели. Чуваха се и останалите, които продължаваха изкачването. Дори мигновено разсейване от страна на Кентрил можеше да бъде фатално.

„Няма да сториш това! Не и когато толкова много искаш да живееш“.

Пред него отново се появи лице, но този път не беше Атанна. Вместо нея бе дошъл самият Юрис Кан и веднага беше прозрял тайната на капитана. Наемникът отчаяно желаше да се измъкне жив от безизходната ситуация.

„Кентрил, все още можеш да оцелееш и да живееш добре. Ще имаш прекрасна жена и ще разполагаш с цяло кралство“.

Капитан Дюмон се видя начело на внушителна войска, а бронята му беше бляскава като тази на архангела. Зърна радостни тълпи, които го приветстваха. Видя се да седи на трона на Урех с Атанна до себе си, а красивите им деца си играеха наоколо.

Фигурата на Юрис Кан се извиси над града, изпълвайки небето. С бащинска усмивка владетелят протегна огромната си ръка, предлагайки на наемника всичко това.

— Върни кристала и си ела вкъщи, синко.

Кентрил почувства, че волята му отслабва и е готов да приеме всички предложения, без значение какво крият.

Но после се сети за Заил, сигурно вече мъртъв, обрекъл себе си на гибел, за да отвлече вниманието на Юрис Кан. Спомни си Алборд, Джодас, Брек, Орлиф и другите от отряда, станали жертва на чудовищното зло.

Спомни си Горст, пожертвал живота си заради своя приятел.

И тогава капитан Кентрил Дюмон захвърли меч, притисна артефакта към гърдите си и затича към ръба на пропастта.

Затвори очи в момента на скока, защото не искаше да гледа приближаващите скали. Силният вятър го посрещна, сякаш се опитваше да изтръгне камъка от ръцете му. Кентрил си представи как ще се размаже в скалите и ще счупи ключа на светлината.

Внезапно чувството за падане спря.

Капитанът отвори очи и откри, че се носи във въздуха.

Не... не се носеше. Ефирната ръка на гигантския Юрис Кан го беше хванала. Владетелят му нареди грубо:

— Върни го обратно, Дюмон! Върни го веднага!

Наемникът погледна към великанския образ и видя, че лорд Кан прилича на фалшивия ангел. Очите му имаха същия демоничен вид.

— Върни го обратно и ще те пощадя!

Кентрил нямаше такова намерение. По-добре беше да умре с натрошени кости, отколкото да позволи на злото да се разпространи по света.

Вдигна ключа на светлината, опитвайки се да го запокити към града. Но ръцете му не можеха да сторят това, колкото и да ги насилваше.

Лицето на Юрис Кан вече бе загубило човешките си черти. Сега приличаше на съществата, в които се беше превърнал народът му. Очите му горяха с гняв, идващ не от рая, а от друго място, стоящо доста по-надолу.

— Върни ключа или ще одера кожата от жалкото ти тяло! Ще извадя сърцето ти и още докато тупти, ще го разкъсам пред очите ти!

Кентрил се опитваше да не слуша, а да довърши мисията си. Къде бе проклетото слънце? Кога щеше да изгрее?

Здравата хватка му пречеше да диша. Една част от него искаше да приеме съмнителното предложение на Юрис Кан, само и само да прекрати страданията.

Пред очите му взе да причернява. В първия момент Кентрил реши, че ще припадне, но после осъзна, че просто заклинанието на Заил за нощно виждане е изчезнало. Продължаваше да различава ясно гигантския образ на домакина си, но планината и градът бяха със съвсем неясни очертания. Лека сивота се забелязваше на източния хоризонт, но освен нея... Сивота?

В момента, когато я забеляза, наемникът почувства топлина в ръцете си. Видя, че ключът на светлината започва да блести все по-ярко.

Погледна отново към хоризонта и разбра, че нощта си отива. С подновена решителност протегна кристала към великанския образ. Влагайки всичката си сила, за да се освободи от контрола на Кан, капитанът изкрещя:

— Ти го върни обратно!

И след това хвърли ключа.

Огромната призрачна ръка се протегна към артефакта, но той засвети ярко, прогори си път през нея и продължи да пада надолу.

Юрис Кан изръмжа от болка и гняв:

— Глупак! Покварена душа! Ще гориш вечно... Не можа да продължи, защото в този миг блестящият кристал се удари в нещо и се пръсна.

От него изскочи ослепителна светлина и се разнесе във всички посоки.

Мястото около счупения артефакт се озари като ден. Урех, Нимир и джунглата наоколо — нищо не можа да избегне илюминацията, причинена от разрушаването на ключа на светлината.

Заревото достигна стотиците кошмарни фигури, катерещи се към върха. Жителите на Урех започнаха да пищят, докато изгаряха и се топяха.

А в самия град сградите започнаха да се рушат една след друга, превръщайки се отново в безжизнените руини, които отрядът беше открил в началото. Ефектът, причинен от природните стихии за векове, сега се стовари върху Урех за минути.

Отвсякъде долитаха писъците на жителите и Кентрил имаше чувството, че ще полудее. Донякъде съжаляваше жалките същества, въпреки че бяха избили приятелите му. Все пак бяха предадени от човека, на когото най-много бяха разчитали. Може би най-накрая сега щяха да намерят покой за душите си.

Юрис Кан също започна да се трансформира под утринните лъчи. Лордът вече приличаше повече на звяр, отколкото на човек. Сега той разкри истинската си същност, злото, което можеше да бъде единствено Дябло.

Адското същество изръмжа страшно към Кентрил. Кръв се стичаше от продълговатия му, люспест череп. Два дълги, извити рога стърчаха над ушите, които приличаха на крилата на прилеп. Над двете пукнатини, които оформяха нос, очите на демона гледаха към дръзкия човек със същата злоба и омраза, която наемникът беше открил у фалшивия архангел Миракодус.

Дябло изръмжа още веднъж и изчезна също така внезапно, както се беше появил.

Образът на Юрис Кан се разпадна с вик на агония. Царствените му одежди се разкъсаха. Лордът притисна другата си ръка към гърдите,

сякаш можеше да спре неизбежното, после се срина в купчина от кости и парцали и изчезна.

Кентрил започна да пада бързо. Забеляза приближаващите се руини и затвори очи, молейки се краят му да е бърз и безболезнен.

Тъкмо когато очакваше своя кървав край, ужасеният боец отново спря рязко. Отвори очи. На стотина метра под себе си забеляза разрушените сгради на Урех.

Пак усети, че се спуска, но вече с по-спокойно темпо. Огледа се наоколо, за да открие причината за това чудо.

Дворецът на Юрис Кан все още бе под сянката.

Светлината на кристала някак бе успяла да избегне постройката, но истинската зора бързо настъпваше. Кентрил тъкмо мислеше да извърне погледа си, когато забеляза червенокоса жена, застанала на терасата.

Въпреки голямото разстояние очите им се срещнаха. Наемникът не осъзна в първия момент, че именно тя го е спасила. Едва когато на устните ѝ се изписа тъжна усмивка, Кентрил разбра какво всъщност прави принцесата.

В този миг светлината достигна двореца. Капитанът усети, че пада по-бързо, но не чак толкова, че да се притеснява. Атанна се надвеси над парапета, протягайки ръка към него.

Макар да се досещаше, че това е част от заклинанието, наемникът също протегна ръка. Атанна му се усмихна отново.

И тогава слънцето я докосна.

Докато небесното светило се издигаше, Атанна просто... избледня.

После дворецът на Юрис Кан се срина и от него не остана нищо друго, освен прах и дребни отломки. Дори самият хълм сякаш хлътна.

Без заклинанието на принцесата, което да контролира падането му, Кентрил Дюмон полетя като камък към земята.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

В мрака се дочуха гласове:

— Може би е по-добре да го възкресиш с някое заклинание, момче. По-бързо ще е.

— Още е жив, макар че не мога да кажа как е оцелял.

Кентрил искаше гласовете да замлъкнат, да го оставят на мира.

— Ще опитам нещо друго. Може би това ще го оправи.

Чу се изсумтяване.

— Трябваше да ползваш тези сили, за да се излекуваш сам!

— Ще оцелея все някак.

Изведнъж светло петно прониза тъмнината и подразни наемника.

Кентрил се опита да прикрие очите си, но го проряза внезапна болка.

— Той помръдна, Хъмбърт! Реагира!

— Днес чудесата нямат край, момче.

Светлината стана по-ярка. Прогори съзнанието му и го накара да погледне към нея.

Кентрил изстена и отвори очи.

Слънцето го поздрави, но не то се оказа причината за светлината. Блясъкът идваше от камата, която Заил държеше в лявата си ръка. Единствената му ръка! Другата завършваше с чуканче малко преди лакътя. Лицето на некроманта изглеждаше още по-бледо и на него ярко се открояваха червените белези. Дрехите му бяха разкъсани, а видът му подсказваше, че не е спал от дни.

— Добре дошъл обратно, капитане — рече магьосникът.

— Уха! Мъртвият възкръсна! — засмя се Хъмбърт Уесъл. Беше поставен на една скала близо до коленичилия некромант.

— Заил... — пророни с усилие наемникът. — Ти си жив.

— И ти си учуден от това, както и аз от факта, че те намерих. Как така се излежаваш сред руините, когато трябваше да се качиш на Нимир и да спреш Юрис Кан?

Капитанът се опита да стане. Гърдите и лявото му рамо го боляха ужасно.

— Внимавай, ребрата ти са счупени и си си извадил рамото. Ще ги оправа, когато самият аз се излекувам, но ще отнеме известно време.

Кентрил не му обърна внимание, а се вгледа в руините. Изглеждаха още по-жалки, отколкото ги помнеше. Външната стена бе почти разрушена; покривите на всички сгради бяха рухнали. Урех вече не изглеждаше като тайнствена легенда, а по-скоро като всеки древен град, изоставен на времето и природата.

От двореца бяха останали само разрушените основи.

— Ако нямаш нищо против, кажи ми какво се случи, капитане.

От всички хора Заил най-много заслужаваше истината. Кентрил пи малко вода и разказа подробно за катеренето, преследването, саможертвата на Горст и за своето собствено решение да сложи край на заплахата с цената на живота си. Докато разказваше за Атанна, очите му се навлажниха, но той продължи историята си, докато спътникът му не узна всичко.

Накрая Заил кимна и отбеляза иронично:

— Може би някой истински архангел е бдял над теб, капитане. Справи се тъкмо навреме, особено що се отнася до мен. Още няколко секунди и ордата на Юрис Кан щеше да ме разкъса на парчета. Камата и триковете на Хъмбърт ме бяха опазили дотогава, но всичко си има граници.

— А ти какво направи? — попита Кентрил, поглеждайки черепа.

— Представих се за техния господар и им заповядах да пощадят некроманта, защото е нужен за едно заклинание. Преди това бях въртнал същия номер и на Кан. Може би трябва да се захвана с театър за в бъдеще!

Заил се усмихна леко:

— Тъй като не го виждаха, това изпълнение ми спечели ценни секунди. Въпреки че ордата се усети доста бързо. — Некромантът размаха чуканчето си.

— Свърши ли всичко? Справихме ли се със заплахата?

— Да. Урех и жителите му най-сетне намериха покой, а порталът към ада е затворен. Преди да те откроя, огледах района за следи от поквара и не открих.

Кентрил погледна небето. Беше някъде около обяд, но на кой ден?

— Колко време бях в безсъзнание?

— Два дни и половина. Открих те още на първия, точно преди залез-слънце.

Два дни и половина... Капитанът се пребори с болката и приседна.

— Как са ми краката?

— Изглеждат здрави, но само ти можеш да кажеш.

Наемникът ги прегледа и въпреки болката прецени, че ще може да ходи.

— Искам да се махна оттук. Не желая да оставам още една вечер на това място.

Заил се намръщи:

— По-благоразумно ще е да изчакаме още един ден.

— Искам да се махна!

— Както кажеш. Разбирам те напълно. — Некромантът се надигна с известно усилие. Прибра черепа в торбата и помогна на боеца да се изправи.

Кентрил забеляза нещо в краката си. Внимателно се наведе и го вдигна.

Атанна му се усмихна от брошката.

— Какво има? — попита Заил.

Капитанът сви пръстите си бързо:

— Нищо. Хайде да вървим.

Двамата се насочиха към гъстата джунгла. Некромантът информира набързо Дюмон за своите планове:

— Тази вечер можем да спим в стария ви лагер. А утре ще те отведе при моите хора. Те ще ни излекуват и после ще можеш да продължиш по пътя си.

— Няма ли да се разсърдят, че им водиш чужденец?

Заил се засмя:

— Не и когато става дума за човек, изправил се срещу самия Дябло. Определено ще искат да чуят тази история.

Двамата прекосиха разрушената стена и напуснаха завинаги Светлината на светлините. След като се отдалечиха достатъчно, капитан Дюмон помоли да спрат:

— Изчакай ме за момент.

Кентрил се обърна тихо и хвърли последен поглед на нещо, което се беше оказало и мечта, и кошмар.

Вятърът виеше из пустите руини, сякаш тъжеше за загиналите.

— Съжалявам за твоите приятели — обади се некромантът.

Наемникът не мислеше толкова за тях, колкото за един друг човек. Прошепна тихо:

— Всичко свърши. И е по-добре да бъде забравено завинаги.

Обърна се и двамата поеха отново по пътя си. Докато вървяха, ръката на капитан Кентрил Дюмон се плъзна леко и пушна брошката в кесията на колана му.

Зад тях природата търпеливо възобнови задачата си бавно и неизбежно да заличава последните следи от кралството на сянката.

Издание:

Ричард А. Кнаак. Дябло: Царството на сянката
ИК „ХЕРМЕС“, Пловдив, 2006

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN-10: 954-26-0447-5

ISBN-13: 978-954-26-0447-1

Американска, второ издание

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.